

PERVERTIREA

Educație sexuală pentru neveste

S.L. JENNINGS

EROSCOP

S.L. Jennings

Pervertirea

Traducere din limba engleză şi note de

Cristina Buzoianu

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Coperta:
Design copertă: Regina Wamba Foto copertă: Specular, Foto model: Michael Thurston
Director producţie:
Cristian Claudiu Coban
Redactor
Mihaela Serea
DTP:
Mirelavoicu
Corectură:
Sânziana Doman Rodica Petcu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JENNINGS, S.L.
Pervertirea / S.L. Jennings; trad.:
Cristina Buzoianu.
— Bucureşti: Editura Trei, 2o16 Conţine bibliografie
ISBN 978 – 606 – 719 – 724 – 2
I. Buzoianu, Cristina (trad.)
8Z1.111 (73}-31 = 135.1
Titlul original: Taint Autor S.L. Jennings

A PĂ*TI, pătez,* vb. **1**.1. Tranz. şi refl. î. A necinsti, a corupe.

2. A mânji sau a terfeli (numele unei persoane, reputaţia etc.).

PĂTĂ, *pete,* s. f.1. Imperfecţiune sau defect

2. Fig. Faptă, atitudine, situaţie etc. reprobabilă, care ştirbeşte onoarea sau reputaţia cuiva; ruşine, stigmat.

Nu încercaţi să profanaţi limba engleză.

Mă pot gândi la alte câteva lucruri pe care le-aş murdări mai degrabă.

Justice Drake

Introducere

Prima zi este întotdeauna a naibii de exasperantă.

Lacrimile. Privirile înceţoşate de confuzie, când ele încearcă să-şi dea seama ce a mers prost în relaţiile lor insipide. Întrebările prosteşti, interminabile despre cum aş putea să-mi îndeplinesc promisiunea şi să merit fiecare bănuţ din micile averi pe care le-au plătit soţii lor ca să le trimită aici.

Stai acolo şi taci, dragă. Unul dintre noi este profesionist. Acum, dacă o să am nevoie de un sandviş nenorocit sau să scot vinul roşu de pe o faţă de masă din pânză, o să-ţi cer părerea. Altfel, închide gura aia roz-bombon şi şezi frumos.

Numai la asta se pricep. Să arate bine. Să gătească. Să facă menaj. Să aibă grijă de odraslele lor obraznice şi dezgustătoare.

Neveste din Stepford[1]. Trofee. Prostituate de lux eu maniere impecabile.

Par perfecte din toate punctele de vedere. Frumoase, inteligente, graţioase. Accesoriul perfect pentru un bărbat care are totul.

Cu excepţia unui singur lucru.

Sunt extrem de plicticoase odată ce le întinzi pe spatele lor perfect.

După cum se spune, aparenţele pot fi înşelătoare. O înfăţişare sexy nu garantează sex de calitate. De cele mai multe ori, această teorie se adevereşte. Dacă n-ar fi aşa, aş da faliment. Şi, ca să fiu sincer, afacerea

îmi merge bine. Foarte bine.

Iau o gură de apă, cercetând variatele expresii de şoc şi groază care apar, de obicei, după discursul meu din prima zi. Grupul de acum este mai numeros decât cel anterior, dar nu mă surprinde. Suntem la sfârşitul verii, un anotimp în care este acceptabil să porţi mai puţine haine decât se cere în societate. Ochii soţilor au rătăcit peste tot, la fel şi sculele lor. Şi, într-un efort de a-şi salva căsniciile perfecte, au venit la mine, sperând că, în mod miraculos, îi pot face pe bărbaţii lor să se uite la ele ca şi cum ar vedea ceva mai mult decât o amestecătură sofisticată de păr coafat, dinţi albiţi şi injecţii cu acid hialuronic.

O mână firavă se ridică, iar eu aprob din cap spre tânăra brunetă slăbănoagă, care tremură ca o frunză în rochia ei înflorată de la Prada. E urâtă ca dracu' şi o face să arate ca o cerşetoare între două vârste. Femeia îmi aminteşte de una dintre nevestele din serialul „Mad Men". Nu de secretara apetisantă, ci de aia care stă acasă, mâncând bomboane în faţa televizorului ei alb-negru, în timp ce bărbatu-său regulează tot ce mişcă.

— Aşadar… dumneavoastră ce faceţi, mai exact? Sunteţi ca un profesor sau ceva de genul ăsta? mă întreabă, aproape în şoaptă.

— Mai mult ca un consultant. Toate aveţi aceeaşi problemă foarte gravă şi sper să… vă orientez cu anumite sugestii care v-ar putea îmbunătăţi situaţia.

— Ce situaţie?

Fir-ar să fie! 2 – 10,2 – 10. Mintea i-o fi pornit sau botoxul a început deja să-i corodeze creierul?

Zâmbesc forţat, încercând să rezist la provocare. În profesia mea, răbdarea este cheia. Aproape în fiecare zi mă simt mai mult ca un îngrijitor suprasolicitat şi prost plătit decât ca un… antrenor… de *stil de viaţă…* Totuna.

— Credeam că am lămurit situaţia, doamnă… Mă încrunt la dosarul din faţa mea, făcând legătura între chip şi nume. Cosgrove.

Lorinda Cosgrove. Ca şi Cos-Mart, locul de unde poţi să cumperi chifle cu miere, lenjerie ieftină şi un pistol de 9 milimetri la 3 dimineaţa, purtând pantaloni scurţi şi saboţi de plastic. Nu vă mint, există site-uri dedicate acestor epave. Căutaţi pe Google.

— Da, sunt conştientă de evaluarea dumneavoastră, aşa grosolană cum e. Cu toate acestea, ce vă aşteptaţi să obţineţi?

Clatin uşor din cap. În fiecare grupă există câte una ca ea. Una care nu vrea să accepte crudul adevăr pe care îl are fix în faţa ochilor. Chiar dacă a citit manualul, a semnat contractele şi a participat la toate întrunirile necesare de informare înainte să ajungă aici, tot nu poate să accepte realitatea, care îndreaptă săgeţi ce luminează intermitent spre vaginul ei uscat. Bine că îmi face plăcere să-i amintesc.

— Habar n-ai să faci sex! i-o trântesc eu, fără urmă de emoţie.

Aproape fiecare pereche de buze injectate cu colagen scapă câte un suspin, dar eu insist să mă fac înţeles.

— Nu-ţi satisfaci sexual soţul, motiv pentru care vrea să te înşele, dacă nu cumva a făcut-o deja. Oi fi tu soţie, mamă, gospodină fantastică şi *orice* altceva, dar eşti o amantă proastă. Şi asta distruge totul.

Lorinda îşi strânge pieptul cu o mână tremurândă, cu manichiură perfectă. Femeia de lângă ea, una mai durdulie, casnică, de vreo patruzeci şi ceva de ani, a cărei căsnicie s-a transformat într-un adevărat circ mass-media din cauza crizei de vârstă mijlocie şi a soţului ei, amator de prospături care abia au devenit majore, o linişteşte printr-o strângere maternă de umăr. Vai, ce drăguţ!

— Şi asta e valabil pentru toate, adaug, uitându-mă de jur-împrejur. Vă aflaţi aici deoarece ştiţi că sunteţi pe cale să pierdeţi singurul lucru pentru care v-aţi pus la treabă fundurile drăgălaşe: soţul. Vă daţi în vânt după stilul ăsta de viaţă şi, în loc să vă lingeţi rănile şi să mergeţi mai departe, preferaţi să vă reparaţi căsniciile stricate. Iar eu sunt aici pentru a vă ajuta.

— Dar cum?

Un zâmbet leneş, ironic îşi face loc pe faţa mea.

— Am să vă învăţ cum să vă futeţi soţii.

Alte suspine. Alte şiraguri de perle strânse în pumni. Chiar şi câteva ţipete de genul „o, Doamne!”

— Dar asta nu e… scânceşte Lorinda, acoperind protestele. Nu se cuvine. Nu e respectabil.

Şi iată-l.

Motivul pentru care soţului său Lane Cosgrove îi place să-şi aplece secretara blondă peste birou şi să o reguleze în neştire în timp ce ea îl strigă „Tati”. Are o slăbiciune pentru sexul anal, atât să ofere, cât şi să primească. Secretara lui păstrează o centură pentru serile de joi, încuiată în fişetul de lângă biroul ei. Lane întotdeauna lucrează joia până târziu,

lăsând-o pe Lorinda să participe la întâlnirile obişnuite ale clubului de carte, ale cercului studiului Bibliei pentru Femei, ale degustătorilor de vinuri etcetera, etcetera. Nimic din ceea ce face Lane joia nu se cuvine. Nu e nimic respectabil în faptul că îi permite secretarei să îl penetreze cu un dildo de douăzeci şi cinci de centimetri, în timp ce îşi astupă gura cu chiloţii ei, ca să-şi înăbuşe strigătele. Şi el o ştie. De asta Lorinda nu-i poate satisface nevoile. Şi să-ţi laşi soţul foarte bogat şi puternic să plece de acasă nesatisfăcut sexual e ca şi cum i-ai oferi un pistol încărcat. Mai devreme sau mai târziu, tot o să tragă câteva focuri.

Diane, şefa mea de recepţie, intră exact la ţanc, urmată de câţiva membri din echipă. E timpul să încheiem petrecerea asta de întâmpinare, înainte să se verse şi mai multe lacrimi.

— Doamnelor, dacă simţiţi că nu aveţi nevoie de acest program şi că aţi ajuns aici dintr-o greşeală, vă rugăm, nu ezitaţi să plecaţi. Şoferii noştri sunt pregătiţi să vă ducă direct la aeroport şi vi se va înapoia toată suma plătită. Vă rugăm numai să respectaţi contractul de confidenţialitate pe care l-aţi semnat împreună cu soţii dumneavoastră.

Nimeni nu încearcă să se ridice, aşa că trec mai departe.

— Dacă doriţi să rămâneţi şi să învăţaţi cum să vă îmbunătăţiţi viaţa sexuală şi, în cele din urmă, relaţiile, personalul nostru vă va conduce spre camerele voastre. Veţi descoperi că acestea sunt confortabile şi complet echipate, cu băi private. În plus, avem un bucătar şi ospătari la dispoziţia dumneavoastră douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. De asemenea, proprietatea este dotată cu sală de fitness de ultimă generaţie, spa şi salon de înfrumuseţare, pentru a vă satisface toate nevoile. Aici, confortul este cheia. Doamnelor, bine aţi venit în Oasis! Vrem să vă simţiţi ca acasă în următoarele şase săptămâni de instruire.

Unsprezece perechi de ochi se holbează la mine, aşteptându-mi prima comandă. Niciuna nu vrea să fie prima care să sară de pe scaun, să-şi fluture braţele şi să strige: *Eu! Alege-măpe mine! învaţă-mă, vreau să ştiu tot!* Toate vor acelaşi lucru; toate vor să deţină secretul fericirii conjugale. Şi sunt conştiente că tot ceea ce le-am spus este adevărat.

Toate aceste femei ştiu că altele şi-o trag cu soţii lor din cauză că ele nu ştiu cum.

Şi, în adâncul sufletului meu, sunt alături de ele. Drace, ba chiar le compătimesc. Scopul lor în viaţă a fost acela de a cunoaşte şi de a se

căsători cu cineva care să le scoată din societatea mediocră în care au crescut şi să le ofere confort, bogăţie şi lux.

Este sindromul tipic Pretty Woman[2]. Toate pleacă de la desfăcutul picioarelor gratis sau în schimbul unor promisiuni lipsite de importanţă îmbrăcate sub forma unui inel cu diamant ieftin dintr-un magazin de doi lei şi ajung să aibă mai multe bijuterii decât încheieturi pe care să le poarte vreodată. Dar lucrul pe care aceste doamne nu reuşesc să-l priceapă e că, indiferent ce au făcut pentru a pune mâna pe Richard Gere-ul lor, trebuie să facă înzecit ca să-l păstreze.

Personalul conduce femeile spre camerele lor, lăsându-mă singur în salonul principal, în vreme ce soarele Arizonei începe să se topească, alunecând încet pe cerul azuriu. Se transformă într-un tablou imens cu umbre de oranj, roz, albastru şi violet, o vedere uluitoare, neacaparată de clădiri înalte sau de o întortochere de autostrăzi. Oasis se află departe de civilizaţie, de paparazzi, de designed şi de reality-show-uri.

Asta este partea mea preferată din zi, momentul în care gravitaţia trage soarele arzător de deasupra noastră, depunându-l în braţele întinse, crestate ale munţilor şi cactuşilor. Chiar şi cele mai fervente spirite caută alinare şi solitudine.

Traversez curtea, îndreptându-mă spre casa de oaspeţi. Deţin toată proprietatea, dar nu dorm în clădirea principală. Trebuie să menţin un anumit nivel de intimitate şi profesionalism. Să fii blocat cu unsprezece femei într-un conac izolat poate fi… dificil. Afacerea mea este sexul. Predau sex. Trăiesc şi respir sex. Şi am nevoie de el, la fel ca soţii lor duplicitari.

Aşa că, în virtutea politicii mele de a *nu defeca unde mănânc*, îndur şase săptămâni de abstinenţă în perioada instructajului, satisfăcându-mi apetitul sexual numai în perioadele dintre cele patru cursuri pe care le susţin anual. Chiar şi atunci, sunt discret. Orice alt mod de viaţă este nerentabil în domeniul meu de activitate.

După ce las duşul să îndepărteze stresul acumulat în timpul zilei, mă îmbrac şi pornesc spre sala de mese, pentru cină. Doamnele apar una câte una, aşezându-se în linişte în jurul mesei mari. Au rămas toate. Unsprezece femei disperate să se reconecteze cu bărbaţii de care speră să fie legate până la moarte. Bărbaţii care au promis că vor muta munţii din loc în schimbul promisiunii lor de a se mărita cu ei.

Bărbaţii care şi-au încălcat jurămintele pentru a-şi satisface deviaţiile sexuale şi a-şi alimenta orgoliile.

Cât timp ni se serveşte felul întâi, doamnele sunt tăcute. Aproape nimeni nu se atinge de apetitivul din foie gras garnisit artistic cu mere fierte şi smochine în sos. În spaţiul vast nu se aude nici măcar clinchetul tacâmurilor.

Mestec încet, cercetându-le din capul mesei pe cele unsprezece femei cu ţinute perfecte. Toate se încăpăţânează să evite contactul vizual, în timp ce îşi ciugulesc salatele şi îşi amorţesc simţurile cu vin.

— Aşadar… încep eu, atrăgându-le privirile şovăitoare. Când v-aţi masturbat ultima oară?

Corul de accese de tuse şi icnete mă face să zâmbesc satisfăcut. Grupul ăsta o să fie distractiv.

— Poftim? întreabă cu dispreţ una dintre ele, după ce-şi termină vinul roşu.

Un chelner se apropie şi îi umple paharul cu încă o doză de curaj catifelat, ştiind că va avea nevoie.

— M-am bâlbâit cumva? Sau nu ştii ce înseamnă a te masturba?

— Ce? Ba ştiu ce înseamnă… scânceşte ea, clătinând jenată din cap, ce este *masturbarea.* De ce simţi nevoia să adresezi întrebări atât de grosolane şi necuviincioase?

O examinez pe roşcata focoasă care încă se uită la mine, cu buzele vişinii schimonosite de nervi. Ochii ei prea mari, aproape că ai personajelor din desenele animate japoneze, se îngustează oripilaţi, săgetându-mă cu acuzaţii nerostite. Chiar şi cu faţa schimonosită, arată uimitor. Nu e machiată excesiv sau prea sofisticată. Are frumuseţea clasică hollywoodiană, dar şi ceva proaspăt, simplu.

Mă încrunt, pentru că tipul acesta de frumuseţe este prea mult pentru locul în care se află. Şi totuşi, nu suficient pentru lumea în care trăieşte.

Allison Elliot-Carr. Fiica lui Richard Elliot, proprietar şi CEO al uneia dintre cele mai mari bănci de investiţii din lume. Soţul ei, Evan Carr, este o odraslă de bani gata dintr-o familie de politicieni influenţi şi preferatul tatălui ei. Este, de asemenea, un macho, un infidel nenorocit fără mustrări de conştiinţă când vine vorba de tăvălit din Miami până în Manhattan orice purtătoare de Manolo[3]. Desigur, această informaţie nu este mediatizată. E treaba mea să ştiu aceste lucruri. Să pătrund în mintea lor. Să scot la

lumină cele mai ascunse secrete şi să le forţez să le privească cu toată sinceritatea.

Allison strânge din buze şi scutură din cap, arcuindu-şi gura într-un surâs batjocoritor.

— Îţi place, nu-i aşa? Să ne umileşti? Să ne faci să ne simţim necorespunzătoare şi defecte? Ca şi cum *noi* suntem cauza mariajelor noastre nici pe departe perfecte? Noi suntem de vină pentru modul în care tabloidele ne fac bucăţi? Nu mă cunoşti. Nu ne cunoşti pe niciuna dintre noi. Dar, cu toate astea, crezi că ne poţi ajuta? Te rog. Aberezi.

Las tacâmurile din mână şi îmi tamponez gura cu un şerveţel de pânză, înainte de a-i oferi un rânjet atotştiutor.

— Aberez?

— Da, spui numai aberaţii. Adică, cine naiba te crezi?

Schiţez un zâmbet. Îmi imaginez cum ling cotletul ca un leu înainte de a devora o gazelă graţioasă, delicată.

— Sunt Justice Drake, declar cu îngâmfare, fără să-mi cer scuze.

Este o promisiune şi o profeţie, ambalate ca un cadou în două cuvinte scurte.

— Ei bine, Justice Drake… prietene, eşti un impostor. Nu ştii nimic despre situaţia noastră. Nu există niciun truc, niciun remediu miraculos pentru căsniciile noastre. Dar tu n-ai de unde să ştii, pentru că nu ştii absolut nimic despre noi. Nu faci parte din lumea noastră. La naiba, probabil că te informezi citind Page Six sau TMZ[{4}].

Arogantă, se reazemă în scaun şi soarbe din vinul roşu, cu ochii ei albaştri, ca de căprioară, aţintiţi asupra expresiei mele impasibile.

Imitându-i mişcările, mă las în spate şi-mi împung bărbia cu degetele, sprijinindu-mi coatele pe braţele scaunului cu spătar înalt. Preţ de o clipă, privirea mea pătrunde într-a ei, descoperind umbre de durere, jenă şi mânie, sentimente pe care a fost învăţată să le ascundă în public. Cu toate acestea, nicio tonă de MAC sau Maybelline nu poate ascunde suferinţele iadului gravate în pielea ei ca de fildeş.

— Allison Elliot-Carr, soţia lui Evan Winston Carr şi fiica lui Richard şi Melinda Elliot. Ai absolvit Universitatea Columbia cu o diplomă în Afaceri şi Finanţe în anul 2009, deşi adevărata ta pasiune este filantropia şi îţi petreci timpul liber colaborând cu diverse organizaţii de caritate şi nonprofit. În anul doi ai aderat la Kappa Delta Nu, unde l-ai cunoscut pe

Evan, student în an terminal, membru de onoare şi preşedintele frăţiei înrudite cu a ta. Pe toată perioada facultăţii ai fost într-o relaţie exclusivă cu Evan şi de Crăciun, în anul 2008, te-a cerut de soţie în faţa întregii familii, la reşedinţa de iarnă din Aspen a părinţilor tăi. V-aţi căsătorit în vara următoare, la New York, şi v-aţi petrecut luna de miere în Caraibe. Urăşti păianjenii, filmele de groază şi consideri că vestele de lână ar trebui interzise. Nu poţi să trăieşti fără Starbucks, ai o obsesie nesănătoasă pentru reluările serialului *Friends* şi mănânci zilnic îngheţată. În prezent cred că eşti înnebunită după cea de mentă, cu fulgi de ciocolată. Şi, conform presei de scandal, soţul tău se culcă cu prietena ta cea mai bună şi lasă fără chiloţi jumătate din Upper East Side. În plus, voi doi nu v-aţi mai tras-o de luni de zile. Dar astea sunt numai câteva chestii pe care nu le-am găsit în Page Six.

Ridic amuzat o sprânceană şi mă aplec în faţă, savurându-i expresia îngrozită.

— Vrei să continui?

Tăcerea asurzitoare se extinde şi se transformă într-o linişte extrem de profundă, apăsându-mi dureros tâmplele şi strivindu-mi ţeasta, drept pedeapsă pentru lipsa de intervenţie a conştiinţei mele îndoielnice. Ochii lui Allison se umplu de lacrimi, transformându-se într-un ocean albastru de durere. Nu-mi pasă. N-ar trebui să-mi pese.

— Ei bine, orăcăie ea, cu gura uscată şi paharul de vin gol. Felicitări, măgarule! Ştii să accesezi Wikipedia.

Şi, la fel de graţioasă precum eleganta gazelă cu care a fost educată să se asemene, îndepărtează scaunul de masă, se ridică ţinând capul sus şi dispare din încăpere.

Mă întorc la savuratul cinei, în timp ce doamnele rămase privesc în gol spre locul în care în urmă cu câteva clipe se afla Allison. De una am scăpat, au mai rămas doar zece. Nu e nici prima şi nu va fi nici ultima.

— Cheam-o înapoi, şopteşte o voce blândă.

Lorinda. Gospodina pretenţioasă şi cuviincioasă, pe care o interesează mai mult să fie demnă decât locul în care-şi bagă soţul ei scula.

— De ce aş face-o?

— Pentru că are nevoie de tine. Toate avem nevoie de tine.

În jurul mesei, mai multe capete se mişcă aprobator.

— Poate că ea are mai multă nevoie decât oricine altcineva.

Mai multe aprobări. Însoţite chiar şi de câteva murmure.

Oftez resemnat, ştiind exact ceea ce sunt pe cale să fac, deşi este împotriva tuturor principiilor după care am învăţat să trăiesc în ultimii şase ani.

Niciodată să nu mă implic sentimental cu vreo clientă.

Niciodată să nu fac presiuni asupra lor şi să nu încerc să le conving; trebuie să fie alegerea lor.

Şi niciodată, absolut niciodată, să nu-mi cer scuze pentru tehnica mea neconvenţională, oricât de crudă şi de nesăbuită ar părea.

Uşa apartamentului ei este uşor întredeschisă, dar bat oricum şi o împing mai mult, dându-i la iveală silueta firavă.

— Ce vrei? se răsteşte ea, refuzând să-şi ridice privirea de la valiza pe care o umple furioasă cu haine.

Păşesc înăuntru, fără să aştept vreo invitaţie, apoi închid uşa.

— Pleci undeva?

— Acasă. Asta a fost o greşeală.

— E amuzant. Nu mi s-a părut că eşti o persoană care renunţă atât de uşor.

— Serios? întreabă ea tăios, aruncându-mi o privire furioasă printre genele dese şi umede. Pentru că ştii totul despre mine, nu-i aşa? Ştii toată povestea vieţii mele. Înălţimea, greutatea, codul numeric personal… La naiba, n-ai cumva pe apelare rapidă şi numărul ginecologului meu?

— Nu fi absurdă, zâmbesc, fluturând din mână. Ştii că sub nicio formă n-aş putea afla vreodată greutatea reală a unei femei.

Allison ridică ochii de la geamantanul Louis Vuitton şi scutură din cap, expediindu-mă cu tot cu jalnica mea încercare de a face o glumă. Dar, înainte să-mi întoarcă spatele, un mic zâmbet îi apare în colţul gurii.

Mă duc mai aproape de ea, suficient cât să-i simt parfumul Chanel de după urechi.

— Doamnă Carr, este de datoria mea să vă rezolv această problemă. Pentru a-mi servi cât mai bine clientele, adevărul complet este cheia. Nu e loc pentru micile secrete vinovate. Cu toţii le avem şi, vă rog să mă credeţi, ale dumneavoastră pălesc în comparaţie cu ale celorlalte. În plus, oricât de incredibil ar părea, nimeni din sală n-a venit aici pentru a vă judeca. Toate sunt mult prea îngrijorate de propriile lor motive pentru care se află aici. Acestea fiind spuse, îmi cer scuze dacă vi s-a părut că adevărul spus de mine a fost prea tranşant pentru dumneavoastră. Am fost

prea dur. Totuşi, ăsta nu e un motiv să vă daţi bătută. Nici măcar n-am ajuns în miezul problemei.

Izbucneşte într-un hohot de râs fals şi se uită spre fereastră. O puzderie de stele strălucitoare punctează cerul întunecat, ţesând o cărare spre luna plină. Paloarea nopţii inundă încăperea, scăldându-i faţa albă în culoarea diamantelor şi a tristeţii.

— Ai spus c-am fost într-o relaţie exclusivă cu el, îmi spune aproape în şoaptă, pe o voce distantă, dar destul de aproape încât să formeze un ecou în mintea mea.

— Poftim?

Se întoarce spre mine, privindu-mă neliniştită.

— Ai spus că eu am fost într-o relaţie exclusivă cu el în timpul facultăţii. Nu *noi*. Ca şi cum eu i-am fost fidelă, el nu.

Nu e supărată sau surprinsă, nici măcar jenată. A rămas suspendată undeva între plictiseală şi indiferenţă. Într-un infern perpetuu, zvârcolindu-se între a fi rănită mai presus de cuvinte şi prea sătulă ca să mai dea doi bani.

Trebuie să-i pese. Am nevoie să-i pese dacă vreau s-o ajut să-şi salveze căsnicia.

— Îmi dau seama de anumite lucruri, doamnă Carr. Aşa cum vă daţi seama şi dumneavoastră.

Allison afişează genul de zâmbet care e menit să fie o grimasă. Un surâs schimonosit de ruşine şi durere profundă.

— Mă crezi proastă, nu-i aşa? Crezi că îmi merit soarta, din moment ce am ştiut de la început ce fel de om este şi tot m-am măritat cu el?

— Nu e treaba mea să cred asta, doamnă Carr.

— Corect, zâmbeşte ea. Doar să scoţi în evidenţă cu ce greşim în dormitor.

Deschid gura să o contrazic, dar ea ridică palma să mă oprească.

— Să ştii că înţeleg. Toate ne-am înscris aici pentru asta. Toate ştiam în ce ne băgăm. Dar asta nu face situaţia mai puţin umilitoare.

Mă uit la ea, mă uit cu *adevărat*, şi frământările îmi inundă mintea. Normal că e frumoasă, toate sunt, dar Allison este absolut fără cusur. E machiată foarte discret, iar chipul ei nu e marcat de semnele chirurgiei plastice sau ale preparatelor injectabile. Mici pistrui cafenii îi punctează nasul subţire, dându-i o înfăţişare tinerească, aproape nevinovată. Mă

intrigă faptul că nu încearcă să ascundă această părticică din ea pe care societatea ar considera-o un defect. Fir-ar să fie, asta o face să pară rebelă. Un act de răzvrătire atât de mic, dar un *du-te dracului* monumental pentru o lume care venerează narcisismul şi imaginile false.

Aureola înflăcărată de păr roşcat a lui Allison îi cade pe umeri în valuri adânci. Este deasă şi sănătoasă, dar nu foarte încărcată cu fixativ şi extensii. E… ea. Simplu. Clasic. Perfecţiune.

— La ce te uiţi? mă întreabă, cu un amestec de iritare şi amuzament în voce.

— La tine.

Cuvintele îmi zboară din gură înainte ca o minciună să încerce măcar să mascheze adevărul. Rahat!

— De ce?

Mai puţină iritare, mai mult amuzament.

— Ai pistrui.

Ea îşi arcuieşte buzele şi ridică sarcastic o sprânceană.

— Da, am. Vrei să-mi numeri aluniţele? Pentru tine, aş putea reuşi să fac rost şi de câteva cicatrice.

— Nu, nu în sensul ăsta. Pur şi simplu… nu i-ai albit sau îndepărtat cu laser. Nici măcar nu încerci să-i ascunzi.

— Uite care-i treaba, ştiu că nu sunt perfectă, dar nu e cazul să fii măg…

Exact când se răsuceşte, cu faţa înroşită de furie, o prind de cot. Privirile noastre înfierbântate se intersectează, apoi a mea coboară pe braţul ei, până în locul în care palma mea îi apucă pielea moale, ca de fildeş. Mă retrag înainte să-mi interpreteze gestul ca fiind la fel de nepotrivit ca gândurile mele trădătoare.

— Îmi place.

Nu. Îmi. Pot. Opri. Diareea. Verbală.

Sunt în multe feluri: bătut în cap, încăpăţânat, brutal de onest, egoist. Însă un singur lucru nu sunt: neglijent. Îmi cunosc limitele şi nu mi le depăşesc niciodată. Într-o afacere în care barierele se pot depăşi cu uşurinţă, aceste limite sunt întărite cu marker negru, conturate cu benzină şi apoi aprinse, ca să mă asigur că nimeni nu ajunge destul de aproape pentru a inhala fumul ispitei.

Cu toate astea, iată-mă, atingând, provocând, testând limitele.

Implorând să fiu ars de un înger cu aureolă de foc.

— Scuzele mele, doamnă Carr. Mă îndrept, cu mâinile mele neascultătoare strânse pe lângă corp. Vă asigur că…

— Îţi place?

Îi întâlnesc ochii, la fel de mari şi de luminoşi ca luna care îi învăluie chipul într-o strălucire eterică. Atât de aproape, mult prea aproape pentru a fi nevinovat, observ că nu sunt chiar albaştri, aşa cum mi s-a părut iniţial. Scântei verzi şi aurii îi luminează, iar eu mă trezesc pierdut în adâncurile lor lichide, întrebându-mă ce secrete se ascund dedesubt. Ce durere trecută se află în spatele acelor gene lungi în nuanţe roşcate.

Da, îmi place. Mult mai mult decât ar trebui să-i placă unui nemernic narcisist ca mine.

Nu simpatia pentru aceste femei m-a făcut ceea ce sunt astăzi. Nu asta mi-a creat reputaţia solidă. Nu sunt renumit pentru sentimentalism sau pentru vorbe dulci. Sunt cunoscut pentru rezultate. Iar asta e tot ce va primi de la mine Allison – sau, de fapt, oricine altcineva – şi nimic mai mult.

Sunt cu faţa spre intrarea apartamentului când îmi dau seama că am abandonat-o, că am lăsat-o cu gura căscată şi fără un răspuns la întrebare. Îmi închipui acei ochi albaştri-verzui îngustaţi de confuzie din cauza comportamentului meu ciudat, dar mă forţez să nu mă uit. Nu e nimic din ce nu am văzut deja. O altă săracă fată bogată.

— Cursurile încep la ora zece. Nu întârzia.

Privirea îmi rămâne fixată pe uşa întunecată din lemn de cireş, implorând să o eliberez. Pereţii mă strâng, mă sufocă, cerându-mi să mă răsucesc şi să-mi înfrunt laşitatea. Să-mi înfrunt slăbiciunea, care acum mă copleşeşte în timp ce trec pragul apartamentului – îndepărtându-mă de acei ochi enigmatici şi de tentaţia de a-i mângâia pistruii, în speranţa că voi descoperi şi mai mult din pielea ei frumos pătată.

Fir-ar să fie, Prima Zi. Sunt terminat.

3

Atracţie

i

— Dacă nu este beat sau complet disperat, bărbatul nu poate şi nici nu vrea să futâ ceva ce nu-i întăreşte scula.

De data asta se aud mai puţine suspine, dar fiecare faţă perfect pudrată

se înroşeşte ca sfecla, jenată, ceea ce mă face să rânjesc batjocoritor.

Adevărul fie spus, îmi place treaba asta. Îmi place să le zbârlesc penajul îngrijit meticulos. Mă distrează disconfortul lor evident. Ador să văd cum rozul timidităţii lor începe să se zărească pe sub fardul de obraz. E ca un balsam pentru sufletul meu mic şi sadic.

— Şi, în cazul ăsta, continui eu, nu-l vreţi aşa. Vreţi să vă saliveze la picioare, pe pantofii Jimmy Choo. Şi, să recunoaştem, doamnelor… nu se întâmplă aşa ceva. De ce credeţi că nu?

Linişte. Linişte asurzitoare:

— Răspunde cineva? Haideţi, doamnelor. Nu vă pot ajuta dacă nu doriţi să fiţi ajutate. Deci, dacă nu cumva toate aveţi căsnicii perfecte şi soţi care vă suflă în fund zi de zi, ar trebui să văd nişte mâini pe sus.

De data asta sunt recompensat cu unsprezece guri de aer tras în piept aproape simultan. Toate sunt încă aici. Toate sunt gata să-şi golească sufletele şi să-şi arate rufele murdare, într-o încercare disperată de a reaprinde flacăra înăbuşită dintre coapsele lor.

Femeile sunt nişte mincinoase.

Da, am spus-o. M-I-N-C-I-N-O-A-S-E.

Îşi doresc relaţii intime la fel de mult ca bărbaţii. Însă, pentru ele intimitatea înseamnă mai mult decât partea fizică din actul sexual. Vor să fie preţuite, dar, totuşi, vor un bărbat care să facă şi chestii murdare. Vor sensibilitate, dar ard de dorinţa de a fi regulate ca nişte prostituate de doi lei. Îşi doresc un bărbat care să reziste toată noaptea, dar care, după aceea, să mai aibă şi energia să le sărute, să le îmbrăţişeze şi să le vorbească drăgăstos.

Ia ascultaţi, doamnelor, suntem obosiţi, în pana mea! încercaţi voi să daţi din fund ca iepuraşul Duracell, băgaţi şi nişte mişcări ca la Cirque du Soleil şi apoi vedeţi dacă mai sunteţi în stare să vă ţineţi ochii deschişi. Faptul că adormim după sex este un compliment, o dovadă că a fost o partidă excepţională. Şi, sincer, dacă bărbatul vostru poate să sară din pat şi să se ducă la serviciu sau să alerge într-un maraton, înseamnă că mai are destulă energie. Dar nu vrea să şi-o consume cu *voi*.

Spre surprinderea mea, o mână se ridică şi îmi atrage atenţia. Evident, soarta are un umor morbid.

— Vrei să spui că soţii noştri nu se mai simt atraşi de noi, declară sec Allison.

Oricât de mult mi-aş dori să-i contrazic afirmaţia şi să-l blestem pe acel papagal nemernic, cunoscut sub numele de Evan Carr, expresia feţei mele nu trădează nimic. Totuşi, nu mă bazez pe asta şi privesc în jos, consultându-mi notiţele. *Afacerile, Drake,* îmi spun. *Afacerile sunt mai importante decât alte tâmpenii.*

— Corect, doamnă Carr.

— Ally, mă corectează, iar eu aproape că-mi înghit cuvintele.

— Poftim?

— Spune-mi Ally. Doar Ally. Nimeni nu m-a mai strigat Allison de când am terminat liceul St. Mary. Şi dacă-mi mai spui o dată doamna Carr, mă văd nevoită să te dau în judecată pentru defăimare. Doamna Carr este *distinsa şi graţioasa* mea soacră, îmi răspunde ea, sarcastic.

În sfârşit cineva care vorbeşte pe limba mea.

Nu-i un secret faptul că doamna Elaine Carr este o javră turbată în pantofi de firmă. După apariţia ei în „Real Housewives”[5] of New York, de acum câţiva ani, toată lumea o cunoaşte sub numele de Vrăjitoarea cea Rea din Upper East Side. Când programul a fost suspendat din cauza unui discurs de-al ei, lung şi îmbibat cu alcool, în care aducea insulte la adresa unui servitor gay, nu a mai fost invitată pentru sezonul următor. S-a înfuriat, desigur, şi a ameninţat că va da în judecată postul de televiziune. Nu că ar fi avut nevoie de bani. A fost doar efectul umilinţei de a i se fi dat cu şutul în fund.

Din fericire pentru ea, Allison a refuzat să fie filmată, dar Evan a fost la fel de expus ca maică-sa. Pe cât de mult îi place să reguleze neveste, pe atât de interesant i s-a părut să *devină* una.

— Ei bine, zic, dregându-mi vocea. Unde rămăsesem? Atracţia, doamnelor. E un lucru puternic. Este ceea ce îi acaparează, îi captivează şi îi determină să se întoarcă la voi. Şi asta întrece cu mult atributele fizice. Pur şi simplu trebuie să fiţi ceea ce-şi doresc. Trebuie să le oferiţi ceea ce vor. Vedeţi voi, bărbaţii sunt creaturi simple. Vrem ceea ce vrem. Şi dacă voi nu sunteţi ceea ce vrem, vom găsi ceva sau pe cineva care să fie.

— E dezgustător, se aude o şoaptă din spatele sălii.

Ridic privirea şi recunosc imediat părul blond platinat şi faţa nefericită a lui Lacey Rose, soţia legendarului rocker Skylar Rose, un tip cu patruzeci de ani mai în vârstă decât ea. S-au cunoscut şi s-au căsătorit când Lacey avea numai şaisprezece ani, lucru care a declanşat rapid o furtună a

mass-mediei despre intenţiile miresei-copil şi înclinaţiile muzicianului pentru organe genitale de adolescente. Asta a fost acum zece ani, iar acum, când Lacey a devenit femeie şi a născut doi copii, Skylar răscoleşte magazinele Forever 21 şi raioanele alimentare din malluri după o nouă tânără floricică pe care să o polenizeze.

Îi mai sună cuiva aiurea tot rahatul ăsta?

— Dezgustător, dar adevărat, doamnă Rose, îi răspund, dând din cap.

— Şi, ce să facem? Să ne recondiţionăm? Să ne schimbăm felul de a fi doar ca să ne considere ei atrăgătoare?

— Nu neapărat. Gândiţi-vă la persoana voastră ca la un cadou cu ambalaj perfect. Toate cheltuiţi mii de dolari pe înfăţişare, aşa că la partea asta nu trebuie să lucrăm prea mult. Vrem doar să prezentăm pachetul într-un mod diferit. Nu să schimbăm ceea ce aveţi, ci doar să exploatăm. Lăsaţi-mă să vă arăt, doamnă Rose.

Îmi părăsesc locul din spatele pupitrului, merg până în faţa ei şi îi întind o mână. Fără tragere de inimă, mi-o apucă, se ridică în picioare şi îmi permite să o conduc în faţa sălii.

— Ce ai de gând să-mi faci? mă întreabă îngrijorată, rotindu-şi privirea prin încăpere, în timp ce mă aşez în spatele ei.

— Relaxează-te, doamnă Rose. După cum aţi citit în documentele pe care le-aţi semnat, n-o să vă fac niciun rău fizic şi nici n-o să vă violez. Cu toate acestea, în unele cazuri, trebuie să vă ating. Să vă îndrum. Dacă la un moment dat vă veţi simţi stânjenite, spuneţi-mi să mă opresc. Asta-i tot. Acum… îmi dai voie să te ating, doamnă Rose?

Se chinuie să respire, iar umerii i se ridică şi coboară, anticipând senzaţia mâinilor mele pe corpul ei. Asta e partea cea mai complicată. Ştiu ce efect am asupra acestor femei. Ştiu ce văd la mine şi ce sentimente le transmit. Numai faptul că sunt obişnuite cu bărbaţi puternici şi sunt atrase de ei le face să se apropie de mine. Dacă mai pun la socoteală ochii albaştri şi trupul impozant, de un metru optzeci şi opt, pentru ele, în următoarele şase săptămâni, sunt ca o delicatesă costisitoare. De aceea păstrez profesionalismul. Tonul meu este întotdeauna scurt şi la obiect. Încerc să fiu prietenos, dar niciodată afectuos. Aşadar, chiar dacă fizic se simt atrase de mine, sunt prea măgar ca să alimentez avansuri nedorite din partea unor neveste lăsate de izbelişte.

— Da, răspunde ea.

Aproape că văd cum i se închid pleoapele.

Din spatele ei, buricele bătătorite ale degetelor mele îi ating uşor braţele, mângâindu-i pielea, ca o şoaptă răguşită. Ea se cutremură sub atingerea mea şi răsuflă din ce în ce mai greu, în timp ce restul femeilor încetează complet să mai respire şi rămân cu gurile căscate, pline de invidie şi excitare.

Mă apropii mai mult şi îmi las trupul să se muleze pe al ei. Tremură numai o secundă, apoi oftează şi se topeşte pe conturul rigid al pieptului meu.

— Ai nişte braţe minunate, Lacey, îi spun, aproape în şoaptă, aproape atingându-i urechea cu buzele. Fine, bronzate, tonifiate. Şi umerii tăi sunt sexy. Ţi-a mai spus cineva vreodată asta? Imaginează-ţi mâini care ţi-i masează, întâi uşor, ca să alunge tensiunea de peste zi. Apoi cu un pic de presiune. Mai tare. Şi mai tare. E bine, nu-i aşa? Imaginează-ţi buze care îi acoperă cu sărutări, înainte de a-ţi mea pe gât. O limbă începe să te guste… atât de dulce… atât de fină…

Când din gâtlej îi scapă un sunet de dorinţă, fac un pas înapoi şi Lacey cade pe spate, în braţele mele, făcând-o pe Scarlett O’Hara, înainte să se simtă prea confortabil, o aşez pe picioare şi îi dau de înţeles că eu nu sunt Rhett Butler.

Cu faţa înroşită de ruşine şi dorinţă, Lacey se împleticeşte rapid spre locul său, urmărită de zece priviri întrebătoare.

— Acum, ridic tonul şi bat tare din palme, ca să le captez atenţia. Aceasta a fost arta atracţiei, să foloseşti ceea ce ai. Să-ţi scoţi în evidenţă punctele forte şi să fii încrezător în propria ta sexualitate. Mai avem vreun voluntar?

Unsprezece mâini apar pe sus. Ba nu… sunt paisprezece. Câteva doamne le-au ridicat pe amândouă.

* * *

După o zi întreagă de gâdilat orgolii fragile şi încă o cină stânjenitoare, în timpul căreia am urmărit cum aproape toţi oaspeţii plimbă mâncarea în farfurie şi pretind că mănâncă, alerg la bucătăria principală, să-mi iau o bere rece şi să-mi salut echipa.

— Hei, JD? Cum îţi merge cu Cele Unsprezece Erotice? mă salută ajutorul de bucătar Riku.

Băiatul ăsta e o anomalie. Pe jumătate japonez, pe jumătate brazilian s-

a obişnuit cu atacurile nevestelor excitate, fascinate de părul lui negru, umerii laţi, pielea arămie şi trăsăturile asiatice. Când l-am întrebat cum au reuşit părinţii lui să-şi îmbine culturile, a răspuns:

— Toţi cunosc limbajul iubirii.

Da, absolut.

Totuşi, e un tip de treabă, deşi un pic necopt în ceea ce priveşte problemele amoroase. Dacă unul ca mine ar avea prieteni, toţi ar fi ca Riku. Dar, din păcate, *eu* sunt singurul ca mine.

Iau două beri din frigider şi le deschid, apoi îi dau una lui Riku, iar el o acceptă cu plăcere.

Toată lumea de aici ştie că, deşi le plătesc salariile, nu mă comport cu ei ca un şef. Nu vreau să mi se adreseze cu domnul Drake. Nu există avertismente formale sau teste pe care trebuie să le treacă. Regulile sunt simple: dacă vrei să lucrezi cu mine, foarte bine. Fă-ţi treaba. Dacă nu, pe mine nu mă deranjează, nimeni nu este de neînlocuit. Ca şi plata salariilor, beneficiile şi respectul reciproc între toţi angajaţii, fie că eşti spălător de vase sau bucătar-şef, sarcina de a concedia sau angaja personalul îmi revine foarte rar mie.

— Cele Unsprezece Erotice? Hmm… nu sună prea diferit faţă de grupul trecut. Cum le-ai numit? Cele Şapte Focoase?

Riku râde, mai ia o gură din bere, apoi îi studiază eticheta.

— *Krombacher*, nu? Pe asta de unde ai adus-o?

— Din Germania.

— Aşa ţi-ai petrecut tu vara? Corupând o grămadă de frumuseţi în Berlin?

— E unul dintre locuri, ridic eu din umeri. De fapt, doar am cutreierat prin Europa. M-am oprit în Amsterdam, Bruxelles, Praga, am ajuns şi în Spania.

Riku zâmbeşte şi clatină din cap.

— O zici de parcă ai fi mers cu rucsacul în spate şi ai fi dormit în pensiuni sau ceva de genul ăsta. Haide, omule! Ai făcut-o în stil Playboy, aşa cum faci mereu. Probabil ţi-ai găsit şi propria Heidi Klum[6] pe-acolo.

— Nu. Asta niciodată.

Riku are pe jumătate dreptate. Chiar m-am plimbat prin Europa cu stil, mi-am condus maşina de-a lungul coastei Monaco, m-am cazat în staţiuni de lux şi am servit cele mai uluitoare preparate culinare. Ba mai mult, m-

am delectat cu păsărică europeană de calitate. Dar, hei, am fost în vacanţă.

— Aha, sigur, remarcă el, deloc intimidat de indiferenţa mea.

Ştie deja că viaţa privată este extrem de importantă pentru mine şi că foarte rar dezvălui informaţii personale.

— Numai să-mi arunci şi mie una, în caz că vreodată o să te simţi copleşit de toţi îngerii Victoria's Secret[{7}], pe care îţi place să îi ţii ascunşi.

Un singur manechin de costume de baie. *Atât*. Şi, dintr-odată, am devenit Hugh Hefner[{8}] cu o nouă rezervă de Viagra.

Îmi termin berea în tăcere şi îi ascult polemica despre comenzile incredibil de frustrante ale musafirelor noastre.

— Fără unt. Fără gluten. Fără lactate. Fără grăsimi, fără calorii, fără gust. Ce dracu' vor gagicile astea să mănânce? Aer?

— Dacă ai putea să-l pui pe o farfurie şi să-l ornezi cu pătrunjel, ar avea mare succes!

— Ducă-se dracului, declară Riku, clătinând din cap. Eu vreau o femeie care mănâncă. Una pentru care să gătesc şi pe care să o hrănesc, în timp ce stă ghemuită lângă mine în pat. Nu-mi trebuie un sac de oase. Adică, le-ai văzut pe cele mai multe dintre ele? Fir-aş dacă se răsucesc într-o parte, dispar. Prefer ţâţe şi fund în loc de Skeletor[{9}].

Aprob din cap, dar simt dublul tăiş al cuvintelor lui. Bineînţeles că aceste femei vor să mănânce. Vor alimente săţioase şi deserturi pline de zahăr, ca oricine altcineva. Detestă faptul că trebuie să-şi petreacă fiecare moment al zilei obsedate de greutate şi calorii. Dar când trăieşti într-o societate care laudă lipsa kilogramelor şi face de râs pe oricine nu încape în mărimea XXS, faci sacrificii. Şi asta este exact ceea ce au făcut. Şi-au sacrificat fericirea, pacea sufletească şi, de multe ori, chiar sănătatea. Însă, în cele din urmă, nici măcar nu e vorba despre mâncare sau imagine. E doar o altă bubă a societăţii distruse din America modernă.

Golesc sticla de bere, apoi traversez curtea, spre casa mea. Vremea este mai caldă decât în mod obişnuit şi, la adăpostul mantiei întunecate a nopţii, mă hotărăsc să înot, ca să-mi limpezesc mintea. După ce scap de costum şi cravată şi mă îmbrac în ceva mai lejer, plonjez în apa cristalină, lăsându-i răceala să-mi astâmpere arsura mocnită din josul abdomenului.

De data asta, sentimentul este diferit. Mă ocup de afacerea asta de ani de zile, dar tot mă simt ciudat de nepregătit. E doar sfârşitul Zilei Doi, iar eu sunt deja la limită şi tentaţia îmi testează barierele raţionamentului. În

ritmul ăsta n-o să rezist prea mult.

OK, mai devreme am minţit. N-a fost o *minciună*-minciună. Dar n-am spus tot adevărul. Când am zis că în timpul instruirii rezist şase săptămâni fără sex, de fapt *am vrut să spun* că *încerc* să rezist şase săptămâni fără sex. Desigur, aproape întotdeauna reuşesc, dar trebuie să mărturisesc, există şi excepţii. De aceea păstrez mereu o fată la îndemână. Foarte puţini străini ştiu unde se află proprietatea, iar acei câţiva privilegiaţi primesc informaţia în anumite circumstanţe. Fără legături, fără aşteptări, doar cineva cu care să-mi astâmpăr nevoia, pentru ca apoi să mă pot concentra la sarcina pe care o am.

Parcurg înot lungimea piscinei, simţindu-mi muşchii cum flexează şi se întind, provocându-mi o arsură cu totul diferită pe coapse, gambe şi bicepşi. Împing din nou în margine şi corpul meu taie apa. La naiba, asta e o durere bună. Vreau să continui, să împing, până când o să fiu prea obosit pentru a mă gândi la ceea ce vreau cu adevărat. Vreau să simt arsura efortului din ce în ce mai tare, până când va acoperi focul ce-mi învăluie coloana vertebrală.

Mulţi mă cred un maniac al sănătăţii. Mă văd înotând, alergând, făcând flotări, de parcă aş fi îngrijorat de felul în care arăt. Dar, de fapt, e necesar. Este singura modalitate de a mă abţine de la ceea ce îmi doresc. Fără această formă de eliberare aş arde mocnit. Ori fac asta, ori mă masturbez până-mi cade scula. Nu-i bine.

— Uau! Nu-i de mirare că nu găseşti pic de mâncare nesănătoasă pe-aici. Proprietarul este Ryan Lochte.[10]

Mă răsucesc şi dau de o pereche de picioare palide, acoperite până sub genunchi cu mătase înflorată. Ochii mei curioşi le urmăresc până la curbura lină a şoldurilor, continuată cu o talie îngustă, care se pierde sub sânii mari, obraznici.

O păsărică îmi şopteşte că nu poartă sutien. Alta îmi spune că sfârcurile ei îmi fac cu ochiul de sub mătasea răutăcios de subţire.

Saliva mi se strânge în gură şi înghit, ca un leu flămând, apoi mă forţez să privesc în altă parte înainte de a afla dacă e aşa sau nu.

Nu am nevoie să văd mai mult. Ştiu deja. Aproape că-i pot simţi parfumul în adierea vântului. La naiba, aproape că-mi pot imagina zâmbetul maliţios aşezat, fără îndoială, pe buzele ei delicate.

— Serios, unde pot şi eu să găsesc îngheţată adevărată?

Observ cu coada ochiului cum Allison se aşază pe marginea piscinei şi, timid, atinge apa cu degetele de la picioare. Uimit, mă întorc şi privesc spre gazela fragilă de pe malul piscinei. Se cutremură şi ochii îi sclipesc de mirare.

Îmi dreg gâtul şi mă rog să scot sunete şi cuvinte reale atunci când îmi voi face curaj să deschid gura.

— Cel mai bun loc pentru a vă adresa cererea este, probabil, bucătăria, doamnă Carr.

Prea absorbit de orice altă parte (interzisă) a ei, nici nu observ linguriţa şi micul bol de îngheţată pe care îl ţine în mâini.

— Mda, dar asta e o chestie din lapte de soia degresat, cu gust de caca de bebeluş, răspunde ea, încreţindu-şi nasul pistruiat.

Îmi permit să fac vreo doi paşi spre ea. Îi merit! Am fost băiat cuminte… oarecum.

— Şi tu ştii ce gust are caca de bebeluş? o întreb cinic, ridicând o sprânceană.

— Păi, evident că nu. Dar după cum miroase, aş spune că îngheţata asta e foarte asemănătoare.

Aruncă spre bol un zâmbet jenat, apoi îl lasă jos, lângă ea.

— Aşadar, ce faci aici? Credeam că eşti epuizat după lecţia foarte… *tactilă* de azi. Nemaipomenit de edificatoare, domnule Drake.

— Ei bine, facem tot ce ne stă în putinţă, doamnă Carr, îi răspund, cu faţa inexpresivă, deşi vocea îmi trădează amuzamentul.

Allison îşi roteşte ochii şi clatină din cap, iar părul roşcat îi atinge umerii goi.

— Te-am rugat *să nu-mi mai spui* doamna Carr. N-am de gând să-mi mănânc progeniturile sau să le alăptez până ajung plătitoare de taxe.

Îşi ridică picioarele la suprafaţa apei şi îşi examinează degetele.

— Şi… aşa va fi tot timpul?

— Ce vrei să spui?

Mă încrunt şi mă mai apropii câţiva paşi.

— Adică, mereu vei fi aşa de intens cu noi?

Înainte să apuc să mă pregătesc, privirea ei o întâlneşte pe a mea, trecând peste faţada inexpresivă.

— Mereu ai să ne… atingi aşa? Ai să ne spui lucruri de genul ăsta?

— Tipurile de contact fizic sunt specificate şi descrise în contract,

doamnă la… scuză-mă, Allison. Dar dacă vreodată te simţi stânjenită din cauza atingerilor fizice sau ţi se pare că sunt prea demonstrativ, spune-mi şi mă opresc. Ai înţeles? Vrei să spui că te-am făcut să te simţi stânjenită, Allison?

Nici nu-mi dau seama cât de mult ne-am apropiat, de parcă fluxul şi refluxul mării noastre cu clor ne-ar fi împins unul spre celălalt. Ne mai despart doar câţiva centimetri de apă, aer şi haine, dar ştiu că orice spaţiu pe care îl vom împărţi mi se va părea prea intim.

Ştiu ce trebuie să fac. Este lucrul corect, lucrul responsabil.

Trebuie să-i spun să plece.

Trebuie s-o trimit pe femeia asta înapoi, la soţul ei cel nemernic şi trădător, şi să o las să-şi rezolve problemele personale aşa cum face restul populaţiei Americii: prin terapie, pastile şi ocazionalele decizii proaste. Dar, cel mai important, trebuie s-o facă fără ajutorul meu. Pentru că în acest moment nu pot să mă gândesc decât la cum aş putea să mă ajut pe mine.

— Nu, îmi răspunde brusc, de parcă acei ochi strălucitori mi-ar fi invadat mintea. Nu mă faci să mă simt stânjenită. Şi, ţine minte, spune-mi Ally.

Îşi trage picioarele din apă şi se ridică, luându-şi îngheţata degresată, din lapte de soia, cu gust de caca de bebeluş, acum topită, înainte să se îndepărteze, îmi zâmbeşte, neintimidată de atitudinea mea rece, aşa cum m-aş fi aşteptat.

Notă pentru sine: fii mai măgar.

Şi cumpără îngheţată adevărată.

Ispită

Azi, la Hollywood Reporter, playboy-ul miliardar Evan Carr a fost prins cu o altă femeie, în timp ce soţia sa îşi petrece vacanţa singură într-un spa?

Surse apropiate cuplului spun că perechea ar avea probleme de mai multe luni, pe fondul unor zvonuri scandaloase cum că el ar înşela-o. Aceleaşi surse mai spun că soţia lui, Allison Elliott-Carr, nu ar fi la un spa retras, ci internată într-o clinică de recuperare, după o cădere nervoasă. Cum ea nu ne poate oferi niciun comentariu şi nimeni nu a confirmat locul în care se află, Hollywood Reporter a mers la Evan Carr, care nici nu a

negat, dar nici nu a confirmat zvonurile despre infidelitate.

Închid televizorul şi, cu maxilarul încleştat de furie, îmi scarpin bărbia acoperită cu un strat fin de păr. Fir-ar! De asta, în timpul instructajului, este interzisă orice formă de comunicare cu lumea exterioară: rahaturile de genul ăsta acaparează creierul femeilor, le înlătură şi ultimul dram de speranţă pe care îl mai au şi le trimit acasă, cu coada între picioare.

Desigur, ar avea şi motiv, din moment ce 95% din poveştile astea au un strop de adevăr în ele. Nu iese fum fără foc, iar căsnicia Carr a fost un focar de minciuni şi înşelătorii încă de dinainte ca Allison să spună da.

O ştiu foarte bine.

Pufnesc nervos, şi când femeile şi-au terminat micul dejun şi ora de yoga, mă îndrept spre clădirea principală. Una câte una, intră sfioase în salon şi îşi ocupă în tăcere locurile. Unele îmi aruncă priviri printre genele false, foarte lungi. Altele îşi frământă mâinile în poală, cu obrajii fierbinţi şi înroşiţi, la amintirea senzaţiei mâinilor mele pe corpul lor, dându-le latura desfrânată la iveală. Cu toate astea, nu le bag în seamă. Nu le observ privirile flămânde. Continui să privesc, să aştept, până când apare ea.

Când o văd păşind, în şir indian, cu restul doamnelor, ceva greu şi fierbinte mi se adună în stomac. E un chin. E o uşurare. E groaznic de tulburător. Sunt prea nervos, prea nerăbdător şi nu pot să fac nimic în privinţa asta. Impulsul preia comanda şi mă îndrept spre ea, când se aşază pe scaun.

— Ridică-te, îi poruncesc.

Nu o rog frumos. Niciodată nu rog să mi se dea ceea ce vreau.

— Poftim? întreabă Allison, încruntându-se.

Vreau să întind mâna şi să-i netezesc acele cute mici, dar nu o fac. Nu sunt un narcisist total.

— Ridică-te, Ally.

Îi întind mâna, iar ea mi-o studiază cu atenţie înainte să o accepte. Are palma moale şi caldă… exact cum îmi imaginez că este *ea.* Netezindu-şi rochia la spate, se ridică şi micşorează distanţa dintre noi.

O ţin de mână un pic mai mult decât ar trebui, apoi îi dau drumul.

— Întoarce-te. Lasă-mă să te văd.

— Ce n-ai…? Ăăă, nu înţeleg ce vrei să…

O prind de umeri, iar îndrăzneala mea o ia prin surprindere şi o face să

tresară. O îndrum şi îi întorc trupul la o sută optzeci de grade.

— Asta-i! Asta este ceea ce stabileşte dacă un bărbat vă fute sau nu, doamnelor. Ambalajul. Farmecul. Tentaţia.

O întorc din nou spre mine şi las acei ochi întrebători, de un albastru-verzui, să mă cerceteze ostentativ. Nu pot să mă feresc. Nu pot nici măcar să clipesc. Îi vorbesc de parcă ar fi singura persoană din încăpere, dar mă asigur că vocea îmi ajunge şi la celelalte urechi interesate.

— Bărbaţii sunt creaturi vizuale. Trebuie să fie seduşi. Excitaţi. Iar rochiile largi şi balerinii chiar dacă sunt articole comode, nu sunt sexy.

— E o rochie Alexander McQueen, mă informează ea, batjocoritor.

— E urâtă ca dracu'. Nu-mi pasă ce scrie pe eticheta ei.

Ochii i se măresc şi obrajii i se înroşesc de jenă. Apoi cuvintele mele îşi fac efectul şi umbre de durere apar pe această pânză de porţelan cu pistrui nisipii. Nu vreau să o rănesc, dar, fir-ar să fie, adevărul doare. Viaţa doare. Doare al dracului de rău.

Înainte să poată protesta, îi ating părul şi scot agrafele argintii care îl ţin strâns într-un coc practic. Flăcările i se revarsă pe spate, îi invadează chipul şi îi sărută umerii. Învârt pe deget o şuviţă roşcată şi îmi apropii faţa de a ei, ca numai ea să poată auzi aceste vorbe pe care n-ar trebui să le rostesc. Aceste cuvinte care ameninţă să-mi corodeze fortăreaţa oţelită a gândirii.

— Părerea mea este că eşti al dracului de sexy, Ally, îi şoptesc, gâdilându-i cu respiraţia pielea de sub ureche. Dar tu încă nu-ţi dai seama.

La fel de rapid, atingerea mea o părăseşte şi mă grăbesc să ajung la pupitru, departe de ea. Departe de tentaţia de a-mi plimba degetele prin coama ei de foc, de a-i strânge în pumn părul de la ceafa şi de a-i trage capul pe spate, pentru a o forţa să se uite la mine. Dar oare asta îmi doresc cu adevărat? Ca ea să vadă cine sunt? Sau mai bine continui să le bag tuturor pe gât iluzia care le trezeşte seducţia?

Îmi dreg vocea, frământând reverul sacoului meu din în Allison e încă în picioare, încă mă priveşte cu ochii măriţi şi gura căscată.

A fost necesar. A trebuit să-i spun toate astea. Cine ştie ce scenariu o să născocească presa de scandal, pentru a-i justifica absenţa?

Da, da, totul face parte din metoda mea de predare.

Mănânc rahat.

O mână se ridică şi mă salvează din tumultul monologului meu

interior.

— Da?

La auzul vocii mele, Allison îşi reia locul, iar eu îmi întorc privirea spre Maryanne Carrington, o femeie voinică, între două vârste, care din prima zi s-a dovedit a fi matroana grupului. Probabil pentru că soţului ei îi place să reguleze tinere care le-ar putea fi fiice.

— Evident, nu mai sunt o prospătură, zice ea, cu un duios accent sudist. Nu port măsura treizeci şi patru, iar gravitaţia şi-a spus deja cuvântul. Orice mişcări aş încerca, mă fac să arăt ca un măscărici. Cum să fiu atrăgătoare? Ce pot face pentru ca soţul meu să mă considere iarăşi sexy?

— Doamnă Carrington, iartă-mă, dar dumneata ai ţâţe?

— C-ce? se poticneşte ea, strângându-şi pieptul cu false palpitaţii.

— Ţâţe. Ai, nu-i aşa?

— Păi… da. Bineînţeles.

Obrajii i se încing şi chicoteşte nervos.

— Şi fund?

— Da.

— Atunci poţi să fii sexy. *Eşti* sexy. Numai că trebuie să crezi că eşti, ca să-l faci pe soţul tău să vadă lucrul ăsta.

Examinez toate capetele din sală, fără să mă adresez cuiva anume, dar, totodată, adresându-mă tuturor.

— Nu trebuie să fiţi cele mai slabe, să aveţi cei mai mari sâni sau cel mai frumos fund. Noi nu dăm doi bani pe colagenul pe care vi-l injectaţi în buze sau pe extensiile pe care vi le puneţi în păr. Noi vă dorim. Suntem creaturi simple, doamnelor. Daţi-ne ceva care să facă să ne lase gura apă. Purtaţi lenjerii sexy şi tocuri, în timp ce ştergeţi mobila de praf şi încercaţi să vă prefaceţi că nu ne simţiţi privirile. Aplecaţi-vă să ridicaţi ceva, cu nasturii de la cămaşă deschişi, ca să ne putem uita în decolteu. Purtaţi-vă părul desfăcut, ca să ne putem imagina senzaţia lui între degetele noastre, trăgându-l, în timp ce gemeţi cu pasiune.

Aproape ca şi cum ar fi fost dresaţi, ochii mei întâlnesc privirea excitată a lui Allison. Are impresia că vorbesc pentru ea. Probabil se crede specială. Dar nu vede adevăratul motiv pentru care sunt atât de atras de ea… atât de tentat să-i pătez faţada perfectă.

Mi-e milă de ea.

Aşa cum ea mă consideră un străin, un simplu spectator în lumea sa, la

fel este şi ea. Această viaţă luxoasă şi opulenţa nu sunt pentru ea. Noi doi suntem făcuţi din acelaşi aluat. Suntem nişte inadaptaţi printre milionari.

Poate că are bani şi statut social, dar se preface. Nu poate nici măcar să fie sinceră cu ea însăşi, de aceea mă dezgustă la fel de mult cât mă intrigă.

Cel puţin asta e ceea ce îmi spun.

Termin cursul, cu umerii încordaţi, şi număr minutele, secundele, până când pot să mă retrag acolo unde mă simt liber. Când ajung la uşă, încep să mă dezbrac de lenjeria Calvin Klein. Dar nu-mi pun pantalonii de înot sau pe cei de alergat, aşa cum fac aproape în fiecare seară. Mă duc direct la duş, deschid robinetul cu apă fierbinte, chiar dacă afară este atât de cald, încât aerul uscat îmi arde pielea. Apa mă frige, dar nu simt durerea. O altfel de căldură mă mistuie acum, iar corpul meu se chinuie să stingă flacăra.

Îmi prind penisul şi îl strâng cu mâna umedă, eliberând o parte din presiune. Simt cum îmi pulsează în palmă şi îmi cere să-i curm suferinţa. Cu pleoapele grele şi muşchii încordaţi, blestem printre dinţi şi îl mângâi lent. Drept pedeapsă pentru neglijenţa mea, n-ar trebui să-mi ofer nimic mai mult, dar am nevoie de asta. Trebuie să-mi potolesc această sete. Nu sunt mai presus de acei nemernici infideli, sunt exact *la fel* ca ei, dar cel puţin alternativele mele nu rănesc pe nimeni. Faptul că-mi frec scula nu apare în ziare. E! *News* n-o să difuzeze videoclipuri cu mine ejaculând în palmă.

Strâng din dinţi, îmi trag de mădular şi cânt focul din mine cu gemete profunde. Cu ochii închişi, vărs atât de tare, încât îmi tremură genunchii şi sperma fierbinte mi se adună în palmă, înainte să cadă în gura de scurgere. Rămân în picioare, gâfâind, sub jetul dogoritor, şi mă sprijin de peretele acoperit cu marmură. Chiar şi cu pielea înroşită de apa fierbinte, mă simt înfrigurat. Mă simt gol. Mă simt… singur.

Petrec ore bune în baie, apoi ies, cu un prosop pe umăr şi îmbrăcat pentru piscină. E o seară liniştită. Vântul nu adie. Nici măcar o briză care să-mi ţină companie sub cerul senin, plin de stele.

Înot până când mă cuprinde epuizarea şi plămânii îmi ard. Muşchii mă dor şi tremură, până îi simt ca gelatina. Cu toate acestea, îmi prelungesc agonia, împingându-mi corpul peste limită. Peste durere, peste plăcere, peste sentimente, peste toate.

Ea nu apare în seara asta.

Poate că şi ei îi e milă de mine.

Adoraţie

*

— Orgoliul este singurul lucru pe care bărbatul îl vrea gâdilat mai mult decât penisul. Punând împreună banii şi puterea, rezultă un ego de mărimea lui Hulk, pe care trebuie să i-l alimentezi tot timpul.

Părăsesc pupitrul, un zâmbet diavolesc jucându-mi pe buze. Azi mă simt mai bine. Mintea nu-mi mai e împânzită de gânduri prosteşti, pe care n-ar trebui să le gândesc. Ouăle nu mă mai dor de fiecare dată când dau cu ochii de ea. Şi, după ce m-am omorât cu înotul şi alergarea, corpul mă doare suficient de mult încât să-mi amintească fizic de ce n-ar trebui să dau doi bani pe ea, pe faţa ei perfect imperfectă sau pe cascada de mătase roşie care i se revarsă pe spate.

Nu e pentru mine. Nimic din toate astea nu e pentru mine.

Allison nu a venit aici pentru că îşi doreşte să facă sex cu Justice Drake. A venit pentru că vrea să facă sex cu Evan Carr, soţul ei laş şi mincinos. Vrea ca el să o dorească. Vrea ca el să o iubească. Dacă n-ar vrea asta, nu ar fi aici.

— Hrăniţi bestia, doamnelor, şi va veni la voi ori de câte ori i se face foame. Faceţi-vă bărbatul să se simtă cel mai mare şi mai tare nenorocit de pe pământ, şi în interiorul şi în afara dormitorului, iar el o să vă adore.

Lacey ridică mâna şi vorbeşte.

— Şi dacă nu-i aşa? Dacă e o rămăşiţă de Făt-Frumos, un boşorog zbârcit, care nu rezistă mai mult de cinci minute?

Câteva doamne pufnesc în râs, dar eu rămân serios.

— Minte-l.

— Să-l mint?

— Minte până nu mai poţi. Spune-i cât de mare este, cât de plină te face să te simţi. Spune-i că aproape te doare atunci când pătrunde în tine. Spune-i că mori de plăcere. Cine a simulat vreodată un orgasm?

Toate dau afirmativ din cap şi murmură între ele, acum mult mai puţin surprinse şi dezgustate de îndrăzneala mea. După câteva zile de instruire, cuvintele mele nu le mai şochează aproape deloc. Totuşi, din când în când, trebuie să le zgudui puţin, ca să nu se simtă prea comod. Deoarece să fii îndrăgostit, să fii blocat în purgatoriul nesfârşit numit căsnicie este extrem

de incomod.

— Bine, atunci puteţi simula orice altceva. Învăluiţi-vă soţii cu iubire şi nu lăsaţi loc pentru ca o altă femeie să vă poată lua locul. Bărbaţii sunt ca nişte copii. Au în permanenţă nevoie de susţinere pozitivă. Şi dacă nu o primesc, se mulţumesc cu susţinere negativă.

— Vrei să spui că ne înşală? sare Lacey, îngustându-şi ochii albaştri, ca de gheaţă.

Strânge din buzele perfecţionate chirurgical, făcându-le să arate ca două cocoloaşe gigantice de gumă de mestecat.

— Corect. Nu pentru că femeia respectivă ar fi mai tânără sau mai frumoasă, ci mai mult pentru că îl face să se simtă ca Superman. Invincibil. Atotputernic. Ei vor să creadă în această fantezie.

Lacey se ridică în picioare, îşi pune mâna în şoldul îngust şi toţi ochii se îndreaptă spre ea.

— Aşadar, dacă asta n-are nimic de-a face cu vârsta sau frumuseţea, de ce se prostesc cu puicuţe abia ieşite din liceu?

Câteva doamne încuviinţează din cap. Maryanne Carrington aruncă şi un „mmmm hmmm” aprobator.

— Sincer? Din cauza inteligenţei. Aceste fete sunt uşor de impresionat, ceea ce înseamnă că sunt uşor de băgat în pat. O sticlă de şampanie, o limuzină şi afacerea e ca şi încheiată. Nu vor o femeie pe care trebuie să muncească să o seducă. Pentru asta vă au pe voi.

— Deci, vor sex uşor?

— Întocmai, îi răspund.

— Dar n-are niciun sens, respinge Lacey ideea, clătinând cu neîncredere din cap. Suntem nevestele lor. Ar putea să ne ceară sex de câte ori poftesc!

— Serios?

Mă îndepărtez de pupitru şi păşesc spre locul în care se află ea, confuză şi plină de îndoieli. Îi invadez spaţiul personal, apropiindu-mă cu un pas mai mult decât ar fi confortabil. Dar asta vreau de la ea: trebuie să o incomodez suficient de mult, încât să-mi spună adevărul. Trebuie să o fac să-şi recunoască greşeala, ca să nu mai aibă niciun motiv să se îndoiască de mine. Trebuie să aibă nevoie de mine.

Îi ating obrazul cu vârful degetelor şi i-l mângâi de la bărbie până la ureche. Se apasă pe mâna mea şi îmi absoarbe tandreţea, de parcă ar fi

înfrigurată şi flămândă. Şi, în multe feluri, este. Tânjeşte după atenţie, după afecţiune. Tremură de singurătate şi lipsă de iubire.

Acestea sunt sentimente pe care le înţeleg. Sentimente pe care le-am exploatat, pentru a mă îmbogăţi.

— Lacey, îi şoptesc, încet şi răguşit. Îl vezi aşa cum e. Vezi dincolo de bani, de maşini şi de miile de fani înfocaţi. Îl vezi gol şi dezgolit. Iar asta îl sperie. Şi, în loc să-şi înfrunte laşitatea, regulează javre mici şi proaste, ca să se simtă mai bărbat. Dar tu nu vrei asta, nu-i aşa?

Îi urmăresc mişcările gâtului subţire, atunci când înghite în sec, înainte să răspundă.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Deci ştii ce ai de făcut, nu-i aşa? Trebuie să fii mica lui javră proastă. Trebuie să fii târfa lui, fana lui înfocată. Trebuie să-l faci să se simtă în al nouălea cer atunci când e cu tine.

— Adică vrei să fac pe proasta?

Mă uit în sus şi mâna îmi cade imediat pe lângă corp, trezind-o pe Lacey din transă. Allison stă în picioare, cu ochii îngustaţi şi buzele strânse. În ciuda iritării vizibile de pe faţa ei, când o văd, o senzaţie nepoftită îmi urcă pe coapse. Strâng din dinţi, pentru a-mi suprima sentimentele.

— Într-un fel, da, îi răspund, îndepărtându-mă de Lacey.

Mă simt aproape ruşinat, de parcă n-ar fi trebuit să ating o altă femeie.

— Soţia conduce nava. Ea e păpuşarul. Dar, pentru a menţine armonia în cămin, trebuie să-l laşi pe bărbat să creadă că el dă ordinele.

— Nu este suficient că le purtăm numele şi îi lăsăm să ne dicteze viitorul? întreabă Allison, sfidător. Acum trebuie să ne prefacem că suntem proaste, doar pentru ca soţii noştri să nu se simtă intimidaţi?

Vreau să-i spun cât de multă dreptate are să fie indignată, însă asta ar contrazice total ceea ce ştiu şi ce cred.

— Mai mult sau mai puţin.

— Asta-i o porcărie. O ştim amândoi. Spune-mi, *Justice Drake*, te excită fetele proaste? îţi plac şcolăriţele care-ţi sorb fiecare cuvânt? Te înfierbântă imbecilitatea?

Mă provoacă, speră să mă facă să-mi înghit cuvintele. Mă uit la ea, neclintit şi pe deplin controlat.

Ei bine… aproape. Mai puţin partea întărită din pantaloni.

Fără să întrerup contactul vizual, mă retrag în spatele pupitrului pentru a-mi ascunde semierecţia.

— Nu, Allison. Nu mă înfierbântă. Dar, aşa cum ai subliniat săptămâna trecută, eu nu fac parte din lumea ta. Sunt un străin, îţi aminteşti?

O privesc amuzat şi o provoc să-mi conteste declaraţia, dar urăsc modul în care mă obligă să demonstrez ceea ce sunt. Cine dracu' e ea pentru mine? E o clientă, o altă nevastă casnică, rigidă şi singuratică. O sursă de venit îmbrăcată de la Prada. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

Allison nu-mi răspunde. Rămâne în picioare, tăcută, săgetându-mă cu o privire dispreţuitoare. Îmi place reacţia ei, îmi doresc mai mult. Vreau să o presez în continuare, până când, în cele din urmă, o să riposteze.

Mă aplec şi-mi aşez coatele pe pupitru, cu ochii antrenaţi, ca un lunetist, pregătit pentru lovitura de graţie.

— Şi, *doamnă* Carr, ce-ţi pasă ţie ce mă excită? N-ar trebui să te intereseze mai mult **ce-l** excită pe *domnul* Carr?

Mă uit cum rozul din obrajii ei se transformă într-un roşu sângeriu şi ochii i se întunecă.

— Eu nu… Nu mă refeream…

— Oh? Deci nu-ţi pasă ce îl excită?

— Eşti un măgar! clocoteşte Allison.

Apoi se întoarce pe călcâie şi părăseşte încăperea.

Misiune îndeplinită.

* * *

Cerul străluceşte în lumina asfinţitului, aducând cu el o briză răcoroasă, relaxantă. Stau pe verandă, sorb dintr-o bere şi ascult conversaţia înfundată din interiorul clădirii principale. Mă uit în sus şi închid ochii, ca să mi-o înlătur din minte. La fel procedez cu mare parte din lume. Realitatea este doar un zgomot alb.

— Ce naiba ai?

Deschid ochii şi o văd pe Allison deasupra mea. Scântei de mânie îi sclipesc în ochii palizi.

— Poftim? o întreb, cu o sprânceană ridicată şi un zâmbet amuzat.

— Ce ai? Care e problema ta? Motivul pentru care te porţi de parcă eşti mereu cu capsa pusă.

Mă ridic în scaun şi îi fac semn lui Allison să ia loc lângă mine, dar ea nu se clinteşte.

— Înţeleg sentimentul, doamnă Carr.

— Ally, fir-ar să fie! Ally.

— Scuză-mă, Ally; înţeleg sentimentul, deşi nu prea ştiu la ce te referi.

Complet nemişcată, Ally mă priveşte tăios cu ochii de un albastru ceresc. Nici nu-mi dau seama dacă respiră.

— Deci, asta e perspectiva ta, rânjeşte, ea, într-un târziu. Am înţeles. Ţie toate tâmpeniile astea ţi se par amuzante, nu-i aşa? Suntem doar o distracţie pentru tine; propria ta emisiune de divertisment. Nu-ţi dai interesul să ne ajuţi; vrei doar să ne răneşti şi mai mult.

Într-o clipă sunt în picioare şi acaparez briza proaspătă, care-i trece prin părul roşu.

— Niciodată să nu-mi pui motivele la îndoială, Allison. Şi să nu crezi că vreodată aş putea să te rănesc. Niciodată!

Ochii i se măresc din cauza apropierii şi a declaraţiei mele arzătoare, dar tot nu se mişcă. Împarte cu mine acest spaţiu, acest moment.

— Bine. Dar tu să nu crezi vreodată că mă aflu aici din orice alt motiv în afară de a-mi repara căsnicia.

Asta ar fi ocazia perfectă pentru a se îndepărta vijelios, cu flăcări ţâşnind în urma ei, într-o vâlvătaie de glorie. Momentul culminant al unei declaraţii fervente. Dar rămâne şi mă ţintuieşte cu o privire la fel de serioasă şi întunecată ca a mea.

Poate că nu sunt singura persoană necinstită de aici. De fapt, ştiu că nu sunt.

Îmi reiau locul pe şezlong şi ridic berea. De data asta se aşază pe scaun, lângă mine. Gestul reprezintă un armistiţiu tacit. Vom coborî armele, pentru moment.

— Ştiu că nu eşti un nemernic, aşa cum vrei să pari în faţa tuturor, spune ea, după o bună bucată de timp.

Deschid frigiderul de lângă mine, mai scot o bere şi i-o întind, îmi mulţumeşte cu un zâmbet, iar eu înclin din cap.

— Ce te face să crezi că vreau ca lumea să mă creadă un nemernic?

Ea ridică din umeri şi ia o înghiţitură de bere.

— Habar n-am. Cred că ţi-e mai uşor aşa. Respingi oamenii înainte de a le da ocazia să te respingă ei pe tine.

— timph, pufnesc. Nu ştiam că te pasionează psihologia. Se pare că, în cercetarea mea, am ratat unele lucruri.

Ally clatină din cap, apoi se lasă pe spate, în şezlong.

— N-are nimic de-a face cu psihologia. E vorba de experienţă.

Preţ de câteva minute rămânem tăcuţi, în bătaia brizei de vară târzie. În seara asta, stelele strălucesc mai tare, dezvăluind forme şi modele pe gigantica pânză întunecată a cerului. Chiar şi luna pare mai mare, mai aproape ca oricând.

— Spune-mi, Ally. Ce te-a adus aici?

Ea întoarce capul şi îmi zâmbeşte trist.

— Credeam că ştii totul despre mine.

Rămân cu ochii spre cer, dar o văd pe ea. O văd încă din ziua în care a păşit în casa şi în viaţa mea, cu părul de foc şi ochii născuţi din stele.

— Ştiu. Dar vreau să ascult cum o spui.

O aud înghiţind în sec, apoi foşnind uşor materialul rochiei.

— Am crezut… Am crezut că, dacă aş fi aşa cum îşi doreşte… Am crezut că, dacă aş putea fi…

— Dar eşti.

Nu ştiu de ce am spus-o. Dar numai gândul că s-ar putea considera altfel decât perfectă mă face să-mi încleştez mâna în jurul sticlei de bere. Mă adun şi îi dau drumul, înainte să se spargă în strânsoarea mea.

— Adică… eşti ceea ce vrea. Doar s-a însurat cu tine, nu-i aşa?

— Mda, ridică ea din umeri. Dar, normal, asta nu mai înseamnă ceea ce am crezut eu la început.

— La început?

Nu-mi răspunde, dar o aud oftând. Apoi, fără vreun motiv anume, mă întind, îi iau sticla din mână şi o pun lângă a mea.

— Haide, îi spun, în timp ce mă ridic.

— Ce?

Ţin mâna întinsă şi aştept cu nerăbdare să o ia. Şi de ce n-ar face-o? *Un bărbat ciudat, sub influenţa alcoolului, care o îndeamnă să îl urmeze, fără nicio explicaţie, noaptea târziu*? Sună perfect normal.

Şi totuşi, cu ochii cristalini fixaţi pe expresia mea gravă, îşi pune uşor mâna într-a mea. Are încredere în mine, fără îndoială, deşi nu am făcut nimic pentru a merita un asemenea dar. Însă, ca un ticălos egoist ce simt, i-oiau şi o ridic în picioare. Din impuls, îmi împletesc degetele cu ale ei, iar prin vene îmi curge o combinaţie contradictorie de panică şi confort. În timp ce ne îndepărtăm, mă uit în jos, la mâinile noastre unite.

— Urmează-mă.

Mă încrunt şi o conduc spre casa de oaspeţi. Încalc o altă regulă de-a mea: *niciodată să nu aduc o nevastă la mine acasă.*

— Nu cred că ar trebui să fiu aici, spune Ally, dar păşeşte înăuntru şi îmi cercetează locuinţa.

Ştiu ce vede: pereţi albi, goi, fără fotografii, fără urmă de personalitate. Nimic să arate cine sunt cu adevărat.

— De cât timp locuieşti aici?

— Cam de opt ani, îi răspund, privind-o în timp ce încearcă să-şi stăpânească reacţia.

— Oh! E atât de… curat.

Îmi zâmbeşte compătimitor, apoi priveşte în podea.

Mă încrunt. Ştiu ce vrea să spună, de fapt: rece şi steril. Iar faptul că simte nevoia de a mă compătimi, ca şi cum aş fi mult sub nivelul ei, mă enervează la culme. Credeam că avem ceva în comun, că suntem două suflete neînţelese, într-o lume plină de falsitate şi ipocriţi, când, de fapt, ea este una dintre *ei*. Mereu a fost. Ce prostie din partea mea să cred altceva!

Sunt gata să-i spun să se care naibii de aici cu tot cu privirea ei tristă, când, dintr-odată, se uită la mine cu un zâmbet cald, adevărat.

— Să nu mai spui nimănui, îmi zice, râzând. Dar eu sunt cam dezordonată. Serios. Curăţenia nu e punctul meu forte. Face parte din curs? Nu de alta, dar cred că aş putea să învăţ câte ceva de la tine.

Las furia la o parte, răsuflu uşurat şi mă întorc spre bucătărie, pentru a-mi ascunde zâmbetul. Fir-ar! De ce dracu' mă hlizesc, de zici că sunt motanul Cheshire? Şi de ce mărturisirea ei mi se pare al naibii de încântătoare? De parcă faptul că e dezordonată ar face-o mai… reală?

Fără să scot un cuvânt, mă duc la congelator, scot o cutie şi o aşez pe dulap. Allison se uită la recipient, apoi la mine şi, pentru o clipă, jur că văd o mare de lacrimi în ochii ei, dar le îndepărtează imediat şi îşi ascunde faţa în perdeaua purpurie.

— Mi-ai cumpărat îngheţată? şopteşte, cu vocea încordată.

Ridic din umeri, deşi ea nu mă poate vedea, pentru că încă refuză să mă privească.

— Nu ţi-a plăcut ce avem la bucătărie, aşa că…

Îmi scutur din nou umerii.

În cele din urmă, ridică ochii spre mine, cu chipul atât de luminos,

încât aproape mă orbeşte.

— Mulţumesc.

Zâmbetul ei recunoscător şi greutatea acelui singur cuvânt mă izbesc şi mă aduc înapoi, la realitate.

— Ei bine, încercăm să vă oferim toate delicatesele de acasă. Acestea includ şi îngheţată care să nu aibă gust de caca de bebeluş.

Mă întorc să iau un castron şi o lingură, apoi deschid cutia şi scot fâşii mătăsoase cu frişcă şi fulgi de ciocolată amăruie.

— Ah, oricum… mulţumesc, îmi răspunde, luând de bună scuza mea mincinoasă.

Pentru că exact asta este: o minciună. Ceea ce aş fi putut şi ar fi trebuit să fac era să duc îngheţata la bucătărie şi să las personalul să o servească. Dar nu… a trebuit să complic lucrurile şi să o aduc la mine, ca să-mi ofer posibilitatea de a-i satisface nevoile, oricât de superficial ar părea.

Aşa, are nevoie de mine. Şi nu pentru sex sau pentru consiliere. Pentru o nenorocită de îngheţată.

Îi dau castronul şi aştept să guste. Ea se uită la mine cu aceeaşi expresie nerăbdătoare.

— Ei bine? o întreb, bătând cu un deget în blatul dulapului.

Fruntea i se încreţeşte şi strâmbă din nas, trezind pistruii la viaţă.

— Ce? Tu nu mănânci?

Clatin din cap.

— E pentru tine.

Ally se aşază pe scaun, ia o lingură plină, apoi pune conţinutul pe vârful limbii. Pleoapele i se închid extaziate şi un sunet aproape orgasmic îi iese din piept.

— O, Dumnezeule!

— E bună?

Zâmbesc, dar numai pentru că nu mă vede, mult prea absorbită de amestecul cremos cu mentă şi ciocolată.

— Nemaipomenită! răspunde, cu gura plină.

În cele din urmă, deschide ochii şi obrajii i se înroşesc, de parcă abia acum şi-ar fi amintit de prezenţa mea.

— Mulţumesc pentru asta. Sigur nu vrei deloc?

— E toată a ta.

Ally mai ia o gură şi pune lingura jos, apoi pune un cot pe dulap şi îşi

sprijină bărbia în palmă.

— Dacă n-ai putea mânca decât un singur fel de îngheţată pentru tot restul vieţii, ce ai alege? Ciocolată, alune şi bezea sau mentă şi ciocolată?

— Poftim?

Stau pe scaunul din faţa ei, cu sprâncenele ridicate.

— Doar fă-mi pe plac. Ciocolată, alune şi bezea sau mentă şi ciocolată?

Îmi zâmbeşte jucăuş, apoi continuă să mănânce.

Nici nu mai ştiu ce să cred despre fata asta. Întâi mă face măgar, apoi mă întreabă ce aromă de îngheţată prefer? Mă încrunt, tulburat.

— Te rog? îmi spune, în şoaptă. N-am mai purtat o discuţie normală despre altceva în afară de pantofi, poşete sau cu cine se culcă soţii noştri de zile întregi. Vreau să… uit. Măcar pentru câteva momente.

Dau din cap, las să-mi scape un oftat şi, dintr-odată, pieptul mi se umple cu un sentiment necunoscut. Milă? Da. Dar mai e şi altceva. Ceva care n-are nicio legătură cu mila.

— Păi, pentru că n-am gustat niciodată mentă şi ciocolată şi îmi aduc vag aminte că am mâncat ciocolată, alune şi bezea când eram copil, o să aleg această aromă, îi răspund, ridicând din umeri.

Ochii lui Ally se măresc de uimire.

— Nu ai mâncat niciodată îngheţată cu mentă şi ciocolată?

Clatin din cap.

— Nu.

— Atunci, încă nu cunoşti viaţa!

Ia un pic în lingură şi o întinde, până ajunge la câţiva centimetri de buzele mele.

— Haide; gust-o.

OK, am două opţiuni. Prima: refuz să intru în jocul ei şi o dau afară din casă, jignind-o şi distrugând orice urmă de încredere pe care o are în mine. Sau a doua: îi permit să-mi dea cu inocenţă o lingură de îngheţată şi mă forţez să văd gestul exact aşa cum este, adică o faptă blândă, platonică, între doi adulţi.

Mda, cu siguranţă!

Mă aplec în faţă, astfel încât vârful rece al lingurii să-mi atingă buza de jos. Ally o împinge uşor şi mă forţează să deschid gura, iar limba mea iese, din reflex, să guste primele picături. Strâng buzele în jurul ghemului de ciocolată mentolată şi îl sug din lingură, aprobând cu propriile mele

sunete erotice.

— E bună, nu-i aşa? zâmbeşte Ally, clătinând din cap.

— La naiba, da, gem eu, pierzându-mi uzul raţiunii.

Dar e prea târziu. Allison Elliott-Carr mi-a slăbit scutul de apărare cu o singură linguriţă de Haagen-Dazs.

— Ţi-am spus eu! îngheţata este răspunsul universal. Este leacul pentru orice.

Râd când îmi mai dă o lingură şi o devorez cu nesaţ.

— S-ar putea să ai dreptate, Ally.

— Aş putea să-mi petrec tot restul vieţii mâncând numai asta şi nimic altceva.

Îşi pune pe limbă o altă bucată, din aceeaşi lingură pe care tocmai am folosit-o eu.

— Încă nu pot să cred că nu ai mai mâncat până acum.

Ridic din umeri şi mă simt ca un idiot, pentru că am ridicat din umeri de cel puţin şase ori în seara asta. Dar Ally are ceva care mă face să fiu… nesigur. Poate un pic uluit. Este diferită de toate clientele cu care am lucrat până acum şi opusul tuturor fetelor de care am fost atras vreodată. Dar are ceva… ceva atât de autentic şi neaşteptat, care mă face să fiu aproape fermecat de ea. Poate ea este ghicitoarea pe care n-o pot dezlega. Sau poate că este doar atât de perfect de imperfectă, încât e adorabilă. Dar, indiferent ce-ar fi, m-a captivat. Oricât de tâmpit ar sima, chiar m-a captivat.

De asta nu mi se pare nimic surprinzător atunci când mă trezesc zicând:

— Mi-au lipsit o mulţime de lucruri în copilărie. Şi când am crescut, am învăţat să mă descurc fără ele.

Ally scapă lingura şi mă priveşte cu ochii mari, turcoaz, plini de compasiune.

— Îmi pare rău, şopteşte ea.

Fac semn din mână şi clatin din cap.

— Să nu-ţi pară.

— Serios. Scuze. N-ar fi trebuit să presupun că ai fost… ştii tu…

Şi apoi îmi amintesc totul.

Motivul pentru care păstrez distanţa faţă de toată lumea. Presupunerile, compasiunea. Rahatul ăsta de aici. Acum, Ally crede că mă cunoaşte. La naiba, probabil se consideră mai bună decât mine. Şi oricât de mult s-ar opune inima ei, îi este milă de mine.

Cât de idiot am fost, să cred că m-ar putea considera mai mult decât un caz social. Sunt doar un ajutor plătit, disponibil pentru a fi cumpărat şi vândut, ca un sclav.

— Ai terminat? o întreb sec, dând din cap spre bolul pe jumătate gol.

— Ce? Ăăă, nu a fost cu intenţie, dacă ţi s-a părut că…

Smulg castronul din faţa ei şi îl trântesc în chiuvetă. Sunetele de porţelan şi metal răsună în toată încăperea. Mă uit la Allison şi văd cum tresare, iar buzele ei rubinii formează o grimasă.

— E târziu, doamnă Carr. Cred că ar trebui să te retragi în camera ta.

Fără să comenteze, se întoarce şi pleacă rapid spre uşă, flăcările jucându-i pe spate, ca o tristă stea căzătoare. Se opreşte în pragul uşii, dar nu se uită înapoi, iar flacăra se înceţoşează, în timp ce briza plăcută de vară îi poartă şoapta până la mine:

— Îmi pare rău.

Seducţie

— Săptămâna trecută v-am învăţat cum să vă puneţi calităţile în valoare. V-am arătat cum să procedaţi pentru ca soţii voştri să vă dorească nu numai fizic, ci şi emoţional. V-am învăţat până şi cum să le stimulaţi orgoliile fragile. Aceasta a fost prima fază a programului nostru, iar dacă simţiţi că am ajuns la limita toleranţei voastre sexuale, vă sugerez să plecaţi. Acum e timpul să mărim doza.

Mă apropii de una dintre gospodinele din primul rând şi o ajut să se ridice. Nici nu mă uit la faţa ei când mâinile mele găsesc acele din părul strâns în coc şi eliberează imediat o cascadă de bucle aurii. Apoi, îi trasez cu degetele curbura urechii şi cobor pe maxilar, în jos, până ajung la colierul de perle, din dreptul claviculei.

— Te fac să te simţi incomod? o întreb, atât de aproape, încât îi ating urechea cu buzele.

— Nu, chiţăie ea.

Minte. Minciuna pare să fie singura artă pe care au reuşit să o stăpânească. Perfect. E timpul să jucăm la cacealma. Cu un zâmbet răutăcios în colţul buzelor, îi găsesc nasturii de sus ai bluzei. Ochii verzi i se măresc atunci când îl deschid pe primul şi îi expun pielea netedă.

— Dar acum? Te fac să te simţi incomod?

— Nu, îmi răspunde, cu vocea la fel de răguşită ca a mea.

Închide ochii şi un sunet ascuţit i se aude din gât.

— Cum te cheamă? o întreb, desfăcând al doilea nasture.

Tresare când decolteul se lărgeşte şi îi dezveleşte vârfurile sânilor.

— Shayla. Shayla Adkins, îmi spune, gâfâind.

Desigur, ştiam deja. Shayla Dawn Adkins, căsătorită cu George Adkins Jr., moştenitorul unui program popular de slăbit, pe care multe dintre aceste femei îl adoră. Soţul ei, cunoscut sub numele de alint Georgie, este, de asemenea, gay. Şi a trimis-o la mine, cu intenţia de a petrece o vacanţă prelungită împreună cu prietenul cel mai bun/antrenorul personal Arturo. Este de la sine înţeles că nimic din ceea ce pot să o învăţ pe Shayla nu are cum să o transforme în ce-şi doreşte soţul ei, decât dacă face o excursie în Thailanda şi începe să-şi spună Sherman. Şi partea cea mai tristă este că ea habar nu are. Îi crede minciunile sfruntate, cum că este foarte stresat la serviciu şi nu-i mai arde să facă dragoste cu ea. Chiar e mândră de ambiţia lui de a face nenumărate ore de „antrenament” în sala de fitness. Biata fată este la fel de naivă ca un miel într-un bârlog de lupi.

— Shayla…

Mă apropii atât de mult, încât trupurile ni se întâlnesc şi căldura ei se contopeşte cu a mea. Trage aer în piept.

— Shayla, vrei să mă opresc?

— Nu.

— Bine.

În jurul nostru se aşterne tăcerea. Nici măcar zgomotul respiraţiilor înfierbântate sau clinchetul îndepărtat al vaselor de bucătărie nu se mai poate auzi. Numai foşnetul înfundat al ţesăturii prin care alunecă un alt nasture sidefat, acompaniat de răsuflarea ei şuierătoare şi sacadată.

Degetul arătător îmi cade pe încuietoarea frontală a sutienului ei alb din dantelă, iar ea încetează complet să mai respire. Îmi trec degetele peste materialul delicat şi mă joc cu ea, o fac să aştepte cu nerăbdare ceea ce urmează. Ridică privirea şi se uită la mine printre genele lungi, implorându-mă din ochii albaştri. Oare cât timp a trecut de când nu a mai atins-o un bărbat? De cât timp nu s-a mai simţit dorită?

— Seducţia, îi şoptesc şi o simt cum tremură sub atingerea mea.

Îi deschid bluza un pic mai mult, descoperindu-i lenjeria simplă.

Şuieră printre dinţi când pun o mână pe pieptul ei gol.

— Se ascunde în unduirea şoldurilor, atunci când mergi. În tonul delicat al vocii tale. În mângâierea părului tău pe pielea fină. În felul în care mă priveşti printre gene, chiar în acest moment, cu ochii arzători.

Abia îi mângâi cupa sutienului şi se cutremură toată, apoi îşi muşcă buza de jos.

— Seducţie, Shayla. O să te învăţ cum să mă seduci, la fel cum te-am sedus eu.

Într-o secundă măresc distanţa dintre noi la treizeci de centimetri, dar privirea mi-a rămas fixată pe sutienul ei alb, cuminte.

— Sutienul tău e… drăguţ. E practic. Dar nu e seducător.

Mă uit prin încăpere şi mă adresez tuturor doamnelor.

— Şi pot să pun pariu că toate purtaţi ceva asemănător. De aceea vă dau o temă. Pentru a fi seducătoare, trebuie să fiţi încrezătoare. Şi asta e ceva ce nu se poate învăţa. E ceva ce trebuie să vină din interior. Aşadar, astăzi, la proba practică, vom face ceva un pic diferit. Vă veţi duce în camerele voastre şi vă veţi schimba în ceva mai… seducător. Veţi descoperi că dulapurile v-au fost aprovizionate cu lenjerie de la Agent Provocateur şi nu mai conţin nicio piesă care poate fi considerată cuviincioasă sau practică. Vă vreau sexy, doamnelor. Vreau să fiţi târfe suburbane. Combinaţii de gospodină cu prostituată. Să vă vindeţi. Să fiţi credibile. Să vi se potrivească mănuşă.

— Vrei să defilăm îmbrăcate în lenjerie intimă? întreabă matroana Maryanne Carrington, strângându-şi cardiganul pe lângă corp.

— Nu chiar acum. Dar în cursul zilei de azi veţi defila în faţa mea. La finalul cursului vă veţi simţi atât de bine în pielea voastră, încât o să vă plimbaţi aproape goale pe Rodeo Drive, sorbind dintr-o cafea cu lapte.

— Murmure îngrozite răsună în sală, dar numai o singură voce are curajul să vorbească.

— Nu crezi că e inutil? Am venit aici să ne îmbunătăţim căsnicia şi viaţa sexuală. Nu să ne abandonăm principiile şi să devenim stripteuzele tale personale.

Mă întorc indiferent spre expresia rigidă a lui Allison. Ochii îi scapără de supărare. Este prima dată când îmi permit să mă uit la ea după întâmplarea de săptămâna trecută. De când am alungat-o din casa mea şi am văzut cum stele căzătoare se îneacă în privirea ei.

— După cum am mai spus, doamnă Carr, dacă ai impresia că lecţiile

mele sunt mult prea îndrăzneţe pentru gustul tău, dacă ţi se pare că nu-ţi foloseşte la nimic acest curs… poţi să pleci.

Ally îşi îngustează privirea şi îşi frământă mâinile, dar nu mai scoate un cuvânt. Ridic o sprânceană, provocând-o să plece din casa şi din viaţa mea pentru totdeauna. Aşa mi-aş recăpăta atitudinea nonşalantă, de ticălos care nu dă doi bani, pe care am aplicat-o aproape treizeci de ani. Indiferenţa a fost întotdeauna plasa mea de siguranţă. Iar acum… acum încerc din răsputeri să mă agăţ de ea.

Respingi oamenii înainte de a le da ocazia să te respingă ei pe tine.

Capul mi se răsuceşte spre Allison, de parcă ea însăşi ar fi repetat cuvintele. Ştiu că e doar conştiinţa mea, care îşi bate joc de mine. Greierele Jiminy din capul meu are un foarte ciudat simţ al umorului.

— Aşadar… cum funcţionează treaba asta? întreabă Shayla, cu faţa încă roşie şi nasturii bluzei încă descheiaţi.

— Peste aproximativ jumătate de oră, cineva din echipa mea va veni la voi, pe rând, şi vă va conduce într-o cameră izolaţi. Acolo vom avea un fel de sesiune particulară. Vreau să vă studiez şi punctele forte şi slăbiciunile, astfel încât să pot determina care este cea mai bună modalitate de a vă sfătui, personal. Deci, doamnelor, dacă doriţi…

Fac semn cu mâna spre coridorul care duce la scări. Personalul este deja aliniat, gata să le ajute în orice fel. După ce îmi dispare din faţă şi ultimul chip speriat, mă duc ţintă la bucătărie.

* * *

— Cam devreme pentru băutură, nu-i aşa, J.D? Lasă-mă să ghicesc: Ziua Lenjeriei.

Încuviinţez din cap spre Riku, înainte să dau berea pe gât, aproape golind-o din câteva înghiţituri. Deschid frigiderul şi mai iau două, iar una i-o dau lui. O bere înainte de prânz nu dăunează nimănui. Oricum, undeva pe glob e cinci după-amiaza.

Riku o desface şi soarbe din ea.

— Stai puţin. Nu cumva, de obicei, faci asta abia prin săptămâna a Treia?

Mai iau o gură sănătoasă. Fir-ar să fie! Dacă nu mănânc ceva, o să mă îmbăt.

— Ba da, dar fetele astea… au nevoie de o doză de şoc. Se simt prea confortabil. Am să le presez puţin, să văd dacă ripostează.

Riku ridică din umeri.

— Tu eşti şeful. Dar să nu rămâi surprins dacă vreuna dintre aceste fete prinde curaj şi ripostează până te lasă lat.

Mă întorc la frigider şi caut ceva de ronţăit, pentru a-mi ascunde expresia. Riku nici nu ştie câtă dreptate are.

Cineva chiar a ripostat. Iar acum îmi este fizic imposibil să mă ridic, să mă scutur de praf şi să mă retrag.

Îmi umplu gura cu câteva boabe de struguri, ca să nu-i pot spune crudul adevăr. Apoi golesc sticla de bere şi mă pregătesc să le ofer acestor femei ceea ce au plătit cu banii câştigaţi din greu de soţii lor.

— Să intre următoarea.

Îmi şterg fruntea cu o batistă şi inspir adânc. Până acum, mi-au fost aduse cinci doamne, toate tremurând ca frunzele, pe tocuri de cincisprezece centimetri. Dar au venit. Nu contează cât de stângace au fost, important este că au venit de bunăvoie.

Se scurg câteva minute bune până când încep să disting zgomotul tocurilor pe podeaua de lemn. Se aude din ce în ce mai tare şi îmi răsună în cap, ca ticăitul unei bombe cu ceas. Ştiu că e inevitabil şi am făcut asta de sute de ori. Am devenit aproape imun la dantela transparentă, întinsă peste sânii plini, rotunzi. Am văzut o sumedenie de funduri în chiloţi tanga. Şi orice păsărică arată bine când e sărutată şi mângâiată de mătase moale.

Cu toate acestea, niciuna dintre experienţele mele anterioare nu m-ar fi putut pregăti pentru viziunea care a apărut în uşă o clipă mai târziu.

Allison păşeşte în cameră doar cât să-i permită Dianei să închidă uşa în urma ei. Se chirceşte, deşi încearcă din răsputeri să pară calmă şi neafectată de faptul că stă pe jumătate dezbrăcată în faţa mea. Rămân la locul meu şi aleg să-mi păstrez zona de confort. Dacă mă ridic, dorinţa de a-i smulge de pe umeri halatul ăla aţâţător va fi şi mai puternică.

— Şi acum? întreabă ea, ridicând o sprânceană.

— Acum ce?

— Acum, „că am venit aici, ce urmează?

Îmi frec bărbia şi îmi cântăresc următoarea mişcare.

E la fel ca toate celelalte. Nu are nimic special. E doar o sursă de venit.

Îmi repet în minte neîncetat, până când devine real. Sau cel puţin credibil.

Mănânci rahat. Este mai mult decât atât, iar tu o ştii prea bine! Şi nu-ţi convine deloc.

— Scoate-ţi halatul, îi spun brusc, şi încerc să reduc la tăcere vocile din capul meu.

Allison ezită şi rămâne la graniţa imaginară dintre spaţiul efectiv al camerei şi uşă. Îşi strânge mai tare halatul pe corp, iar asta îi scoate în evidenţă curbura şoldurilor. Îmi lasă gura apă.

— Nu pot să te ajut dacă nu-mi dai voie, Ally.

Vocea mea este mai blândă decât ar trebui să fie. Probabil mai blândă decât ar merita.

— Scoate-ţi halatul… *te rog.*

Nu opune rezistenţă, chiar dacă ştiu că ar vrea. În schimb, inspiră adânc şi închide ochii strâns. Apoi, uşor, aproape dureros de lent, slăbeşte strânsoarea. Pistrui maro deschis îi împodobesc umerii şi pieptul. Contrastul dat de părul roşcat şi aceste pete mici de pe pielea ei ca laptele îmi aminteşte de o brioşă de catifea roşie. Îmi ling alene buzele, iar dorinţa de a-i savura dulceaţa se intensifică simţitor.

Când halatul îi alunecă peste corset, capul şi membrele mele devin incoerente şi încep să pierd orice urmă de control. Simt cum picioarele vor să se ridice şi mâinile îmi ard de nerăbdare să o atingă. Să-i urmărească mozaicul de pistrui cafenii, binecuvântaţi cu privilegiul de a trăi pe pielea ei fină.

Pe măsură ce satinul îi descoperă sânii şi talia, Allison se uită în jos, de parcă le-ar vedea pentru prima oară. Cu ochii măriţi de uimire, arată de parcă şi-ar stăpâni pornirile la fel ca mine şi o surprinde propria sa voinţă.

Halatul cade pe podea, dezvăluind complet personificarea raiului pe tocuri. Lenjeria din dantelă este albă ca zăpada, cu detalii trandafirii pe cupele sânilor ei voluptuoşi. Ciorapii albi sunt prinşi cu jartiere de-a lungul coapselor tonifiate.

E un înger. Îngerul meu cu aureolă de foc.

Nu-i pot găsi locul în camera asta cu pereţi goi şi mobilier puţin. O femeie ca ea ar trebui să fie înconjurată de frumuseţe, cufundată în tot ce este moale şi catifelat.

Nu aruncată în întunericul dorinţelor murdare.

Ochii ni se întâlnesc şi gurile ni se deschid, fără să scoată niciun cuvânt. Nu e nimic de zis. Spaţiul s-a umplut de tensiune nedefinită şi

electricitatea este atât de densă, încât pielea ei pare să strălucească. Este efervescentă.

— Vino spre mine, îi poruncesc.

Allison face câţiva paşi şovăitori spre mine, apoi ridic palma să o opresc.

— Stai.

Pe faţă i se citeşte durere şi confuzie.

— Poftim?

— Nu înainta până aici de parcă ai traversa culoarul morţii. Amplifică-ţi mişcarea şoldurilor; defilează spre mine. Vezi cum tocurile îţi alungesc picioarele şi îţi sculptează pulpele? Dă-mi timp să apreciez toate astea. Bine? Acum, ia-o de la capăt.

Îşi dă ochii peste cap, apoi afişează în ei o ambiţie de oţel. Cu capul sus, face încet un pas în faţă şi ceva fierbinte mi se scurge în vintre, lăsându-mi o dâră de dorinţă arzătoare pe şira spinării. Încă un pas păcătos, cu ochii fixaţi pe mine, ca un lunetist seducător, iar fierbinţeala se răsuceşte şi îmi coboară mai jos. Al treilea pas, şoldurile ei rotunjite se joacă de-a v-aţi ascunselea prin lenjeria din dantelă cu volane, iar eu simt că pantalonii îmi vor exploda, lucru care mă obligă să sar în picioare şi să înaintez spre ea.

Ştiu că Allison poate citi disperarea şi nerăbdarea din privirea mea flămândă. Ştiu că observă cum îmi tremură mâna când mă apropii şi îi dau după ureche o şuviţă de păr roşu-căpşună. Dar nu-mi trânteşte nicio remarcă spirituală sau glumă sarcastică. În schimb, îşi trage buza de jos în gură şi o muşcă uşor. Fără să mai stau pe gânduri, ridic degetul mare şi încerc să i-o eliberez. Ally îi dă drumul, iar eu i-o mângâi, aşa cum e, încă umedă şi lucioasă.

În acest moment, între noi nu există decât aer, oportunităţi şi obligaţii uitate. Nu-mi pasă de ele. Nu-mi pasă de nimic. Cu o mână pe spatele ei şi una pe buze, toate regulile şi restricţiile dispar cu desăvârşire.

La naiba cu consecinţele!

Închid ochii, pentru că imaginea şi atingerea ei sunt prea greu de suportat.

— Ce dracu' mi-ai făcut? şoptesc.

Nu mă aştept să-mi răspundă, nici măcar să audă. Dar aş vrea să o facă. *Am nevoie* de răspunsul ei.

Îngerul se prăbuşeşte pe Pământ, în regatul meu de poftă trupească, hedonism şi ruşine. Cu ochii de culoarea oceanului şi aureola arzând la fel de puternic precum soarele deşertului, îmi vorbeşte. Şi chiar dacă e crudă şi întunecată, pătată de acest infern minunat, cuvintele ei insuflă viaţă în cele mai îndepărtate şi singuratice părţi din sufletul meu.

— Exact ce m-ai învăţat.

Revin la realitate şi conştiinţa mă invadează, rece ca gheaţa.

Ating soţia altui bărbat.

Aproape am sărutat soţia altui bărbat.

Vreau să regulez soţia altui bărbat.

Una e să mă gândesc la asta, să las ideea să persiste la marginea simţirii. Dar să recunosc? Să ştiu cu certitudine, atât de mult încât să mă doară distanţa dintre noi? Să anticipez fiecare privire şi fiecare suspin, de parcă mi-ar alimenta existenţa?

Asta este o nebunie.

Fac un pas înapoi şi continui să mă îndepărtez, până ajung la uşă. Şi chiar dacă observ durerea care îi întunecă privirea, ştiu că trebuie să plec. Deoarece, dacă rămân, o să duc la îndeplinire toate fanteziile pe care le-am recunoscut.

Distracție

*

Nuanţe de roz pătează cerul senin, în timp ce soarele se scufundă în adâncurile întunecate ale orizontului. Îl privesc uimit, aproape copleşit de toată această frumuseţe. Oamenii văd deşertul ca pe un loc lipsit de viaţă, uscat şi pustiu. Eu văd pace, linişte şi libertate.

O aud apropiindu-se, dar nu fac nicio mişcare, încă urmărind cum rozul se transformă în albastru închis, pentru a le permite stelelor să reapară şi să strălucească. Mi le imaginez sclipind în ochii ei atunci când zâmbeşte. Sunt prea speriat pentru a ridica privirea şi a vedea cu ochii mei.

Zgomotul sandalelor ei se opreşte lângă şezlongul de alături şi trage adânc aer în piept înainte de a se aşeza. Nu ne spunem nimic. Nu este necesar. Stelele vorbesc pentru noi.

— Ce vezi acolo, sus? mă întreabă în şoaptă, după câteva minute.

Acum ne-am cufundat în întuneric, vedem numai lumina difuză dinspre casa principală.

— Spaţiu.

Ally chicoteşte.

— *Uau!* Ce observaţie profundă, domnule Drake.

Mă întorc spre ea, la timp pentru a vedea cum îşi lasă capul pe spate şi râde cu poftă. Sunetul este atât de pur şi neaşteptat, încât mă trezesc zâmbind şi eu.

— Nu mă refer la spaţiul cosmic. Nu meditez la „ultima frontieră” sau la altceva de genul ăsta. Ci spaţiu… loc suficient pentru a respira în voie. Pentru a te dezvolta. Pentru a visa.

— Mmmm!

Sunetul este răguşit şi al dracului de erotic.

— Poetic.

Pentru mine chiar este poetic şi, imediat, îmi regret cuvintele. Se pare că nu-mi pot opri diareea verbală atunci când sunt în preajma ei. Ally are ceva care mă distrage, atât cât să uit de mine şi să-i ascult chemarea de sirenă. Vreau doar să-i mărturisesc., totul.

Poate că într-o viaţă anterioară am fost prieteni. Sau iubiţi.

— De ce m-ai lăsat baltă azi după-amiază? mă întreabă, într-un târziu.

Mă aşteptam la această întrebare, dar tot îmi sună ciudat.

— Aşa a trebuit.

— De ce?

Ridic din umeri.

— Am fost distras. Şi atunci când sunt distras, nu pot să-mi fac meseria.

Ea se încruntă şi se întoarce pe o parte, cu faţa spre mine.

— Ai fost distras… de mine?

— Da.

Murmură un răspuns, dar nu mai insistă. În schimb, sare în picioare şi loveşte asfaltul cu sandalele.

— Hei, ţi-e foame?

— Foame?

— Da. Nu ai fost la cină. M-am gândit că trebuie să-ţi fie foame.

Clatin din cap. Să stăm la o bere sau la o îngheţată e altceva, dar să împart pâinea cu această femeie înseamnă să o caut cu lumânarea. Şi sunt în stare să dau de necaz şi singur, aşa că nu, mulţumesc!

— Nu mi-e foame.

Ally face un pas înainte, destul de aproape cât să-i disting cu coada

ochiului imprimeul floral de pe materialul rochiei.

— Ai luat cina?

— Nu.

Mă uit spre ea şi văd că îşi dă ochii peste cap.

— Ei bine, *eu* vreau să mănânc ceva. Şi n-o să mă laşi singură, nu-i aşa?

Îşi flutură genele roşcate, iar ochii îi devin mari şi rotunzi ca luna.

— Nu mai vrei îngheţată?

Nu-i spun că am terminat deja cutia aia şi a trebuit să comand alta.

— Nu. Am nevoie de mâncare *adevărată*. Mi-e foame.

— Cum să-ţi fie foame? N-ai mâncat acum două ceasuri?

Îi cercetez cu privirea silueta fragilă şi mă întreb unde naiba se duc toate castroanele de îngheţată pe care le mănâncă zilnic. După standardele societăţii, Allison ar fi considerată o femeie slabă, poate chiar un pic sub greutatea ideală. Nu are sânii foarte mari şi nici umflaţi cu implanturi de silicon sau soluţie salină. Fundul ei este mic şi obraznic, atât cât să se potrivească perfect în palmele mele. Şi şoldurile simt înguste, dar bine proporţionate şi feminine.

Allison este o femeie adevărată. Nu cu umplutură peste tot şi nici trasă şi întinsă, încât abia să mai poată respira. Se simte bine în pielea ei şi asta mă face şi mai curios în privinţa ei şi mai nedumerit cu privire la motivele pentru care a venit aici.

— Ba da, am mâncat. Însă, deşi bibanul de mare la grătar, în sos de bulion şi soia e bun, nu e o mâncare… satisfăcătoare. E cam rece şi insipidă. Nu are inimă. Nu are suflet.

Îi zâmbesc, apoi mă ridic în picioare şi oftez din greu, resemnat. Contrar voinţei mele şi bunului-simţ cu care Dumnezeu m-a înzestrat, îi ofer braţul.

— O să-i comunic bucătăresei mele cu o leafa astronomică şi cu stele Michelin.

— O, Doamne! Nu face asta, te rog!

Allison mă ia de braţ, fără nimic provocator, de parcă ar fi un gest complet nevinovat. De parcă nu aş fi fost cât pe ce să-i gust buzele, în această după-amiază.

— Nu? Nu ar trebui să o concediez, pentru că serveşte o mâncare atât de rece, fără suflet? Sau poate că ar trebui să-i fac vânt lui Riku, bucătarul

meu adjunct. E un băiat bun. O să se redreseze, în cele din urmă, îi zic, în timp ce ne îndreptăm la pas de plimbare spre clădirea principală.

— Nu, n-ar trebui. Asta ar face din tine un măgar. Şi îmi place partea ta nemăgărească.

Mă întorc spre ea şi fac ochii mari, simulând jignirea.

— Partea mea nemăgărească?

— Nu! Nu, nu asta am vrut să spun! Adică tu nemăgar. Nu! Ăăă, tu fără măgăreală.[11]

Ally îşi acoperă faţa înroşită cu mâna liberă şi clatină din cap.

— O, Doamne, sunt groaznică! Taie-mi limba acum, înainte să zic vreo prostie şi mai mare.

— Ai o fascinaţie ciudată pentru măgari, Ally. Freud ar avea mult de lucru cu tine, râd eu, cu lacrimi în ochi.

Îi îndepărtez mâna de pe faţă, iar ea se întoarce imediat. Dar nu înainte de a-i surprinde un zâmbet strălucitor şi un hohot de râs. Are acel gen de râs care te face şi pe tine să râzi. Nu este dulce sau delicat. E răguşit, un râs cu gura până la urechi. Genul care este adesea însoţit de un sforăit. Eu râd şi mai tare, apoi dau neîncrezător din cap. Da… chiar şi sforăitul ei este adorabil.

Şi *dracu' să mă ia!* Folosesc cuvinte precum *adorabil*.

Hohotele noastre se domolesc treptat, în timp ce intrăm în casă şi ne îndreptăm tăcuţi spre bucătărie.

— Sper că n-o să avem probleme pentru că suntem aici după ora de culcare, şopteşte Ally, cu braţul încă trecut printr-al meu. Aprind lumina şi ridic din umeri.

— Sper că nu. Am auzit că şeful e un măgar.

Ea chicoteşte şi se uită la mine, cu ochii veseli, vii, plini de uimire. Privirile ni se întâlnesc şi îi zâmbesc femeii din faţa mea, ca şi cum mi-ar aparţine.

Acum că suntem aici şi becurile cu halogen îmi luminează zâmbetul murdar, pe care nu am niciun drept să-l afişez, leneşul meu greier Jiminy decide să intervină. Îmi retrag rapid braţul de sub mâna ei caldă şi merg să mă sprijin de o masă. Ally nu îşi dă seama sau nu îmi dă de înţeles că a observat şi începe să scotocească prin frigiderul încăpător, din inox.

— Vrei ceva anume? Ştii tu… care să nu fie foarte pretenţios şi să nu necesite un profesor de dicţie pentru a se pronunţa, întreabă ea, cu capul

încă în frigider.

Ridică ceva şi duce la nas, apoi icneşte şi pune înapoi. Încerc să-mi înăbuş un chicotit.

Of! *Chicotesc*. Ce sunt acum? Un adolescent zâmbăreţ, căruia încă nu i-au coborât ouăle? Le pipăi, ca să mă asigur că băieţii mei sunt încă la locul lor.

— Orice vrei tu.

Ally reapare, cu o felie de Brie şi un cub de brânză Manchego, de parcă ar fi dat peste potul cel mare.

— Ei bine, n-o să fie o delicatesă, dar pun pariu că aş putea să fac o brânză la grătar al naibii de bună. Acum… ce şanse avem să găsim nişte felii de pâine normală, de sandviş?

Strâmb din nas şi scutur din cap.

— Puţin probabil.

— Eh! O să mă mulţumesc cu pâinea ta aiurită, fără suflet, îmi face ea cu ochiul.

Şi senzaţia fierbinte de mai devreme apare din nou.

* * *

— Cine ar bate pe cine într-o luptă: Omul de Oţel sau Batman? Ally rupe o bucată din sandvişul ei cu brânză la grătar şi o bagă în gură. Stăm pe scaune la o masă şi savurăm pâine focaccia, brânză la grătar, struguri verzi şi vin roşu. Ally stă în faţa mea şi ia câteva boabe de strugure, ca să construiască o faţă zâmbitoare pe blatul metalic al mesei.

Muşc din sandviş şi iau o gură de vin.

— De ce Omul de Oţel şi Batman sunt singurele mele opţiuni? De ce nu pot să-l aleg pe Superman? Sau pe Omul Păianjen?

— Nu, răspunde ea, clătinând din cap. Poţi să alegi numai dintre cei doi. Omul de Oţel sau Batman. Şi, bleah… Omul Păianjen? Ce jalnic!

Mai iau o gură din sandviş, apoi îmi analizez răspunsul.

— În regulă. Cred că merg pe Omul de Oţel.

— De ce l-ai ales pe el?

Termină faţa zâmbitoare din struguri, apoi îi mănâncă ochiul stâng.

— Păi, are costumul…

— Şi Batman are costum!

— Şi poate zbura.

— Şi Batman poate zbura!

— Dar Batman doar sare de colo-colo cu un cordon elastic. Poate să cadă. De fapt, chiar cade foarte des. Ştie cum să cadă.

Ally se încruntă.

— Ba nu cade foarte des. Alunecă. Se pricepe foarte bine la alunecat.

— Cu un costum de cauciuc? zâmbesc răutăcios. Pentru că este mult mai impenetrabil decât armura cristalizată.

— Prostii. Omul de Oţel este bun doar pentru că îl are pe Jarvis. Ar trebui să redenumească franciza Omul Jarvis, pentru că oricum computerul face toată treaba.

— Omul Jarvis? ridic jucăuş o sprânceană.

— Ştii ce vreau să spun. Sau Jarvis şi Fanfaronul de Oţel. Ar putea fi o echipă.

Râdem uşor, apoi ducem paharele la gură. Aşa pare situaţia dintre noi: uşoară. Simplă, fără aşteptări sau formalităţi. Suntem doar doi oameni care au o slăbiciune pentru brânză la grătar şi supereroi.

— De ce doar două opţiuni? o întreb, în timp ce umplu paharele.

— Hmm?

— Când îmi pui întrebările astea preţioase, pline de informaţii nefolositoare, nu am decât două opţiuni. Ciocolată, alune şi bezea sau mentă şi ciocolată. Batman sau Fanfaronul de Oţel.

— Nu ştiu.

Ally ridică din umeri şi rupe coaja bucăţii de pâine.

— Probabil pentru că, pentru mine… viaţa este doar o înşiruire de alegeri. Încercăm întotdeauna să le facem pe cele mai bune, dar, de fapt, rămânem cu răul cel mai mic. Sau, cel puţin, asta încercăm.

Se uită la mine şi un zâmbet trist i se aşterne pe buze. Nu ştiu cum să reacţionez, aşa că privesc în jos. *Sunt un laş.*

— Asta simţi tu că ai făcut? Ai rămas cu răul cel mai mic?

Nu mai adaug nimic, dar ea ştie la ce mă refer.

— Sincer? Nu cred că a fost vreodată cu adevărat alegerea mea.

Ştiu că ar trebui să schimb subiectul şi să găsesc unul mai simplu.

Dar, desigur, mă văd nevoit să mă scufund mai adânc în ochii ei turcoaz.

— De ce spui asta?

— Se aşteaptă anumite lucruri de la mine. Lucruri pe care nu pot să le ofer decât dacă mă mărit într-o familie influentă şi o reprezint într-o

anumită lumină.
Se întoarce spre mine şi mă ţintuieşte cu privirea ei de ocean bântuit.
— Toate suntem doar trofee. Trofee strălucitoare, de plastic, inutile. La început suntem interesante, dar nu avem niciun alt rost decât să încununăm grandioasele realizări ale altcuiva.
Înclin gânditor capul într-o parte, fără să îi privesc ochii trişti.
— O diversiune, ceva frumos care să le mascheze realitatea mizerabilă, care se impute dedesubt.
Ea încuviinţează din cap, dar mă întreabă:
— Aşa mă vezi şi tu?
Ridic ochii şi îi studiez expresia plină de o curiozitate sinceră. Nu pare supărată sau rănită. Clatin din cap.
— Nu. Pe tine, nu.
— Am avut vise, să ştii. Idealuri.
Zâmbeşte, dar se uită în jos, îşi ascunde strălucirea.
— Acum nu mă deosebesc de ele cu nimic. Sunt la fel ca toate celelalte femei de aici. Ne zbatem şi ne agăţăm de speranţa că am putea fi mai mult decât dame de companie sau incubatoare de lux pentru afacerişti. Că am putea fi iubite cu adevărat, pentru ceea ce suntem, nu pentru ceea ce reprezentăm.
Nu îi răspund. Las cuvintele să plutească în aer, până când se risipesc sub greutatea durerii lui Ally. Se ridică şi începe să strângă resturile de mâncare.
— E târziu. Şi trebuie să-ţi faci somnul de frumuseţe, îmi face ea cu ochiul, iar zâmbetul lipsit de griji îi revine.
O ajut să arunce resturile şi să ducă vasele în chiuvetă.
— Eu? Somn de frumuseţe? Ce te face să crezi că îmi pasă de frumuseţe?
Iau o farfurie spălată din mâna ei şi o şterg cu un prosop.
— Glumeşti, nu-i aşa? rânjeşte ea, frecând tigaia. Tu deţii frumuseţe aşa cum femeile deţin pantofi.
— Nu pricep ce vrei să zici.
Şi chiar nu înţeleg. Puţin îmi pasă de ceea ce este considerat frumos de standardele societăţii moderne.
— Ei bine, în primul rând, uită-te la locul ăsta, îmi explică ea, gesticulând cu o mână udă de jur-împrejurul camerei. Această proprietate

este magnifică. Este ca un paradis în mijlocul deşertului. Pare aproape un miraj.

Încuviinţez. Oasis este oaza *mea*, refugiul meu. Evadarea mea din tot narcisismul şi celelalte rahaturi care vin la pachet cu bogăţia. Nu am ajuns din greşeală în mijlocul deşertului, cât am putut de departe posibil de casa mea oficială, din New York. Acum unsprezece ani, când am spus la revedere vacarmului, traficului intens şi mirosului permanent de urină şi motorină, mi-am spus în sinea mea că n-o să mă uit niciodată cu nostalgie înapoi, la vechea mea viaţă. Câţiva ani mai târziu am găsit Oasis şi am ştiut că sunt acasă.

— Şi apoi, spune ea, întorcându-se spre mine, cu obrajii înroşiţi, tu.

Zâmbesc şi mă uit în jos, ca să-mi ascund propria roşeaţă.

Mda. Fir-ar să fie! Roşesc.

Toată viaţa mi s-a spus că sunt al naibii de frumos şi întotdeauna am crezut că aşa e. Cu păr negru, ochi albaştri şi piele bronzată natural, am arătat mereu ca un manechin al casei de modă Abercrombie. Această teorie s-a confirmat la scurt timp după pubertate, când fetele au început să-şi sfideze în mod constant părinţii, să-şi terfelească numele şi să-şi desfacă picioarele, fără ca eu să depun vreun efort. În copilărie, ştiam ce înseamnă sexul, dar nu eram foarte interesat de el. Asta până când, la treisprezece ani, fata de şaptesprezece ani care îmi dădea meditaţii la algebră, Jessica, m-a dezbrăcat şi mi-a înghiţit scula, în timpul unei lecţii despre ecuaţii liniare. A fost un act de intervenţie divină faptul că am terminat cu media minus zece, pentru că, pe tot parcursul acelui an şcolar, nu am făcut altceva decât să studiez fiecare centimetru din corpul Jessicăi.

Cu toate astea, să o aud pe Allison cum afirmă că mă consideră atractiv, ba chiar frumos, mă face să mă simt ca nou.

Îmi întinde tigaia de prăjit clătite, iar eu i-o iau din mână fără să mă uit.

Mâna mea o acoperă pe a ei.

Acum, în toate filmele siropoase asta este partea în care protagoniştii îşi întâlnesc privirile şi ies scântei. Gândiţi-vă la James Blunt sau la alte clişee sentimentale, cum se apropie încet, cu buzele întredeschise, pregătite pentru primul lor sărut.

Dracu' să le ia!

Vedeţi, din cauza acestor tâmpenii relaţiile reale, autentice se înfiripă mai greu. E ceea ce le oferă acestor femei speranţe false că bărbaţii lor

pot fi ceva mai mult decât scule ambulante cu ochi şi membre.

Sunt bărbat; cine ar putea şti mai bine decât mine?

Şi chiar dacă sunt fascinat de fiecare zâmbet al ei şi de fiecare privire amuzată, chiar dacă vreau să petrec ore în şir desenând modele cu pistruii ei, în timp ce stă lungită sub mine, sunt destul de inteligent ca să ştiu că asta este realitatea. Nu suntem într-un film, în care sărăntocul câştigă fata şi o scapă de o viaţă plină de suferinţă. Aceasta este viaţa reală şi în episodul de astăzi din „Singuri şi bogaţi” băiatul bun nu salvează fata din ghearele soţului ei afemeiat.

Nu, o învaţă cum să-l satisfacă.

Trag mâna şi şterg rapid tigaia, apoi mă îndepărtez de chiuvetă.

— A fost… distractiv. Mulţumesc pentru sandviş.

— A fost. Mersi că mi-ai ţinut companie.

Îşi usucă mâinile cu un prosop şi zâmbeşte. Mereu îmi zâmbeşte, îi absorb fiecare surâs, de parcă ar fi format din raze preţioase de soare, deoarece, dacă m-ar cunoaşte cu adevărat, dacă ar şti adevărul, lucrurile ar sta altfel. Nu numai că mi-ar plânge de milă, i-ar fi şi silă de mine. Nu ştiu sigur care variantă ar fi mai rea.

O scot din bucătărie şi sting luminile când ieşim Tot restul casei este tăcut, nemişcat şi numai luna îi luminează faţa.

— Noapte bună, Justice.

— Noapte bună, Ally.

Mă îndrept spre casa mică şi urăsc zâmbetul prostesc de pe faţa mea. Îmi face obrajii să doară şi îmi dă o speranţă pe care nu am dreptul să o simt.

Dar, într-un fel, îmi place.

Anticipare

Aştept să intre şi să îşi ocupe locurile. Observ privirile întrebătoare pe care le aruncă noilor obiecte din cameră. Câteva îşi dau seama, iar curiozitatea se transformă în şoc.

Ah, uite-l! Bubuitul micii mele inimi negre. A trecut ceva timp.

Este ca în filmul ăla romantic cu zombi, la fel de ridicol precum sună. Cu cât petrec mai mult timp în preajma lui Allison, cu atât mă simt mai viu. Abisul îngheţat din inima mea începe să se încălzească, să se transforme în ceva vital şi pentru prima dată mă simt… normal. De parcă,

într-un fel, încep să fiu parte din ceva.

Singura problemă este că eu nu vreau să aparţin. Nu cu adevărat. Nu vreau să mă integrez în lumea ei. Nu vreau să fiu definit de percepţia mass-media despre mine sau de o imagine inventată de agentul meu. Nu am reuşit niciodată să mă înscriu în vreun tipar şi nici n-o să încep acum, de dragul unei pipiţe măritate, pe care o cunosc de cinci minute.

De asta ştiu că e mai bine aşa. Nu sunt băiatul bun. Sincer să fiu, eu sunt personajul negativ. Băieţii buni nu ar face ceea ce urmează să fac eu.

— Doamnelor, astăzi avem o lecţie foarte interesantă. Ştiu că vă întrebaţi de ce am făcut aceste schimbări în spaţiul obişnuit de instrucţie. Ei bine, astăzi avem pentru voi o demonstraţie specială.

Mă întorc spre tânăra doamnă din dreapta mea şi îi pun mâna pe talie.

— Aceasta este Jewel, iar aceasta este colega ei Candi. Ele vă vor arăta arta de a face striptease.

— Vrei să fim stripteuze? scârţâie Lorinda Cosgrove.

Nu mai poartă rochiile şi bluzele alea urâte, acum e îmbrăcată cu ceva mai mulat şi mai şic. Învaţă repede. Indiferent dacă vrea sau nu să recunoască, începe să priceapă.

— Nu contează ce vreau eu. Contează ceea ce se va întâmpla cu sau fără consimţământul vostru. Bărbaţilor le plac stripteuzele. Frecventează cluburi de striptease. Merg acolo pentru ca femeile să le danseze în poală. Acum aveţi două variante: puteţi să plângeţi în pumni sau să învăţaţi cum se face şi să vă faceţi o imagine despre ce găsesc ei atât de seducător la dansatoarele exotice. Vă sugerez să fiţi atente, pentru că, la evaluarea finală, veţi fi rugate să faceţi un pic de striptease… pentru mine.

— În niciun caz! vociferează Shayla. Sub nicio formă n-o să mă despoi pentru alt bărbat.

— Nu neapărat, doamnă Adkins. Călătoria este cea care contează, nu destinaţia. Tentaţia unei femei care se dezbracă. *Anticiparea.* Ai idee cât de tare ne excită chestia asta? Aşteptarea, speranţa, dorinţa de a descoperi fiecare centimetru din pielea fină, mătăsoasă? V-am arătat cum să ne atrageţi atenţia şi acum am să vă arăt cum să ne-o păstraţi. Anticiparea este ceea ce ne ţine acasă, cu scula întărită, gata pentru voi. Aţi înţeles?

Toate răspund cu priviri şocate şi pline de interes, iar eu scot telecomanda din buzunar şi apăs un buton. Zgomot de bas şi tobe inundă încăperea, însoţit de vocea lui Justin Timberlake.

Mda. Îl pun pe Justin.

Fetelor le place Justin.

— Doamnelor?

La îndemnul meu, Jewel şi Candi încep să se balanseze dintr-o parte în alta, rotindu-şi şoldurile. Jewel se îndreaptă lent spre bara din centrul camerei, iar bătaia tocurilor ei de cincisprezece centimetri menţine ritmul muzicii. Candi alunecă într-un scaun liber, se răsuceşte spre mine şi îşi trece degetele peste pieptul meu. Îmi zâmbeşte obraznic, apoi îşi muşcă buza roşie şi mă împinge înapoi, în scaunul care, din întâmplare, este orientat spre scena improvizată. Nu-şi ia privirea de la mine. Ochii ei mari, căprui rămân lipiţi de ai mei, oferindu-mi toată atenţia. Mă face să mă simt ca şi cum aş fi singurul bărbat din lume care o excită.

Unghiile ei acrilice, cu vârfuri roşii, îmi coboară până pe burtă, îmi explorează muşchii abdominali prin cămaşa albă, apoi îşi linge aprobator buzele.

— Ooo, iubitule, eşti atât de tare aici, murmură ea. Oare unde mai eşti aşa de tare?

E o replică de tot râsul, dar ea ştie că este exact genul de trăncăneală pe care vor să o audă nenorociţii ăia cu mintea îngustă. Mâinile i se mută mai jos, pe coapsele mele, foarte aproape de penis. Se uită la poala mea, apoi din nou în sus. Gânduri poznaşe se ascund în spatele dermatografului negru şi al tonei de rimel. Ridic o sprânceană, provocând-o. Dacă o vrea, n-are decât să vină să o ia.

Candi chicoteşte, mă mângâie pe coapse, în jos, apoi se ridică brusc. Cu ochii înfometaţi, încă lipiţi de ai mei începe să se mişte, atingându-şi rotunjimile cu mâinile. Îşi pipăie sânii şi îi strânge uşor, apoi abdomenul plat, dezgolit.

Admir felul în care dansează pentru mine, cu lenjeria ei roşie, sexy, dar nu pot să mă gândesc decât la modul în care ar arăta culoarea asta pe Ally, atât de îndrăzneţ, pe lângă părul ei de foc. Cât de timidă şi poznaşă ar fi în faţa mea, mişcându-şi şoldurile în ritmul muzicii închid ochii preţ de câteva clipe şi încerc să alung aceste gânduri, ca să mă concentrez la ceea ce am de făcut. Iar acum treaba mea este să mă relaxez şi să-mi savurez numărul de striptease. Nu să visez la soţia altui bărbat.

Candi îmi observă ochii plini de gânduri şi se aşază între picioarele mele. Răsucindu-şi trunchiul, desface sutienul din dantelă şi îl lasă să cadă

pe podea. Sânii ei perfect rotunzi se uită la mine, fără să atârne nici măcar un centimetru din cauza lipsei de susţinere. Şi-i apucă în palme şi-şi trece degetele peste sfârcurile tari, de un brun deschis.

— Mmmm, geme ea, cu ochii aproape închişi. Vreau să mă atingi.

Dau din cap, dar nu-i ofer ceea ce-şi doreşte. În schimb, mă uit la Jewel, care alunecă jos de pe bară, susţinându-se doar cu coapsele. Se învârteşte, iar părul blond platinat i se răsfiră dramatic în jurul feţei, îmi simte privirea şi se uită spre mine, pătimaşă, senzuală. Candi stă în poala mea şi sânii ei perfecţionaţi chirurgical îmi saltă în faţă, iar Jewel dansează doar pentru mine.

Acesta este visul oricărui bărbat: o femeie cu bustul gol călare pe el, în timp ce alta se freacă lasciv de o bară. Le privesc, dar nu le *văd*. În principiu, nu sunt cu nimic diferit de Candi şi Jewel. Oferim un serviciu care are legătură cu sexul. Ştiu perspectiva lor. Ştiu că numai banii le excită cu adevărat. Acelaşi lucru mă motivează şi pe mine.

Ele se dezbracă. Eu încurajez femeile să facă acelaşi lucru.

Jewel părăseşte bara şi se apropie de Candi, care încă dansează, cu spatele lipit de mine. Îşi freacă fundul de scula mea, deşteptând-o, iar eu o apuc de şolduri şi îi conduc mişcările erotice. Jewel vine lângă noi, îşi apasă pieptul gol pe al lui Candi şi gem amândouă. Mâinile li se împletesc în păr, apoi coboară peste piele înfierbântată şi dantelă umedă. Fac spectacol, atingându-se una pe alta cu admiraţie şi dorinţă exagerată.

Pentru actul final, Jewel o împinge pe Candi în jos, să se odihnească pe pieptul meu, cu faţa lângă a mea. Limba ei se strecoară afară şi linge buzele rubinii ale lui Candi, apoi îi striveşte buzele cu ale sale. Sărutul durează câteva secunde, timp în care mâinile lor mă ating extaziate. Apoi, ca la un semn, se ridică amândouă, expunându-şi fără pic de ruşine trupurile aproape goale.

Unsprezece perechi de ochi se holbează, înmărmurite.

Apoi, dintr-odată, ca şi cum creierele lor ar fi procesat în acelaşi timp ceea ce tocmai au văzut, întrebări, comentarii şi chiar vorbe de ocară se aud peste vocea lui Justin.

— *Asta* vrei să facem?

— Dumnezeule, nu sărut o femeie nici moartă!

— Chiar trebuie să ne scoatem sutienele?

— Bineînţeles că nu! Familia mea m-ar călca în picioare!

— Nu pot să cred că soţului meu îi plac porcăriile astea!

— Uau! A fost destul de excitant!

Ridic palmele şi în sală se aşterne tăcerea.

— Doamnelor, vă asigur că nu va trebui să vă dezbrăcaţi pentru mine. Dar trebuie să vă amintesc faptul că v-am văzut pe toate în lenjerie intimă. Pe unele mai mult decât pe altele. Aşadar, vă rog să terminaţi cu falsa modestie. Eu, probabil, cunosc trupul unei femei mai bine decât voi.

Un hohot de râs sarcastic îmi atrage atenţia şi instinctiv o caut din ochi pe Allison. Se uită inexpresiv la mine şi clatină uşor din cap. Nu pot să-mi dau seama dacă mă dezaprobă cu adevărat sau e doar amuzată. Îmi feresc privirea şi îmi spun că nu e treaba mea să aflu.

— Tot restul după-amiezii, Candi şi Jewel vor lucra cu voi, personal, arta anticipării. Eu o să vă supraveghez, dar vă rog să pretindeţi că nu sunt de faţă. Nu aveţi niciun motiv să vă ruşinaţi în faţa mea. Asta e nimic faţă de ceea ce urmează să faceţi pentru mine în următoarele săptămâni.

Îi întâlnesc din nou privirea lui Ally şi zăresc în ea ceva nou. Ceva întunecat şi arzător. Ceva ce răspunde provocării mele cu un incitant *„la naiba, dar.*

Poate că gazela blândă şi graţioasă pe care am crezut că o văd în Prima Zi nu este deloc o gazelă. Este feroce şi sexy. Încrezătoare, dar reţinută. Trebuie doar să mă apropii suficient de mult ca să eliberez bestia din interiorul ei.

Doamne, îmi iubesc meseria!

Candi şi Jewel împart femeile în două grupuri. Încep uşor, cu o simplă, dar seducătoare rotire a şoldurilor, înainte de a trece la alte mişcări mai picante. Doamnele admiră de pe marginea scenei, prea ruşinate pentru a se alătura. Nu mă surprinde. Întotdeauna este nevoie de un pic de timp şi o blândă încurajare pentru a le scoate din cochilii. Din fericire pentru ele, mă pricep foarte bine la asta.

Mă apropii de Maryanne Carrington şi mă lipesc de spatele ei. Întâi se sperie, apoi se topeşte toată când îmi simte respiraţia pe gât şi vocea la ureche.

— Relaxează-te, iubire. Eşti bine. Sunt lângă tine, îi spun, doar ei.

Încep să-mi rotesc şoldurile şi o prind de talie, ca să îi conduc trupul în acelaşi ritm. La început e încordată, dar când îmi simte atingerea fermă şi vocea calmă, membrele i se destind şi mi se supune. Îi lucrez corpul cu al

meu, iar părţile ei moi se mulează pe muşchii mei duri. Suspină şi aproape se prăbuşeşte peste mine, lăsându-şi capul să se odihnească pe umărul meu.

— Cum te simţi în braţele mele, Maryanne? Sexy? o întreb, la ureche.

— O, da. Doamne, da, oftează ea.

— Bine. Vreau să te simţi sexy. Ştii de ce?

— Nu-u.

— Dacă te simţi sexy, arăţi sexy. Trebuie să te simţi aşa tot timpul. Trebuie să ştii că aşa eşti. Şi singura modalitate de a putea face acest lucru este să fii sigură pe sexualitatea ta.

Îmi mut mâna mai în faţă, de pe şoldurile rotunde pe abdomen. Ea tremură şi se împinge în mine.

— Asta face parte din ea. Te ajută să-ţi găseşti pisicuţa interioară şi să îi arăţi cum să-şi pună în evidenţă calităţile. Poţi să faci asta pentru mine, nu-i aşa?

— Da. Da, pot s-o fac pentru tine.

— Eşti o fată ascultătoare. Acum, o vezi pe Jewel?

— Da…?

— Vezi cât este de frumoasă? Vezi cât este de sexy? îţi place cum se mişcă, nu-i aşa, Maryanne?

— Ăăă… ăă…

Corpul i se încordează lângă al meu, dar continui să îmi ţin mâinile pe ea.

— Nu minţi! îţi place, nu-i aşa? îţi doreşti să te poţi mişca şi tu aşa.

Simt cum toate privirile se îndreaptă spre noi, dar continui să mă concentrez asupra ei.

— Spune-mi.

— D-da, se poticneşte ea. Îmi doresc.

— Bine. Asta vreau să aud.

Mă uit la Jewel, care vine şi se poziţionează lângă mine, dansând pe loc.

Fără să pierd ritmul, o las pe Maryanne în mâinile ei. Am mai făcut asta de peste zece ori: am căutat clienta cea mai rezistentă şi am făcut-o să cedeze. Celelalte femei îi vor urma rapid exemplul.

Mă îndepărtez şi o las pe Jewel să o înveţe pe Maryanne să-şi folosească trupul aşa cum numai o femeie poate, ca să-i înnebunească pe bărbaţi.

Îi simt privirea aţintită asupra mea. Îi aud întrebările nerostite şi îi văd fruntea brăzdată de frustrare. Dar nu mă uit la ea. Dacă aş face-o, ar vedea totul. Ar vedea la ce mă gândeam cu adevărat când îmi plimbam mâinile pe şoldurile lui Maryanne. Ar auzi numele pe care voiam de fapt să îl murmur. Toate secretele mele ar fi expuse întregii omeniri. Şi chiar dacă nu dau doi bani pe aparenţe, nu vreau să-mi pătez reputaţia. E tot ce am.

Aşadar, merg până când ies dintre aceşti patru pereţi, departe de vocile excitate şi de gândurile trădătoare, care devin atât de evidente ori de câte ori mă uit la ea.

Departe de nevoia de a zâmbi atunci când zâmbeşte ea şi de a râde atunci când râde ea.

Intru în casa mea, chiar când personalul de curăţenie îşi termină treaba. Îi expediez brusc, pentru că simt nevoia să rămân singur cu gândurile şi suferinţa mea.

Mi-am spus că nu o să fac asta din nou. Că o să fiu mai puternic. Cu toate astea îmi deschei pantalonii şi îi trag rapid în jos, cu tot cu lenjerie. Gem când aerul rece îmi atinge pielea fierbinte.

Sunt atât de tare! Dureros de tare.

Îmi pun mâna în jurul penisului şi strâng, prelungindu-mi durerea şi nevoia. Pulsează de viaţă, torturat de promisiunea unei eliberări revigorante. Îl frec şi îi simt venele încordate sub pielea subţire.

Nici nu vreau să analizez cât de greşit e ceea ce fac. Niciodată în viaţa mea nu am fost nevoit să mă masturbez în mijlocul zilei, cu atât mai puţin în timpul unui curs. N-am simţit niciodată nevoia. Dar Allison… ea mă face să-mi ies din mână. Să gândesc lucruri pe care n-ar trebui să le gândesc. Să fac lucrurile pe care nu ar trebui să le fac. Şi în acest moment trebuie să îmi dau drumul. Trebuie să o elimin din organism ca pe un virus, ca să-mi pot reveni. Ca să fiu din nou eu însumi.

Încerc. Încerc din răsputeri. Îmi frec scula ca un om posedat, ca să-mi îndepărtez nebunia din oase. Dar punctul culminant nu mai vine. Focul nu îmi mai erupe din vintre. Rămâne înăuntru şi se reaprinde, se intensifică şi mă arde îngrozitor.

Mă opresc, mormăind, frustrat de incapacitatea corpului meu de a se elibera. Nu pot face asta. Nu mai pot continua aşa. Ce dracu’ ar trebui să fac?

Fă sex cu ea. Trage-i-o şi apoi uită de ea.

Ignor vocea din capul meu şi îmi netezesc hainele.

Fă-o şi gata. Şi ea vrea. Ştii că şi ea îşi doreşte asta.

Am nevoie de apă. Poate că sunt deshidratat. Mă duc în bucătărie şi beau un pahar plin. Câteva secunde mai târziu mai beau unul. O să elimin senzaţia prin urină. O s-o înec şi o să merg mai departe.

Tu o meriţi. Nu el. TU.

— FUTU-I!

Trântesc paharul în chiuvetă şi se sfărâmă într-un milion de cioburi mici. Nu pot să fac asta. Nu pot să rezist aşa încă patru săptămâni.

Scot telefonul şi scriu un mesaj.

A intervenit ceva.

Preia tu.

Apoi, după ce termini, vino pe la mine, cu Jewel.

Pasiune în seara asta e mai rece şi, din depărtare, simt miros de ploaie. Totuşi, mă scufund în piscină, iar apa rece îmi înţeapă pielea şi îmi paralizează încheieturile. Continui să înot şi simt cum muşchii şi oasele mi se deşteaptă. E mai uşor acum, când greutatea din stomac nu mă mai trage în jos. Aici îmi permit să nu mă gândesc la nimic. Pot lăsa apa să-mi înece ruşinea şi să le îndepărteze mirosul. Ştiu că nu am niciun motiv să mă simt prost; n-am făcut nimic greşit sau neobişnuit. Am făcut ceea ce ar face orice bărbat de douăzeci şi nouă de ani, cu două dansatoare exotice la el în casă. Am făcut ce am mai făcut şi înainte…

Candi şi Jewel sunt asociatele mele de ani de zile. Ne-am cuplat în perioada adolescenţei mele şi am păstrat legătura. Când a venit timpul să caut persoane de încredere care să mă ajute cu programul, am ştiut că mă pot baza pe ele.

Ar fi trebuit, încă de la început, să întrerup de tot contactul fizic şi, în mare parte, am făcut-o. Dar, din când în când, după ce bem prea multe pahare cu şampanie, revenim la vechile obiceiuri: ele pe mine, eu pe ele şi ele între ele, în timp ce eu mă uit, cu scula în mână.

Nu înţeleg ce e aşa de uimitor. Da, mă culc cu stripteuze. Mane, *scofală.* Ce ar trebui să facem? Să jucăm cărţi?

Vedeţi voi, cel mai bun lucru cu Candi şi Jewel este că afacerile nu s-au amestecat niciodată cu plăcerea. Ele îşi fac treaba, apoi, mai târziu, bem ceva şi, de cele mai multe ori, pleacă neregulate şi bine plătite pentru

serviciile oferite.

Dar asta nu a fost una dintre acele dăţi.

Au făcut aşa cum le-am cerut: le-au predat femeilor mişcările importante, după care şi-au luat la revedere şi le-au trimis la culcare. Apoi au venit la uşa mea, cu o sticlă de şampanie Dom Perignon şi cu sclipiri răutăcioase în priviri.

— Pari încordat, mi-a spus Candi, păşind înăuntru.

M-a dezbrăcat de sacou şi a început să îmi maseze umerii.

Jewel a desfăcut sticla de şampanie, fără să verse vreo picătură.

— Da, şi eu am observat. Arăţi… diferit. Nu mai eşti la fel de concentrat, a adăugat ea.

— Frustrat, a completat Candi.

Jewel a revenit lângă noi cu paharele de şampanie. Am terminat-o pe a mea din două înghiţituri.

— Lăsaţi trăncăneala şi dezbrăcaţi-vă.

Nu a fost nevoie de preludiu. Nici nu m-am aşteptat să-mi facă un dans personalizat ca să mă încingă. Ele ştiu foarte bine ce mă excită, aşa cum şi eu ştiu unde să le ating.

Şi asta am făcut.

Acolo, în mijlocul livingului, am aplecat-o pe Candi peste braţul canapelei şi am luat-o pe la spate, iar pe Jewel am penetrat-o cu degetul. Candi a terminat imediat, ca întotdeauna. Cu numai o mângâiere a clitorisului în timp ce împingeam adânc în ea a explodat sub mine în câteva minute. Jewel a vrut să ne jucăm. Mi s-a urcat în poală, pe scula mea învelită în latex, încă umedă şi alunecoasă de la Candi. A gemut zgomotos, când bumbul ei hipersensibil s-a frecat de osul meu pubian. Candi i-a supt sânii prietenei sale şi s-a jucat cu fundul ei, până când am simţit cum se contractă şi se cutremură.

Apoi a ţipat şi mi-a strigat numele atât de tare, încât a trebuit să îi astup gura cu o mână, iar pe cealaltă i-am încolăcit-o în jurul taliei şi am balansat-o cu putere, în sus şi-n jos, pe mine, pentru a-i prelungi orgasmul.

Când ţipetele i s-au transformat în scâncete, a descălecat şi mi-a scos prezervativul. Apoi ea şi Candi m-au supt pe rând, gemând pe mine şi gustându-se una pe alta în picăturile care mi s-au scurs pe bile.

Şi asta a fost tot. Nici urmă de romantism sau de afecţiune. Fără strop de conversaţie erotică. Doar sex, scurt şi cuprinzător. Am râs cu toţii când,

în euforia de după sex, Candi s-a îmbrăcat, din greşeală, cu chiloţii lui Jewel. Am făcut planuri pentru sesiunea din sezonul următor. Apoi au dispărut. La fel ca toate celelalte persoane din viaţa mea.

Iar acum… sunt contrariat. De parcă i-aş fi fost infidel sau necredincios cuiva. Dar cui? Mie? Rahat! De fapt, eu sunt foarte mulţumit de mine. Şi, fizic, mă simt de o mie de ori mai bine. Cu toate astea, ceva din mine regretă profund. Simt cum mă cuprinde singurătatea şi ceva mă apasă în piept. Inspir şi expir cu fiecare mişcare a braţelor, dar nu mă opresc. Nu capitulez în faţa apei. Nu îi permit să mă înfrângă.

* * *

— Eşti ud leoarcă.

Continui să mă uit spre cer.

— Da.

— Dar e frig aici. Cred că ai îngheţat.

— N-am nimic.

În mare parte, chiar sunt bine. M-am obişnuit să înot târziu, după asfinţit, pentru că multe dintre doamne vor să facă plajă în timpul zilei. În plus, sunt prea frustrat ca să mai simt altceva.

Aud paşii lui Allison apropiindu-se de mine. Şi, înainte să-mi pot ridica ochii pentru a vedea ce face, îmi înveleşte cu un pulover corpul ud. Parfumul ei mă învăluie şi îşi croieşte drum pe pielea şi în părul meu… *în mine*. Ea nu numai că mă afectează, dar mă şi infectează.

Vreau să dau puloverul la o parte, dar ştiu că i-aş răni sentimentele. A fost destul de respinsă până acum şi tot ce-i mai lipseşte este ca eu să pun sare pe rană. Şi nu e vinovată cu nimic de faptul că am făcut o pasiune pentru ea.

— Azi ai plecat mai devreme, îmi spune, aşezându-se pe şezlongul alăturat.

— Am avut ceva de rezolvat.

Tot nu mă uit la ea. Nici măcar nu îi mulţumesc pentru pulover. Sunt atât de contrariat de sentimentele pe care le nutresc pentru ea! Şi în acelaşi timp frustrat, pentru că îmi alimentez această boală, acest chin care mă obligă să fiu o fiinţă umană oarecum decentă şi să fac ceea ce trebuie. Nu vreau să o rănesc, dar ştiu că, la un moment dat, o voi face. Nu există altă soluţie.

— Foarte interesantă lecţia de azi.

— Da.

Simt cum se întoarce spre mine.

— Eşti bine?

— Da.

— Am făcut… am făcut ceva greşit?

— Nu.

— Dar pari…

Distant. Rece. Exact aşa cum ar fi trebuit să fiu tot timpul.

— Am multe pe cap.

E o minciună. Acum, că nu mă mai gândesc doar la sex, am mintea limpede şi pot să judec raţional, cât de cât. Îmi dau seama cât de greşit este să continuăm aşa. Ea o să se ataşeze de mine. Eu o să-i permit s-o facă. Şi apoi o să se întoarcă la soţul ei. Şi eu ce-o să fac?

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu.

— Bine.

Pentru un timp se aşterne liniştea şi mă pregătesc mental pentru momentul în care va pleca. Când se ridică de pe şezlong, închid ochii, pentru a diminua sentimentul de abandonare. Apoi aud un pleoscăit puternic şi deschid pleoapele. Sar în picioare, înainte să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— La naiba, ce rece e! exclamă Allison, clănţănind din dinţi.

Părul ud i se lipeşte de faţă şi de gât, iar rochia ei este complet scufundată în apă. Această prinţesă de rang înalt, care, probabil, nu a purtat niciodată aceleaşi haine de două ori, tocmai a sărit în piscină, complet îmbrăcată. Înaintează spre margine şi îmi zâmbeşte.

— Ai înnebunit? E frig! O să te îmbolnăveşti! îi zic, fluturându-mi mâinile.

— Zice tipul cu pantalonii fleaşcă şi nimic altceva pe el.

— Serios, Ally. Ai să răceşti. Este de datoria mea să vă asigur siguranţă şi confort, iar ţie, în acest moment, îţi lipsesc amândouă. Te rog, nu-mi îngreuna slujba.

Ea îşi dă ochii peste cap şi stropeşte cu apă în direcţia mea.

— Bine, bine. Dai vina pe mine. Am înţeles.

Ajunge la scară, unde o aştept, cu mâna întinsă, pregătit să o iau în braţe… *ăăă,* adică să o scot din piscină. *Da, da, corect!*

— Dă-mi mâna, îi poruncesc brusc, iritat de imaturitatea ei. Cu o zi în urmă, jocurile ei mi se păreau adorabile. Acum le consider doar enervante.

Mă ascultă, cu ochii mari, de căprioară, aţintiţi într-ai mei, şi păşeşte pe scară, sprijinindu-se de mâna mea. Şi exact când am impresia că vrea să iasă pe uscat, se smuceşte înapoi. Tare. Mai tare decât ar putea o fiinţă minusculă ca ea. Înainte să ne ciocnim, sare spre dreapta şi râde cu poftă.

Desigur, toate astea se întâmplă în timp ce eu îmi pierd echilibrul pe marginea piscinei şi cad, foarte dizgraţios, în apa îngheţată, încă o aud râzând, când mă duc la fund, ca toporul.

— Eşti nebună? urlu eu, scuipând o gură de apă cu clor.

— Da, chiţăie ea, printre hohote de râs.

— Aaa, ţi se pare amuzant, nu? o întreb, coborând puţin vocea.

Simt cum mi se încălzeşte faţa.

— Da! îmi răspunde, încă râzând, ignorându-mi expresia ucigaşă.

Mă apropii de ea.

— Crezi că o să scapi şi acum, nu-i aşa?

Asta îi captează atenţia şi ochii i se măresc, mai mult albaştri decât verzi, datorită efectului piscinei.

— A fost doar o glumă. Îmi pare rău dacă… se opreşte.

Acum sunt mai aproape. Nu mă mai despart decât vreo doi metri de trupul ei fragil.

— Doar o glumă. Te crezi al dracului de amuzantă. Crezi că poţi să faci absolut tot ce vrei.

— Nu, nu cred asta, spune ea, clătinând din cap.

Încearcă să înoate către scară, dar îi blochez drumul.

— Faci mereu ce vrei tu, cui vrei tu, fără să te gândeşti la consecinţe. Nu-i aşa, Allison? Nu-ţi pasă de nimeni altcineva. Lumea se învârte în jurul tău, nu?

— Nu, n-am vrut să las impresia asta. Ai înţeles greşit…

Cuvintele i se opresc în gât, iar eu mă apropii cât mai mult posibil. Pieptul mi se atinge de al ei. Simt cum sfârcurile i se întăresc de frig şi ţesătura udă i se lipeşte de piele.

Privirea îmi coboară pe buzele ei tremurânde, a căror nuanţă de roz s-a transformat în mov închis.

— Nu, Allison. Cred că m-am lămurit în privinţa ta.

Încearcă să mă contrazică, dar rămâne fără suflare când o ridic şi o arunc pe umărul meu. Nu mai poate decât să ţipe, în timp ce mă îndrept rapid spre partea mai adâncă a piscinei, cu un zâmbet diavolesc pe buze. Apoi o las să alunece în jos, cu pieptul lipit de al meu. O manevrez ca pe o păpuşă de cârpă. Ea ţipă, flutură din mâini şi împroaşcă apă din părul roşcat, ca dintr-o stropitoare. Apoi scutur din umeri şi încep să râd în hohote, surprinzându-mă chiar şi pe mine.

— Ce naiba?! Eşti un om *morţi* scânceşte ea, dându-şi la o parte din gură şi ochi părul ud fleaşcă.

Când îşi recapătă vederea, încearcă să mă prindă, iar eu mă retrag imediat, încă râzând cu poftă. Ne mişcăm ca într-un balet lent, alergăm pe nisipuri mişcătoare şi încercăm să ne anticipăm unul altuia atacurile. Cu ochii însufleţiţi de plăcere, Ally vine din dreapta, iar eu mă feresc din calea ei. Apoi sare în stânga, o apuc de talie, cu o mişcare circulară, şi mă lipesc de spatele ei. Degetele mi se plimbă pe coastele ei acoperite doar cu un strat subţire de bumbac umed.

Atât de multe oportunităţi! Atât de multe posibilităţi! Dar aleg varianta A. Singura alegere pe care merit să o am.

O gâdil.

O gâdil pe Ally până când mă imploră să încetez, până când îi dau lacrimile şi vocea i se aspreşte. O gâdil numai ca să-i aud râsul cristalin şi micile sforăituri captivante, pe care le scoate între gurile de aer.

O gâdil numai ca să o ţin în braţe.

— Nu-i corect! Eşti un înotător mult mai bun decât mine! Jos de pe mine, Ryan Lochte!

— Te dai bătută? o întreb, căutându-i punctele gâdilicioase de sub braţe. Ea ţipă şi se zvârcoleşte, ca un frumos animal rănit.

— Niciodată!

— Mie-mi convine.

Nu mă opresc, iar ea, epuizată, lasă capul pe spate şi îl lipeşte de umărul meu.

— Renunţă, Ally. Am câştigat! Recunoaşte-ţi înfrângerea şi mă opresc!

— Nu! O să mă piş pe piciorul tău!

Clatin din cap la grosolănia ei şi trec mai jos, ca să o gâdil pe burtă. Sunt un om foarte ciudat. Gândul că această fată ar putea să urineze pe

mine de la prea mult râs nu mi se pare total dezgustător. E groaznic de amuzant.

— Bine, bine! Nu acolo! Renunţ! Mă predau! ţipă ea.

Amândoi gâfâim şi încercăm să ne tragem sufletul. Broboane de sudoare îmi acoperă fruntea.

— Ah, deci te gâdili mai mult pe burtă. Asta e kryptonita ta.

— Să nu îndrăzneşti să spui cuiva. Sau să încerci să foloseşti asta împotriva mea!

Nu o mai gâdil, dar nici nu i-am dat drumul din braţe. Se uită în jos şi îmi dau seama ce vede: braţele mele strânse în jurul trupului său. O eliberez din strânsoare şi fac un pas în spate.

— Eşti înspăimântător când te înfurii.

Se întoarce spre mine, cu un zâmbet delicat.

— Adică, atunci când te prefaci înfuriat.

Îmi trec o mână prin părul ud şi picăturile de apă zboară în toate părţile.

— Mda… în liceu, mama m-a obligat să fac un semestru de actorie. Mereu şi-a dorit să ajung star de cinema. Spunea că am *aspectul* potrivit

— Păi… ştia ea ceva.

Iar începe. Îmi face complimente subtile, iar eu roşesc, de parcă aş fi o puştoaică preadolescentă. Nu-mi place. *Îmi place la nebunie.* Nu ştiu ce să înţeleg din asta. Sunt jenat de reacţia mea. Drace, sunt stânjenit de aberaţiile care îmi trec prin cap.

Îmi întorc privirea spre marginea piscinei, doar ca să-mi forţez mintea să se concentreze la altceva.

— Ei bine, ar trebui să ieşim şi să ne uscăm. Vorbesc serios. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

— Bine, bine, oftează ea. Norocul tău că am îngheţat atât de tare, încât nu îmi mai simt degetele de la picioare, altfel ţi-aş fi tras un şut în fund.

Ieşim din piscină, iar aerul rece al nopţii ne învăluie instantaneu. Ally începe să tremure şi să clănţăne tare din dinţi. Alerg până la şezlonguri, unde mi-am lăsat puloverul, şi i-l aşez pe umeri. Dar, cumva, în timp ce întind materialul pe pielea ei rece şi umedă, se cuibăreşte la pieptul meu, sub braţ, şi îşi ascunde faţa aproape de sfârc. Rămân pe loc, încremenit, cu mâna îndepărtată de corp, ca să evit îmbrăţişarea. Să evit ceea ce instinctul şi sentimentele mă imploră să fac. Fir-ar să fie!

— Oh… Doamne… ce… frig… e.

Tremură din toate încheieturile trupului ei subţire, iar eu o înconjor stângaci cu braţul, să o menţin în picioare. E rece toată, totuşi, inexplicabil, ceva din ea mă înfierbântă.

— Haide. Să intrăm în acasă.

Acum, un om raţional ar fi dus-o în casa principală. E mai aproape şi acolo are toate hainele uscate. Moare de frig, iar căldura şi confortul sunt la numai câţiva paşi distanţă. Dar partea mea raţională a fost lipsită de oxigen şi de fluxul sangvin din clipa în care i-am simţit pielea fină, ca de porţelan, lipită de mine şi răsuflarea caldă pe piept.

De aceea am străbătut distanţa mai lungă, până la casa mea, departe de privirile indiscrete şi de posibilitatea de a ne spune noapte bună. Încă nu am terminat cu ea. Nu pot să o am, dar încă nu am terminat.

— Uite, lasă-mă să-ţi aduc nişte prosoape.

Mă desprind de ea şi merg la dulapul cu lenjerie, să găsesc prosoape curate. Iau şi o pătură moale. Când revin, Ally stă în picioare, în bucătărie, şi încă tremură. O acopăr cu două prosoape mari, apoi o învelesc cu pătura, pe care o înfăşor în jurul ei şi obţin cel mai frumos şi mai sexy burrito.

Jalnic!

Folosesc un alt prosop pentru a mă usca, după care pun ibricul pe foc, să fac un ceai. Părăsesc bucătăria şi merg să mă schimb. În timp ce mă îmbrac, observ în fundul dulapului nişte pantaloni de trening mai vechi, care mi-au rămas mici. Ce naiba… nu mai am nimic de pierdut.

— Ţi-am adus haine uscate, îi spun, când revin.

Ally a reuşit să se desfăşoare destul cât să se aşeze pe un scaun de la bar.

— Nişte chestii mai vechi, care nu-mi mai vin. Nu trebuie să le foloseşti dacă nu…

— Mulţumesc! îmi răspunde, sărind jos de pe scaun şi înhăţând hainele.

— Unde e baia?

— Pe hol, a treia uşă pe stânga.

Când reapare, înotând în pantalonii gri, cu trei numere mai mari, torn ceaiul în căni. E minunată. Îmi feresc privirea, pun cănile pe o tavă şi le aduc la insula de bucătărie.

— Mulţumesc. Ai învăţat la liceul Triton?

Mă uit la emblema şcolii, imprimată pe bluza de pe ea.

— Foarte puţin.

— Aha… Acolo a învăţat Evan. L-ai cunoscut?

Pun două cuburi de zahăr în ceai, cu ochii fixaţi pe tava cu căni, fursecuri şi brioşe.

— N-am stat decât un an.

— Oh? Ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri.

— M-am transferat.

— OK.

Îşi face de lucru sorbind din ceai şi ciugulind dintr-un fursec.

— Eu am învăţat la liceul St. Mary, din Boston. Dar sunt convinsă că ştii deja.

Se îmbujorează şi priveşte în jos.

— Ştiam.

Ridică bărbia şi ochii plini de curiozitate i se întâlnesc cu ai mei.

— Triton este o şcoală bună. Poate cea mai bună din ţară. Trebuie să fi avut o medie astronomică pentru a intra acolo.

Ridic iarăşi din umeri. La naiba cu umerii ăştia!

— Da, a fost acceptabilă.

— Acceptabilă? Dacă părinţii mei nu s-ar fi încăpăţânat să mă crească departe de oraş *şi* să mă înscrie la un liceu de fete, sunt sigură că tata ar fi făcut o donaţie generoasă ca să intru acolo. Unde te-ai dus după Triton?

— La Academia Denton.

— Oh! E o şcoală bună.

Încearcă să-şi recapete zâmbetul, dar pot deja s-o văd.

Denton nu este Triton.

Eu nu sunt Evan.

Exact când comparaţia e pe cale să îmi invadeze mintea şi să-mi umple capul cu mii de motive pentru care nu voi fi niciodată demn de cineva ca ea, faţa lui Ally se luminează şi ochii ei albaştri izbucnesc în flăcări.

— Ia-o ca pe un compliment. Sunt convinsă că una dintre condiţiile esenţiale pentru a intra la Triton este să fii măcar pe sfert jigodie arogantă. Cred că am stabilit deja că tu nu faci parte din categoria asta. Nu pe sfert, în orice caz.

— Jigodie arogantă? întreb, ridicând jucăuş dintr-o sprânceană. Eşti

sigură că ai absolvit la Columbia? Pentru că asta nu e o expresie.

— Da. Cu onoruri. Şi ţi-aş explica bucuroasă ce înseamnă jigodie arogantă, dar nu vreau să arunci cu fursecuri după mine. Fără niciun apropo, râde ea, foarte mulţumită de sine.

Pun cana jos şi mă întorc spre frigider.

— Ei bine, din fericire pentru mine, am îngheţată.

Ally scoate un zgomot care seamănă cu un amestec între un porc agitat şi o pisică sugrumată. Oricum ar fi, mă face să râd şi o studiez cu admiraţie.

Ce are ea? Ce face ca fiecare ciudăţenie, fiecare particularitate care de obicei mă enervează la culme, acum să mi se pară de-a dreptul adorabilă? Râd ca un idiot, de fiecare dată când sunt în preajma ei. Mi-e frică să nu îi rănesc sentimentele sau să nu fiu prea nepoliticos. La dracu', am mâncat îngheţată ca o pipiţă plină de hormoni, cu sindrom premenstrual! Pur şi simplu nu reuşesc să înţeleg. Ce mai urmează? Să ne uităm la cel mai recent film al lui Nicholas Sparks şi să ne ştergem lacrimile unul altuia?

— Nu ţi-e prea frig pentru îngheţată, nu-i aşa?

Ea clatină hotărât din cap.

— Bineînţeles că nu. Dacă aş fi în Antarctica şi aş pluti pe un aisberg, în timp ce aş patina pe gheaţă împreună cu o familie de pinguini, tot mi-ar fi poftă de îngheţată.

Iau cutia şi două linguri, apoi îi întind una. Începe să mănânce, iar eu îi urmez exemplul.

Ally umple lingura cu vârf şi o întinde spre mine.

— Noroc!

Ciocnim lingurile şi savurăm acea primă gură de mentă cu fulgi de ciocolată, cremoasă şi rece, cu gemete de plăcere.

— Ia zi-mi… dacă ar trebui să renunţi la ceva, ai prefera să-ţi pierzi vederea sau auzul? mă întreabă, cu gura plină.

— Asta e uşoară. Auzul. Cu siguranţă aş renunţa la auz dacă aş fi nevoit.

— Explică-ţi alegerea, domnule.

— Ei bine, în primul rând, omul poate să comunice foarte bine chiar dacă este surd. Poate să vorbească prin semne sau să citească pe buze. Şi, să recunoaştem, trăim în era tehnologiei excesive. Aş putea să-ţi scriu mesaje sau să te caut pe Instagram.

— Da, dar nu ai putea să asculţi niciodată muzică. Nu ai auzi niciodată râsul unui copil sau pe cineva spunându-ţi „te iubesc”. Ai avea foarte multe de pierdut!

Mă uit la ea şi o văd aşa cum e. Încerc să o fac să mă vadă aşa cum sunt.

— Dar să nu pot vedea cum, la asfinţit, nuanţele de roz luminos se transformă în violet sau milioanele de stele de pe cer… astea sunt lucruri care nu se pot fabrica. Tehnologia nu poate crea un zâmbet atât de cald încât, fără să vrei, te face şi pe tine să zâmbeşti. Nu poate să manipuleze frumuseţea adevărată. Poate să încerce, dar n-o să reuşească niciodată să redea culoarea exactă a părului roşu ca focul. Sau modelul pistruilor cafenii de pe nasul tău. Sau felul în care ochii tăi se transformă din albaştri în verzi, ca un inel de stare de spirit. Nu poţi să falsifici perfecţiunea. Genul acesta de frumuseţe nu are nevoie de sunete, de cuvinte sau de muzică. Nu are nevoie de nimic altceva. Orice adăugire te-ar copleşi.

Ea tace, la fel şi eu. Am spus destule. Am spus prea multe.

În cele din urmă, continuăm să mâncăm, dar atmosfera din jurul nostru este plină de confuzie. Ştiu că se întreabă de unde am scos toate astea. Drace, nici eu nu-mi dau seama, dar un lucru este clar.

Am depăşit măsura. Şi orice ar fi fost până acum între noi s-a murdărit cu adevăr.

— La naiba, e târziu, zice, în cele din urmă, rupând tăcerea stânjenitoare.

Se uită la mine şi ridică o sprânceană.

— Păstrezi restul pentru data viitoare?

— Desigur, aprob din cap, întrebându-mă dacă va mai exista o dată viitoare.

Îi dau o pungă pentru hainele ude şi o conduc la uşă. Înainte de a trece pragul se întoarce şi îmi spune:

— Apropo, şi eu aş fi ales la fel.

Pleacă, iar eu rămân zâmbind. Nu îmi spune la revedere. Poate că o parte din ea nu a plecat cu adevărat.

Senzație

i

Noutăţi în ziarul E!… Ştiri de ultimă oră despre prinţul playboy Evan

Carr, după apariţia unui film porno, în care poate fi văzut alături de o necunoscută. Înregistrarea a fost postată noaptea trecută pe internet şi s-a răspândit ca un virus, câştigând aproape jumătate de milion de accesări în ultimele douăsprezece ore. Femeia misterioasă din videoclip nu a fost încă identificată, dar în mod clar nu este Allison Elliot-Carr, care este căsătorită cu Evan de aproape cinci ani. Relaţia celor doi a fost foarte expusă publicului, inclusiv zvonurile despre infidelitatea lui Evan. Niciunul dintre cei doi nu a făcut vreun comentariu cu privire la acest subiect, dar surse apropiate cuplului spun că Allison lipseşte de la reşedinţa lor din Manhattan. Oare acesta să fie începutul sfârşitului pentru cuplul regal din Upper East Side? Rămâneţi cu noi pentru mai multe detalii, numai în E!

Rahat!

Rahat, rahat, rahat!

Îmi scot telefonul pentru a apela, dar sună deja.

— Ai văzut ştirile?

Fără preambul. Direct la subiect. Este agenta mea de publicitate, Heidi. Nu mă miră că e deja la curent cu totul. O plătesc foarte bine, tocmai pentru a se asigura că poveştile de genul ăsta nu se transformă în spectacole pline de mizerii. Cât timp apele sunt liniştite la suprafaţă, pot să-mi fac treaba în interior. Dar dacă lucrurile încep să se ducă dracului în absenţa lor, riscăm ca femeile să afle şi să-şi ia tălpăşiţa. Şi să-mi dea la iveală identitatea. Pentru că, pe lângă altele, Heidi mă ajută şi să-mi menţin anonimatul. Nimeni nu mă vede până în Prima Zi şi sunt obligate să semneze contracte de confidenţialitate, pentru a-mi proteja identitatea.

— Mda, aproape gem în telefon.

Da, este dificil să ţii sub tăcere subiecte atât de publice, dar faptul că i se întâmplă lui Allison… Fir-ar! Fir-ar fir-ar fir-ar!

— Cum doreşti să procedăm în continuare? mă întreabă Heidi.

În condiţii normale, o astfel de poveste s-ar risipi în vânt imediat ce ar strănuta o Kardashian, dar soţii Carr sunt mereu subiect de bârfă. Şi cum ticălosul de Evan îşi vâră scula într-o nouă pipiţă, de două ori pe lună, presa de scandal trăieşte foarte bine de pe urma lor.

— Ia legătura cu managerul lui, dar fii discretă. Nu vrem ca mass-media să explodeze şi, în mod clar, nu vrem ca Allison să aibă de suferit din toate astea.

— Allison?

Aud amuzamentul din tonul ei. Are mintea ascuţită ca briciul şi e conştientă că niciodată nu vorbesc atât de lejer despre clienţii mei. Este un rechin, la fel ca mine. Şi rechinii nu se lasă pe tânjală. Nu fac greşeli.

— Doamna Carr. Ştii la cine mă refer, îi răspund ferm.

Încă sunt un rechin. Chiar dacă Allison mă face să mă simt ca un guppy, sunt un rechin, la dracu'!

— În regulă. Ştii că asta n-ar fi o problemă dacă m-ai asculta din când în când. De câte ori ţi-am spus…

Închid.

Nu am nevoie de aşa ceva, nu acum. Nici Allison n-are nevoie de aşa ceva. Şi faptul că am aflat că mariajul ei e pe ducă, în timp ce ea a stat aici, mâncând îngheţată cu mine, mă face să mă simt un pic vinovat. Dar, totuşi, nu suficient de vinovat încât să vreau să mă opresc.

Mă îmbrac şi merg spre clădirea principală, mai hotărât ca niciodată să îi îndrept situaţia. Să o transform în perfecţiune erotică, astfel încât să nu trebuiască să mai treacă vreodată prin asemenea durere şi umilinţă.

Să o transform în curva pe care şi-o doreşte Evan.

Nu e corect faţă de ea. Drace, nu-i corect nici faţă de mine, dar el n-o să se oprească. N-o să-şi schimbe comportamentul de afemeiat. Asta e tot ce ştie, tot ce a văzut. Iar Allison, aşa de deşteaptă, amuzantă şi al dracului de minunată cum este, n-o să-l părăsească niciodată.

Bine aţi venit la *adevăratul* joc al Vieţii, în care toţi suntem concurenţi, dar nimeni nu câştigă.

Când Allison intră în cameră şi se îndreaptă spre scaunul ei, mă apropii de ea. O apuc de umeri şi o trag spre mine, iar ea tresare, surprinsă. Ochii ei mari, strălucitori îmi cercetează faţa, încercând să descopere un motiv pentru comportamentul meu bizar. Mă uit la ea, căutând acelaşi lucru.

— Ally…

Înghit în sec, copleşit, dintr-odată, de emoţia cuvintelor pe care urmează să le rostesc. Nu pentru că ar fi mai şocante decât ceea ce am spus până acum. Ci pentru că sunt, probabil, cele mai pline de adevăr şi mai reale pe care mi le-am permis vreodată.

— Ally, trebuie să te ating. Şi am nevoie să mă atingi şi tu.

Ea nu răspunde, dar corpul său, atât de moale şi fragil în strânsoarea mea, tremură ascultător. Îmi las mâinile să-i alunece de pe umeri în jos,

spre palme, apoi îmi împletesc degetele cu ale ei. O aduc în faţa sălii, fără să o slăbesc din ochi. Nu se împotriveşte. Picioarele i se mişcă unul în faţa celuilalt, potrivindu-şi paşii cu ai mei, într-un dans sincronizat. Îşi doreşte asta. Şi poate, într-un fel, mă doreşte pe mine.

Vocea mea este clară şi puternică, dar vorbesc numai pentru ea.

— Acţiunea de a face dragoste, sexul, este o desfătare pentru simţuri. Nu înseamnă doar să simţi, ci şi să-ţi vezi iubita îmbătată de extaz. Să o auzi cum îţi geme numele. Să-i simţi mirosul bogat al excitării.

Îmi ling buzele, anticipându-mi următoarele cuvinte.

— Să-i simţi gustul pe limbă.

Allison deschide buzele, dar nu scoate niciun sunet. Ochii îi zăbovesc pe buzele mele doar o clipă, apoi se îndreaptă spre mâinile noastre împletite. Sunt foarte conştient de ceea ce vede ea şi toată lumea din sală, aşa că fac im efort să mă îndepărtez. Îi întorc trupul cu faţa spre restul clasei.

— O să vă arăt cum să vă simţiţi partenerul cu toată fiinţa voastră. Cum să exploraţi puterea senzaţiei şi să-l înnebuniţi înainte de a deschide picioarele, anunţ, cu vocea răguşită şi aproape sufocat de chin autoprovocat. Împărţiţi-vă în perechi; e timpul să vă cunoaşteţi mai bine colocatarele.

Îi dau într-o parte lui Allison părul stacojiu şi mă aplec să-mi apropii buzele de urechea ei.

— Dragă, tu rămâi cu mine.

* * *

O melodie lentă şi senzuală se aude în surdină. Luminile sunt reduse la un nivel ambiental. Iar femeile… sunt legate la ochi. Toată lumea este, în afară de mine.

— Începeţi de la baza gâtului, atingeţi pielea doar cu vârfurile degetelor şi lăsaţi-le să alunece până la umeri. Da, aşa. Perfect, doamnelor. Acum, pe rând, plimbaţi-le în sus şi în jos, pe braţe, spre interiorul palmelor. Uşor. Foarte uşor. Amintiţi-vă: preludiul este important. Bine. Acum mişcaţi-vă încet degetele pe pieptul lor. Mângâiaţi-le sânii. Da, chiar acolo.

Toate fac exact cum le spun, bazându-se numai pe sunetul vocii mele şi pe simţurile lor ascuţite, pentru a se ghida. Le aud suspinele şi răsuflările

sacadate, în timp ce descoperă noi senzaţii, explorându-şi reciproc trupurile, dar nu o pot vedea decât pe cea din faţa mea. Doamna care mi-a captat atenţia din momentul în care a păşit în viaţa mea şi mi-a incendiat oaza din deşert.

Degetele mele îi mângâie pielea goală din scobitura gâtului, apoi îi alunecă în jos, până la partea de sus a sânilor. Îmi doresc atât de mult să o ating! Vreau să-mi las mâinile să coboare pe această pantă alunecoasă, până la sfârcurile ei împietrite, ce-i împung bluza de mătase verde. Inspiră adânc, pieptul **1** se ridică, şi pot jura că îşi împinge sânii spre mine, ca şi cum şi-ar dori acelaşi lucru.

— Apropiaţi-vă, doamnelor. Lăsaţi-vă învăluite de parfumul lor. Folosiţi-vă toate simţurile, fără frică. Spuneţi-le cât de plăcut le simţiţi în mâinile voastre. Cât de sexy vă simţiţi când le atingeţi.

Toate mă ascultă. Ştiam că aşa va fi. Suntem aici de aproape trei săptămâni şi femeile mor după contact fizic. Aşa e, credeţi sau nu, femeile sunt mai dezinhibate sexual decât bărbaţii. În timp ce bărbaţii sunt mai expresivi cu dorinţele lor şi se excită până şi dacă o adiere puternică de vânt le trece printre picioare, femeile pot fi stârnite cu aproape orice. Filme porno cu gay, vorbe murdare, mângâieri blânde, priviri arzătoare… toate astea le stimulează. Atâta timp cât femeia este deschisă psihic, deschide şi picioarele. Dar aceasta este o lecţie complet diferită. Ar dura mai mult de şase săptămâni să predau toate formele de a atrage şi seduce o femeie. La naiba, aş avea nevoie de şase luni.

— Simţiţi? Felul în care bătăile inimii accelerează atunci când le atingeţi sânii? Cum li se umezeşte pielea când vă treceţi degetele peste ea? Asta este excitare. Sunt înnebunite după voi. Felicitări! Aţi făcut nişte femei căsătorite, heterosexuale să tânjească după atingerea voastră.

Realizez pe deplin că trec în revistă toate reacţiile pe care le are Allison faţă de *mine.* Aş putea să-i fac mult mai multe. Sunt atât de multe feluri în care aş vrea să o simt cum freamătă în mâinile mele capabile! Vreau să mă apropii, dar nu o fac. Şi cum scula îmi pulsează întărită şi mă imploră să o eliberez, nici nu pot. Aşadar, deocamdată, mă mulţumesc doar cu atât. S-ar putea să fie singura mea şansă.

Fac un mic pas înainte, astfel încât trupurile abia ni se ating, iar căldura noastră creează o fricţiune de necontestat, care ne electrizează pielea. Apoi îi iau mâinile tremurânde şi i le aşez pe pieptul meu, înăbuşindu-mi un

geamăt.

— E rândul tău, Ally, îi şoptesc la ureche. Atinge-mă.

Ea trage adânc aer în piept şi îşi muşcă buza.

— Cum?

Vocea mea este scăzută, răguşită şi tremură de reţinere.

— Aşa cum te-am atins eu. Exact cum vrei tu să fii atinsă.

Ia câteva guri de aer pentru a-şi stăpâni emoţiile. Apoi uşor, chinuitor, de parcă ar vrea să-mi înlăture şi ultima fărâmă de autocontrol pe care o mai am, îşi trece mâinile delicate peste umerii mei şi îmi masează muşchii încordaţi, acoperiţi de cămaşa albă. Este uimitor cum poate să facă dintr-o atingere nevinovată ceva atât de lasciv şi sexual. Mă simt de parcă m-ar dezbrăca, m-ar expune. M-ar corupe.

— Mai mult, mârâi eu.

Respir cu greutate şi pielea îmi ia foc. Allison îşi mişcă mâinilp în jos, pe braţele mele, până când îmi mângâie cu degetele interiorul palmelor. Apoi îmi atinge talia, abdomenul. Urmăreşte cu unghiile conturul dur al muşchilor mei, făcându-şi timp să îi simtă pe fiecare în parte. Îmi ţin respiraţia, de teamă să nu-şi continue călătoria mai jos. Nu sunt ruşinat de reacţia corpului meu la atingerea ei, dar ştiu că palma ei pe erecţia mea nu are cum să aducă nimic bun. Şi e foarte posibil ca ea nici să nu ştie ce să facă cu ea.

— Vorbeşte-mi. Spune-mi ce simţi.

Allison înghite în sec şi buzele i se deschid. Observ cum limba ei roz iese la iveală, doar cât să le umezească.

— Eşti atât de… tare, şopteşte ea.

Dacă nu aş fi fost atât de cufundat în viziunea limbii sale alunecându-i peste buze, nici n-aş fi înţeles ce a spus.

— Altceva?

— Ăăă… Eşti cald. Fierbinte. Pari atât de puternic sub mâinile mele. De parcă pot să-ţi simt fiecare muşchi.

— Continuă, Ally.

Vreau să sune ca o comandă, însă nu reuşesc să articulez decât
0 rugăminte.

— Şi, ăăă. Eşti atât de mare! Mă faci să mă simt mică. Şi fragilă. Dar, totodată, mă simt în siguranţă, ca şi cum tot trupul tău ar putea să mă acopere fără să mă strivească.

Obrajii i se încălzesc şi se colorează în roşu aprins.

— E o prostie. Mă simt ca o idioată când îţi spun toate astea, încearcă să îşi scoată eşarfa de la ochi, dar o opresc, punându-i mâinile pe pieptul meu.

— Nu, nu te opri. Nu e o prostie.

Un zâmbet i se aşterne pe buzele roz, lucioase şi face un pas spre mine. Suficient de aproape încât sfârcurile ei să-mi atingă baza pieptului. Suficient de aproape încât să-mi simtă erecţia.

Tresare, dar nu se îndepărtează. Zâmbesc ironic.

— Continuă, Ally, îi spun, apropiindu-mă şi mai mult. O las să simtă efectul pe care îl are asupra mea. Îi arăt că, deşi o fac să se simtă mică şi blajină, ea deţine puterea.

Inspiră adânc, apoi îşi suge seducător buza de jos. Aşa cum am învăţat-o.

— Miroşi atât de bine! A mascul şi sex sălbatic. A raze de soare şi apă de ploaie.

— Da? Şi cum te face asta să te simţi?

— Încinsă.

Capul îi coboară, dar nu înainte să observ că roşeaţa din obraji
1 se accentuează.

— Şi excitată.

Un fascicul de mişcare sau de lumină, poate chiar o voce îmi atrage atenţia. Mă uit şi văd zece perechi de ochi descoperiţi, aţintiţi asupra noastră, fiecare arătând diferite grade de şoc şi indignare.

Gura mi se usucă şi simt cum sângele mi se scurge din obraji. Mă îndepărtez, dar nu atât de mult încât să-mi poată interpreta retragerea ca pe un semn de vinovăţie.

— Toate v-aţi descurcat minunat. Şi vreau să-i mulţumesc doamnei Carr pentru demonstraţia bună şi pentru că a încercat una dintre tehnicile noastre mai avansate.

Fără să-i mut corpul prea mult şi să dezvălui întregii adunări imensa mea erecţie, o întorc pe Ally şi îi îndepărtez eşarfa de la ochi, apoi îmi aşez cast mâinile pe umerii ei. Rămâne pe loc, apăsându-şi spatele şi fundul pe scula mea încordată. Îmi muşc obrazul, ca să-mi stăpânesc un mârâit.

— Haideţi să luăm o pauză pentru un prânz timpuriu.

Aşteptăm până când restul cursantelor părăsesc sala, apoi Ally revine cu faţa spre mine. Are obrajii încă înroşiţi şi părul ciufulit, ca şi cum tocmai şi-ar fi tras-o.

— Mama ta a avut dreptate, remarcă ea, uitându-se la mine cu ochii umeziţi.

— Mama mea? mă încrunt.

— Ar fi trebuit să te faci star de cinema. Eşti un actor foarte bun.

Ridic o sprânceană.

— Poate că eu ar trebui să-ţi spun ţie asta

Allison scutură din cap şi râde nervos, coborând privirea.

— Nu. Eu nu ştiu să joc teatru. Deloc.

Nu o las să se ascundă de mine şi îi ridic bărbia.

— Atunci, asta ce a fost?

Ea clatină din cap, cu bărbia încă prinsă între degetele mele. Lacrimile îi inundă ochii mari şi buzele îi tremură.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce a fost asta. Nu ştiu nimic.

Dintr-odată, dorinţa de a-i poseda trupul devine un gând foarte îndepărtat. Când o văd atât de supărată din cauza mea, din cauza acestui… lucru, a acestei atracţii nedefinite, care o răvăşeşte la fel de mult ca pe mine, mă face să realizez cât de neglijent am fost cu sentimentele ei delicate. A fost rănită şi, cumva, într-un fel pe care se pare că eu nu pot să-l înţeleg, acum o rănesc şi eu. O pot vedea chiar în ochii ei trişti, plini de lacrimi.

— Vino aici, îi spun, cuprinzând-o cu braţele.

Îşi ascunde faţa în pieptul meu preţ de numai un moment, apoi îşi dă seama de ceea ce face.

— Nu. Nu, nu pot să fac asta. Scuză-mă… îmi pare rău.

Cu şiroaie de lacrimi pe obrajii ei de porţelan şi un drum de foc pe spate, îngerul fuge din acest iad părăsit, conceput special pentru mine.

Stimulare

Trec zile întregi. Poate o săptămână.

Totul e la fel. Muncesc. Înot. Câteodată beau. Foarte rar mănânc. Oricum, nu se schimbă nimic. Allison nu mai vine noaptea. Nici măcar nu se uită la mine. Simt că am murdărit-o, că am violat-o, într-un fel. Că am pătat-o cu tentaţie perversă. Şi pentru prima dată sunt uşurat.

Nu am putut să stau departe de ea, iar ea nu a fost atât de dezgustată încât să păstreze distanţa. Deci, poate că a fost necesar. Poate că a trebuit să simtă pe pielea ei de ce sunt în stare, ca să elimine complet din viaţa ei spaţiul pe care îl păstra pentru mine. Acum, poate să dea la o parte pancarta pe care scrie rezervat. Nu mai sunt pe lista de invitaţi.

Şi ăsta e un lucru bun. E mai bine aşa.

Totuşi… e nasol.

Să simt că am un fel de legătură cu o persoană, chiar şi platonică, este ceva ce nu am mai experimentat de ani de zile. Să o cunosc pe ea a fost ca şi cum aş fi privit un răsărit de soare după ce am fost închis într-o cameră gri, fără ferestre. A fost prima gură de îngheţată într-o zi fierbinte de vară. Fără ea, totul este monoton. Surd. Fără sens.

Singuratic.

Dar nu mă plâng. Rolul tipului solitar şi deprimat mi se potriveşte mănuşă. Sunt singur pe o insulă pustie şi aşa îmi doresc să rămân.

De aceea nu pot să-mi dau seama unde a dispărut tot entuziasmul meu pentru această zi specială. A fost întotdeauna una dintre preferatele mele. Gospodinele urmează să fie extrem de stânjenite. Este o zi care le testează toate limitele şi le forţează să-şi reevalueze propriile dorinţe. Îmi plăcea la nebunie să le văd aşa, cu obrajii înroşiţi de ruşine şi gurile deschise, agitate în scaune de excitare. Trăiam pentru aceste emoţii primitive.

Cu toate acestea, acum mă lasă indiferent, poate chiar un pic trist. De parcă această lecţie ar fi ca un cui în sicriu pentru mine şi Ally.

Eu şi Ally.

Hmm. Nu pot să pronunţ asta şi să-mi păstrez expresia serioasă.

Le privesc plin de interes când intră în sală şi se uită cu ezitare spre mecanismul amplasat în mijlocul încăperii. Unele fac speculaţii curioase, altele şuşotesc entuziasmate. Toate îşi dau seama că urmează să se petreacă ceva ciudat şi cine sunt eu să le dezamăgesc?

— Bună dimineaţa, doamnelor. Astăzi avem un invitat special.

Înclin din cap spre partea din spate a sălii, de unde înaintează o brunetă subţire, îmbrăcată cu un halat din mătase roşie, şi toate capetele se întorc spre ea. Îi întind mâna pentru a o ajuta să urce pe scaunul medical.

— Ea este Erin. Erin a fost alături de noi în ultimii ani şi în prezent este studentă la medicină. Astăzi va fi, de asemenea, ajutorul nostru.

Vocea îmi coboară la un bariton răguşit, ca şi cum le-aş împărtăşi un

secret obraznic.

— Ca să oferiţi plăcere, trebuie să ştiţi ce înseamnă să o primiţi. E timpul să cunoaşteţi corpul feminin. Să vă cunoaşteţi trupurile. Erin?

La semnul meu, Erin îşi deschide halatul şi rămâne goală. Sânii ei rotunzi stau fermi deasupra abdomenului plat, impecabil. Fără ezitare, desface picioarele, îşi aşază călcâiele în extensiile metalice ale scaunului şi dezvăluie o păsărică goală, roz. Zgomote înăbuşite de uimire răsună în toată încăperea, dar ea se preface că nu le aude. S-a obişnuit cu astfel de reacţii. Şi cum banii pe care i-i ofer pentru cele patru zile pe care le lucrează anual pentru mine îi plătesc studiile aproape în întregime, puţin îi pasă de părerea câtorva femei cu creier de găină.

— Vedeţi ceva cunoscut, doamnelor? le întreb, cu un zâmbet răutăcios. Nu? Probabil pentru că v-aţi neglijat corpurile şi astfel v-aţi negat posibilitatea de a le cunoaşte. Cum vă aşteptaţi ca partenerii să vă fută bine dacă voi înşivă nu o faceţi? Nimeni nu are de unde să ştie ce vă stimulează mai bine decât voi. Aşadar, din moment ce eu nu posed cele necesare pentru a vă arăta cum funcţionează, ca să spun aşa, Erin mă va ajuta. Să începem cu sfârcurile.

Din nou, la comanda mea, Erin îşi apucă sânii cu palmele şi îşi prinde sfârcurile între degetul mare şi arătător. Şoapte îngrozite se aud de peste tot, iar ea le răspunde ciupindu-şi zâmbitoare mameloanele umflate.

— Sfârcurile sunt cele mai evidente puncte de plăcere care nu se află în zona genitală. Cu toate astea, de obicei sunt neglijate. Cui îi place să i se stimuleze sfârcurile?

La început, nimeni nu răspunde, dar, în cele din urmă, o mână se ridică. Lacey Rose, soţia de rocker şi fostă jucărie sexuală. Câteva femei îi urmează exemplul. Fac tot posibilul să nu mă uit în direcţia lui Ally. Dacă aflu asta despre ea, dacă ştiu că aş putea să îi provoc un orgasm numai prin stimularea sfârcurilor ei apetisante, aş înnebuni. Ce nu ştiu nu mă afectează. Cel puţin în cazul meu, ignoranţa este necesară.

Îmi concentrez atenţia la Erin, care îmi zâmbeşte.

— OK, bine. Acum, cui îi place să se joace cu sfârcurile atunci când este singură?

De data asta se ridică mai puţine mâini, dar două femei se încumetă să mărturisească.

— Excelent. Prietena noastră Erin o să vă exemplifice toate modurile

în care vă puteţi provoca plăcere doar prin stimularea mameloanelor. Erin?

Tânăra brunetă cu bust generos începe să-şi ciupească, să-şi frământe şi să-şi răsucească sfârcurile bronzate cu degete abile. Îşi lasă capul pe spate, geme şi îşi muşcă buza de jos. Este expertă în seducţie, îşi duce degetele la gură, le umezeşte, apoi le repoziţionează pe sânii săi umflaţi. Chiar şi cu picioarele fixate în suporturi încearcă să-şi apropie coapsele, în speranţa de a-şi stimula prin fricţiune păsărică neglijată. O privesc atent, fascinat de modul în care carnea ei roz, sensibilă tremură de dorinţă. Erin se uită la mine, implorându-mă din priviri să o ating şi să-i alin suferinţa.

În afară de scârţâitul scaunelor, provocat de agitaţia doamnelor, în sală este linişte deplină. Toată lumea urmăreşte mişcările lui Erin. Unele femei chiar îşi ating inconştient pieptul, tânjind să fie atinse.

Când Erin este pe punctul de a ajunge la orgasm, o bat uşor pe interiorul coapsei şi îmi las mâna să rămână acolo. Perfect echilibrată, mai puţin respiraţia sacadată, ea îşi lasă mâinile pe lângă corp.

— Foarte bine. Acum, ce-mi puteţi spune despre ceea ce ne-a arătat Erin?

După o secundă, o mână se ridică. Lorinda Cosgrove, bruneta timidă care începe încet, încet să prindă curaj.

— Ăăă, atunci când i-a ciupit… a gemut mai tare?

— Bine, doamnă Cosgrove. Altceva?

Lacey adaugă:

— Iar când şi-a lins degetele ca să-şi ude sfârcurile, spatele i s-a arcuit.

— Când şi le-a răsucit între degete i-au tremurat genunchii, completează o altă casnică.

— Toate observaţiile voastre sunt corecte. Altceva?

— Când a văzut că o priveşti s-a excitat şi mai tare. A vrut să o atingi. Se putea citi în ochii ei.

Încremenesc, dar mă forţez să nu privesc în direcţia vocii. Am fost cât pe ce! Cât pe ce să depăşesc acest moment fără să mă gândesc prea mult la el. Cât pe ce să nu simt că fac ceva greşit. Dar acum, vina aceasta nejustificată se strecoară înapoi şi îmi umple capul cu iluzii de moralitate. Mă face să mă gândesc de două ori la următoarea mea mişcare.

— Păi… a fost… mă bâlbâi.

Rahat! *Drake, concentrează-te! Afacerile sunt mai importante decât alte tâmpenii.*

— Deci… bine. Trecem mai departe. În continuare, Erin o să vă prezinte câteva dintre cele mai cunoscute zone erogene, începând cu clitorisul. Priviţi cu atenţie; urmăriţi-i mişcările degetelor. Observaţi care sunt zonele cele mai sensibile.

Fără să aştepte semnalul meu, Erin îşi lasă mâinile să-i alunece pe burtă, până între coapse. Întâi îşi deschide sexul şi le oferă femeilor o imagine detaliată a celei mai intime zone a ei. Apoi, folosindu-se de cealaltă mână, îşi mângâie clitorisul şi îşi geme plăcerea, înainte de a aplica mai multă presiune.

Cu mâna încă pe interiorul coapsei sale, îi deschid şi mai larg picioarele, pentru ca femeile să-i poată vedea fiecare parte întărită şi umedă.

— Înţeleg că multe dintre voi aveţi copii şi nu mai sunteţi la fel de tinere ca Erin, le spun, peste scâncetele ei înfierbântate. Dar ăsta este genul de păsărică pe care toate ar trebui să-l aveţi. Treaba voastră nu se rezumă numai la naşterea copiilor şi gestionarea gospodăriilor. Trebuie să fiţi proaspăt epilate tot timpul. Păsărică trebuie să fie roz şi moale. Dacă nu este, există proceduri prin care i se poate reda acest aspect. *Asta* este ceea ce vor să vadă soţii voştri atunci când deschideţi picioarele. Nimeni nu vrea să şi-o tragă cu Chewbacca[12]. Îngrijiţi-vă păsărică de parcă aţi fi Sharon Stone în faimoasa scenă din filmul „Instinct primar”.

Erin îşi masează din nou clitorisul, trasând cercuri în jurul micului ghem de nervi. Apoi alternează cu mişcări rapide dintr-o parte în alta şi loveşte uşor carnea umflată, ţipând la punctul culminant. Se uită din nou la mine, cu aceeaşi privire rugătoare, şi tremură pe valurile orgasmului. Ştiu la ce se gândea atunci când se atingea. Ştiu că şi-ar fi dorit ca mâinile mele să-i atingă pielea mătăsoasă.

Îmi feresc privirea şi mă port ca şi cum aş fi absorbit de sexul ei trepidant.

— Stimularea clitorisului poate să vă ofere cele mai puternice orgasme pe care le veţi simţi vreodată. Şi pentru multe femei, aceasta este singura formă de orgasm pe care o vor primi vreodată. Dar mai există un fel de orgasm, pe care, din păcate, foarte puţine femei au avut norocul de **a-l** experimenta. Desigur, mă refer la orgasmul prin stimularea punctului G.

Acum, doamnelor… asta nu e Atlantida, oraşul dispărut. Nu aveţi nevoie de un cod special pentru a descifra acest mister. Tot ce vă trebuie este răbdare şi exerciţiu. Şi dacă voi îl găsiţi, puteţi să vă îndrumaţi şi iubitul către el.

O bat pe Erin uşor pe picior, iar ea îmi execută comanda nerostită, mutându-şi mâna doar câţiva centimetri mai jos şi introducându-şi vârful degetului în păsărică. Îşi freacă degetul umed pe clitorisul umflat, înainte să-l introducă din nou, de data asta mai adânc. Intruziunea o face să tresară şi muşchii i se strâng în jurul degetului subţire. Îl retrage un pic, după care îl împinge înapoi, stabilind un ritm păcătos de lent.

— Perfect, păpuşă. Lent şi adânc, o îndrum, masându-i coapsa. Mai adaugă un deget. Umple-te.

Erin mă ascultă şi prinde viteză după ce introduce al doilea deget. Pot auzi sunetele umede din strânsoarea ei, implorând pentru mai mult.

— Acum îndoaie-ţi degetele în sus, iubito. Simţi? Simţi cum pulsează pentru tine? Simţi cum te cheamă? Freacă-l, fetiţo. Apropie-te de orgasm şi dă-ţi drumul pe degete. Fă-o pentru mine.

Cu un strigăt sugrumat, Erin îşi dă drumul şi, printre spasme, un val de nectar proaspăt i se revarsă din păsărică. Încă masându-i coapsa, o cobor din extaz şi îi şoptesc laude liniştitoare. Când mă uit spre mulţime, niciun ochi sticlos nu clipeşte şi toate feţele sunt roşii ca racul.

— Înţeleg că este dificil de explicat în cuvinte ceea ce tocmai am văzut, aşa că vom scurta lecţia de astăzi. Vă puteţi retrage în camerele voastre, unde vă aşteaptă un cadou special, din partea prietenilor noştri de la Lelo.com. Vreau să vă exploraţi propriile puncte de plăcere. Să aflaţi ce tehnici vă stimulează cel mai mult. Şi în timp ce o faceţi, folosiţi oglinzile generoase din apartamentele voastre. Priviţi-vă în timp ce vă eliberaţi. Vedeţi ceea ce văd *ei* atunci când vă oferă plăcere.

Fără să aibă nevoie de vreun alt stimulent, doamnele se grăbesc să părăsească încăperea, toate contemplându-şi în tăcere tema pentru acasă. Când rămânem singuri, întorc spre Erin o privire arzătoare.

— La mine acasă. *Acum.*

* * *

— Ce dracu' a fost asta?

Înconjor încăperea cu paşi apăsaţi şi încerc să mă calmez. Acoperită numai cu halatul, Erin stă picior peste picior pe canapeaua mea.

— Cea fost ce?

— Nu face pe proasta, Erin. Ştii foarte bine ce-ai făcut.

Ea îmi zâmbeşte inocent.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Minţi cu neruşinare! răcnesc eu, ridicând mâinile. Tot timpul te-ai uitat la mine cu privirea aia gen *fute-mă*. Şi să nu crezi că nu te-am auzit când mi-ai gemut numele.

Ea priveşte în podea, ca să-şi ascundă expresia înfrântă.

— Mă bucur că ai fost atent. Mă faci să mă simt ca şi cum aş fi invizibilă pentru tine.

Îmi masez cu frustrare ceafa, apoi îngenunchez în faţa ei. Chiar dacă e sigură pe ea şi nu se teme de nimic, Erin e tot femeie. Tot are nevoie să se simtă dorită.

— Sigur că nu eşti invizibilă pentru mine, Erin. Te văd. Ce naiba, te-am atins… şi ţi-am vorbit aşa cum n-ar fi trebuit să o fac. Pentru un minut, am uitat unde mă aflu.

Ea îşi ridică ochii şi pe chip i se citeşte speranţa.

— M-ai dorit, nu-i aşa? Ţi-ai dorit să fii în mine?

Înghit în sec şi nu pronunţ *da*-ul care-mi stă pe vârful limbii.

— Aş fi un nebun să nu te doresc, Erin. Eşti o femeie frumoasă. Dar ştii că nu pot să întrec măsura cu tine. Niciodată.

— Dar… dar înainte am făcut-o.

Clatin din cap, deoarece ştiu exact încotro se îndreaptă discuţia asta.

— S-a întâmplat demult, Erin. Şi n-o să se mai repete niciodată. Ţi-am spus foarte clar. Dar dacă nu poţi respecta acest aranjament, o să găsesc pe cineva care poate.

Cu ochii plini de lacrimi, ea scutură din cap.

— Nu. Nu, e în regulă. Îmi pare rău, eu doar…

O sărut pe frunte şi mă ridic în picioare.

— Eşti o fată bună.

De data asta, chiar nu încerc să fiu personajul negativ. O plac pe Erin, dar nu aşa cum vrea ea. În urmă cu câţiva ani, am abordat-o într-un bar din Chicago, unde stătea fără niciun ban şi căuta un ticălos bogat care să-i cumpere ceva de băut şi, poate, să-i devină sponsor. În ciuda faptului că era incredibil de frumoasă, duhnea a disperare. Trebuia să o ajut. Era de datoria mea să îi întind o mână înainte să ajungă într-un anturaj nepotrivit.

— Cum te cheamă, drăguţă? am întrebat-o, şi m-am aşezat pe scaunul de lângă ea.

— Amy, mi-a răspuns, cu un zâmbet mult prea larg.

— Amy? Care e numele tău adevărat?

S-a bosumflat şi s-a uitat fix în paharul cu gin tonic, pe care îl avea în faţă de o oră.

— Erin.

Fără să scot un cuvânt, i-am strecurat o carte de vizită.

Fără nume. Fără alte informaţii. Doar un număr de telefon. Apoi am trântit pe bar o bancnotă de o sută de dolari, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat.

Cinci minute mai târziu, Erin m-a sunat pe mobil.

— Este un restaurant pe strada Michigan, am răspuns, fără vreo formulă de salut.

— Care? m-a întrebat.

— Cel în care mă găseşti.

Am închis.

După o jumătate de oră, Erin s-a aşezat în acelaşi separeu, confuză şi iritată. Mi-am ridicat ceaşca de cafea şi am sorbit relaxat, apoi i-am dat un meniu.

— Nu am venit aici să mănânc, mi-a spus ea, şi l-a împins înapoi, spre mine.

— Comandă-ţi ceva. Ţi-e foame. Şi nu încerca să mă minţi şi să-mi spui că nu-i aşa. N-o să ne minţim niciodată unul pe altul, ai înţeles?

Ochii i s-au mărit, dar nu m-a contrazis. Era perfectă pentru mine. Am ştiut că aşa va fi. Nu aveam timp sau răbdare să instruiesc pe cineva care nu ştia cum să se supună.

Am continuat să sorb din cafea, în timp ce Erin a devorat o farfurie întreagă de ouă, bacon, cârnaţi, chifteluţe din cartofi şi pâine prăjită. După ce a terminat de mâncat, am decis că e timpul să trecem la treabă.

— Spune-mi povestea ta.

Fără prea multe insistenţe din partea mea, Erin mi-a spus că este studentă în anul întâi la Medicină, fără familie care să o susţină sau alte mijloace de întreţinere. Pierduse apartamentul minuscul pe care îl obţinuse, iar bursa ei nu acoperea nici măcar contravaloarea primului an

de studii, nici vorbă de locuinţă. N-avea de ales decât să abandoneze facultatea şi să se întoarcă acasă, în Idaho, sau să găsească o modalitate mai puţin atractivă de a se întreţine. În acea zi, se hotărâse că poate visul ei de a deveni medic nu avea să devină realitate.

— Am o propunere pentru tine, i-am spus.

— Nu sunt o prostituată, a intervenit ea rapid.

— Am zâmbit amuzat.

— Sper că nu.

— Am întins mâna şi i-am explicat ce vreau să facă şi care va fi recompensa ei. Acolo, într-un mic restaurant din centrul oraşului Chicago, am întrebat-o despre antecedentele ei sexuale (doi tipi: un fost iubit din Idaho şi o minune de o noapte, la colegiu), despre nivelul inhibiţiei (se considera curioasă sexual: încerca orice, o dată) şi despre situaţia sănătăţii (complet curată: nu prezervativ, nu sex), exact cum îmi imaginasem. Apoi am achitat nota de plată şi am dus-o în camera mea de hotel, ca să semneze toate documentele necesare şi să înceapă prima etapă a instruirii.

— Acum, dulceaţă trebuie să ştiu cât de departe eşti dispusă să mergi. Nu eşti obligată să faci nimic din ceea ce nu vrei, dar sunt câteva locuri în care o să te ating şi o să te excite. Lucru care o să mă excite şi pe mine. Şi o să vreau să ţi-o trag. La naiba, vreau să ţi-o trag chiar acum.

S-a aşezat pe pat, şi-a încrucişat picioarele lungi şi netede, apoi a privit în jos.

— Şi eu vreau.

Am atins-o în zone despre care habar n-avea că îi pot provoca atâta plăcere. I-am sărutat trupul zvelt, până m-au usturat buzele. Apoi i-am tras-o mult, tare şi profund, până când a udat toată lenjeria.

Mi-a zâmbit somnoroasă, îmbătată de extaz.

— O, Dumnezeule! Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

M-am uitat la tavan, pentru a-i evita privirea tandră.

— Sunt Justice Drake.

— Mmmm, Justice Drake. Îmi place.

Deja puteam să o aud cum încearcă să-l pronunţe, ca şi cum ar urma să-i devină nume de familie. Am oprit-o imediat.

— Da. Şi asta a fost de plăcere. Însă, de acum înainte, ori de câte ori te voi atinge, va fi strict profesional. Ai înţeles?

Fără să o sărut măcar pe obraz, am lăsat-o pe Erin în camera de hotel,

obosită şi satisfăcută, cu câteva bancnote şi instrucţii pentru săptămâna următoare.

Iluzie

Am ştiut că trebuie să-i fac bagajul lui Erin din momentul în care a început să bocească. Dar, adevărul fie spus, nu sunt chiar aşa de canalie. Numai că uneori îmi place să-mi etalez jigodia interioară. Se pricepe mult mai bine decât mine să evite nuanţele sociale.

Aşa că am lăsat-o să-şi usuce lacrimile, ba chiar i-am făcut o cană de ceai. Apoi am insistat să-şi îmbrace sânii perfecţi şi să plece înapoi în Chicago.

— Sună-mă când aterizezi pe O'Hare, îi spun, deschizându-i uşa de la intrare. I-am tot insinuat pe tot parcursul serii şi am fost cât pe ce să recurg la săgeţi luminoase.

— OK. Îţi mulţumesc încă o dată, Justice. Eşti întotdeauna atât de bun cu mine! Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Se ridică pe vârfuri şi mă sărută în colţul gurii. Sunt gata să o cert pentru că a întrecut măsura, când orice gând coerent îmi dispare din minte, odată cu toată pofta de a-i ţine morală.

În uşa mea, cu flăcările zburlite în aerul rece de toamnă timpurie, stă Allison, cu mâna încă ridicată, pregătită să bată.

— Ally… ăăă… bună.

Uite, acesta este momentul în care soţul infidel începe să strige *„nu e ceea ce pare! Pot să-ţi explic!"* cu pantalonii în vine şi cu scula încă întărită.

Dar eu nu sunt soţul nimănui. Şi nu am cum să înşel o persoană care nu îmi aparţine. Deci… de ce mă simt ca şi cum aş fi făcut ceva greşit?

— Ah, îmi cer scuze, zâmbeşte ea forţat, încercând să-şi ascundă disconfortul. N-am ştiut că ai musafiri. Revin mai târziu, domnule Drake.

— Nu, nu. Erin tocmai pleca, îi răspund, deschizând uşa mai tare şi aproape împingând-o pe Erin afară. Te rog, intră.

— Nu este nevoie. Ar fi trebuit să vă anunţ. Îmi pare foarte rău.

Allison se întoarce să plece, dar o prind de cot, înainte să poată face vreun pas. Se răsuceşte cu faţa spre mine şi îşi îngustează întrebător ochii aprinşi, dar nu se îndepărtează. La naiba cu tot. Oricum am belit-o.

— Rămâi, Ally. Te rog, rămâi.

Ea dă uşor din cap, fără să mă slăbească din ochi. Lângă mine aud foşnet de mătase fină şi un pufnit supărat. Fir-ar să fie! Erin.

— Păi… cred că o să plec, acum.

Trece rapid printre noi şi se duce direct spre casa principală, ca să-şi strângă lucrurile.

— Dă-mi de ştire că ai ajuns cu bine! strig după ea.

— Da, da, îmi face ea cu mâna, fără să se uite înapoi.

Ştiu că ar trebui să mă duc după ea şi măcar să încerc să calmez lucrurile, înainte ca imaginaţia ei bogată să născocească tot felul de teorii născătoare de zvonuri, dar ce aş putea să-i spun? Şi cum aş putea să plec, acum, că am în palmă acest înger preţios?

Erin va trebui să aştepte. Logica, etica, obligaţiile, toate va trebui să aştepte.

— Intră, îi şoptesc, ţinându-mi răsuflarea, în timp ce Ally trece pragul.

Mă urmează în bucătărie, de unde iau cutia noastră, pe jumătate golită, cu îngheţată şi două linguri.

— Nu pot să stau. Doar că… Eu ăăă… Am întâmpinat o problemă cu tema dată de tine.

Îmi muşc tare buza de jos, pentru a-mi stăpâni râsul.

— Oh? Ai nevoie de o mână de ajutor?

Mă întorc exact la timp, pentru a vedea privirea de gheaţă a lui Ally. Scutură din cap.

— Ştii ce? A fost o greşeală.

— Nu, nu, îmi pare rău. Spune-mi ce-ai păţit. Serios, vreau să te ajut.

Deschid cutia cu îngheţată de mentă şi ciocolată, îmi pun o porţie, apoi i-o întind ei. Ally face o pauză şi îşi cântăreşte următoarea mişcare, după care, în cele din urmă, oftează frustrată şi acceptă oferta mea de pace, cremoasă şi rece.

— Nu e nimic… Adică, nu cred.

Îşi introduce lingura în gură, geme aprobator şi închide pleoapele, extaziată. Se aşază pe un scaun, apoi scufundă încă o dată lingura în cutie.

— Doar că… Bine, să nu râzi. Promiţi?

— Promit solemn, îi răspund, cu gura plină de îngheţată dulce, delicioasă.

— Bine, uite… Cum îţi dai seama dacă ai avut orgasm? întreabă, aproape în şoaptă.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Adică, de unde ştii? Că… nu ştiu sigur dacă sau cum… ştii tu. Şi n-am făcut niciodată asta… singură… O, Doamne, e prea jenant!

Trânteşte lingura în cutie şi îşi acoperă faţa cu ambele mâini.

— Ally…

Las şi eu lingura din mână, apoi încerc să o calmez, mângâind-o uşor pe umăr. Un umăr nevinovat. Nimic extraordinar de văzut.

— Îmi vine să intru în pământ de ruşine! A fost o mare greşeală!

— Nu a fost. De asta sunt aici. Poţi să mă întrebi orice, mă auzi? Orice.

Încet, îşi ia mâinile de pe faţă, însă rămâne cu privirea în jos.

— Jur că nu sunt o ignorantă. Dar… nu am fost decât cu Evan, iar el nu m-a întrebat niciodată dacă am ajuns sau nu… ştii? Aşa că nu ştiu sigur dacă s-a întâmplat şi dacă da, cum.

Încuviinţez din cap. Înţeleg ceea ce spune şi sunt cât pe ce să cad pradă instinctului de a o strânge în braţe şi a o săruta pasional. Mă inspiră naivitatea ei. Doamne, câte aş putea să-i fac…

— Ei bine, Ally. Dacă îţi pui întrebarea dacă ai avut sau nu vreodată un orgasm, atunci, cel mai probabil, nu ai avut.

Ochii i se măresc.

— Serios?

— Serios.

— Atât de bune sunt? Adică, voi fi capabilă să le deosebesc de sexul normal?

Zâmbesc, dar sper să-mi iasă mai mult reconfortant decât batjocoritor.

— Gândeşte-te la actul sexual ca la un foc mocnit. Are urcuşuri şi coborâşuri, desigur. Unele zone ard mai tare decât altele. Dar, de cele mai multe ori, doar arde până se stinge. Însă, pentru orgasm, imaginează-ţi că focul mocnit se transformă într-o flacără. Iar flacăra creşte şi devine un incendiu. Şi incendiul explodează într-un uriaş foc de artificii. Zeci de culori magnifice trosnesc, sfârâie, pocnesc. Iluminează cerul cu scântei orbitoare. Poţi să faci diferenţa între un foc mocnit şi un foc de artificii, nu-i aşa?

Ally îşi ridică lingura şi sapă în cutia cu îngheţată, evitându-mi privirea.

— Da, bineînţeles.

— Atunci ar trebui să ştii dacă ai avut sau nu orgasm.

Ridic şi eu lingura din castron, ling restul de îngheţată de pe ea, apoi o îndrept spre ea.

— Aşadar, spune-mi, Ally… Te-a făcut Evan, vreodată, să simţi un foc de artificii?

Tace timp de câteva minute şi îmi dau seama că am întrecut măsura. Dar, în loc să-mi tragă o palmă peste ochi, ca în telenovele, sau să fugă mâncând pământul din casa mea, ea râde. Râde cu un râs fără griji, care luminează întunericul inimii mele singuratice. Genul de râs care, de obicei, este însoţit de un horcăit şi/sau de lacrimi în ridurile fine din jurul ochilor. Genul de râs care mă face şi pe mine să râd fără niciun motiv.

— Nu, scutură ea din cap, încă râzând. Nu, Evan nu m-a făcut niciodată să simt foc de artificii. Dumnezeule, cât de penibilă sunt? Am douăzeci şi şapte de ani şi n-am avut niciodată orgasm!

Ilaritatea situaţiei o cuprinde din nou şi bate cu palma în hiatul barului.

— Ally… îi spun, trăgându-mi sufletul. Ally, nu eşti deloc penibilă. El este cel penibil. Are perfecţiunea în mâini, dar nu poate să te satisfacă? Ai fost pură şi neatinsă când l-ai cunoscut. Imaculată. I-ai făcut un cadou foarte frumos. Ar fi putut, cel puţin, să-ţi ofere plăcere.

Asta îi atrage atenţia şi orice urmă de umor îi dispare de pe chip.

— Cred că ai dreptate. Dar asta nu a fost niciodată o prioritate pentru Evan.

Faţa i se întunecă şi trăsăturile ei delicate sunt cuprinse de tristeţe.

— *Eu* nu am fost niciodată o prioritate pentru el.

Îmi doresc atât de mult să o ating! Vreau să-i ridic bărbia, ca să mă poată vedea… să poată simţi convingerea din următoarele mele cuvinte.

— Atunci, de ce naiba ţi-ai dori să fii cu o persoană pentru care nu eşti decât o opţiune? Când, în mod clar, *el* este o prioritate pentru tine?

Privirile ni se întâlnesc, iar durerea nedisimulată şi confuzia sunt atât de evidente în ochii ei albaştri!

— Justice… nu…

— Vreau să spun, de ce suporţi aşa ceva, când ştii că meriţi ceva mult mai bun?

Ea clatină din cap.

— Nu ştiu. Adică, oare într-adevăr merit ceva mai bun? *Există* ceva mai bun? Creştem cu imaginea liderilor naţiunii noastre, care sunt escroci

şi mincinoşi. Auzim în fiecare zi cum trădarea distruge căsnicii. Care este alternativă? Singurătatea?

Nu. Eu. Eu *sunt alternativă.*

Dar asta ar fi o minciună, nu-i aşa? Asta m-ar face la fel de rău ca Evan şi toţi ceilalţi nemernici care fac femeile să sufere.

— Fericirea, îi spun, în schimb. Prietenia. Libertatea.

— Ha, libertate, pufneşte ea. Există aşa ceva pentru noi? Când vieţile ne sunt exploatate şi transmise la televizor?

— A mea nu este, o corectez, într-o doară.

— Da, asta pentru că nu ai fost crescut ca un animal de companie din Upper East Side. Ai avut o copilărie adevărată, cu părinţii care nu te-au lăsat pe mâna bonelor şi prieteni care te au plăcut pentru ceea ce erai, nu pentru personalităţile cu care le-ai fi putut face cunoştinţă.

— Nu fi atât de sigură, murmur eu, dându-mi ochii peste cap.

— Oh, da? Atunci, cum ai scăpat de nebunie? Cum te-ai ferit de paparazzi, de falsitate şi iluziile grandorii?

— Aşa au fost circumstanţele.

Ridicăm amândoi din umeri şi ne întoarcem la îngheţată. Nu vreau să-i explic, iar ea nu vrea să-mi audă explicaţia. Ne simţim bine în această iluzie de siguranţă şi normalitate, în care nu există camere video spion şi tabloide acuzatoare.

— Bine, dacă ai fi la prima întâlnire cu o femeie, ai fi mai impresionat dacă şi-ar comanda o salată sau un hamburger suculent, plin de carbohidraţi?

Ridic o sprânceană, amuzat de spontaneitatea ei.

— Ce?

— Salată sau hamburger? Ce ar fi mai bine să comande o fată? mă întreabă ea, luând o gură de îngheţată.

Mă uit cu fascinaţie cum linge lingura, prea absorbit pentru a încerca să-i răspund la întrebare. Ally mă vede şi pune lingura jos, cu un zâmbet răutăcios.

— Concentrează-te, Drake. Răspunde-mi la întrebare, altfel o să mă văd obligată să-ţi fur rezerva de îngheţată şi să o mănânc pe toată, singură, închisă în camera mea.

Îmi revin din transă şi dau din umeri.

— La ce te aştepţi? Sunt şi eu om.

— Lipsa ta de atenţie nu are nimic de-a face cu faptul că eşti om şi are totul de-a face cu faptul că eşti bărbat. Aşa că lasă testosteronul deoparte şi răspunde-mi.

— Bine, bine.

Îmi aplec capul într-o parte şi în alta, contemplând răspunsul.

— Trebuie să aleg fata hamburger.

— Fata hamburger? Chiar dacă miroase a carcasă de animal prăjit şi transpiră abundent?

— Nu, nu, râd eu, clătinând din cap. Pentru că nu îi este frică să arate cum este.

Ridică nedumerită ambele sprâncene.

— Cum este? Adică balonată?

— Nu, Ally, îi zâmbesc. Reală. Nu îi este frică să-mi arate cine este cu adevărat

— Interesant, remarcă ea, atingându-şi lingura de buze. Mai ales că mie îmi este foarte greu să te fac să-mi arăţi cine eşti.

Mă uit în jur, de parcă n-ar avea cum să vorbească cu mine.

— Ăăă, sunt destul de sigur că, acum, eşti în casa mea. Şi că aproape am făcut schimb de salivă când am împărţit îngheţata. Mi-ai folosit chiar şi hainele!

— Dar eşti atât de vag! Eşti ca un seif din oţel, pe care încerc să îl sparg cu un ciocan de carne.

— Ai o obsesie ciudată pentru carne azi, remarc, încercând să nu zâmbesc.

— O, ai vrea tu, amice, mi-o întoarce ea, fără să îşi dea seama cât de adevărate îi sunt cuvintele.

Sau poate ştie?

Ally îşi aşază cotul pe bar, oftează adânc şi îşi odihneşte bărbia în palmă.

— Oricum, nu contează. Pentru că mănânci rahat.

Au! mă chircesc.

— Fără niciun dubiu, ai alege fata salată. Ai agăţa-o şi ai aduce-o la tine acasă şi ai cânta la coastele ei ca la xilofon.

Acum e rândul meu să râd isteric.

— O, Doamne, nu! în niciun caz.

— Toţi bărbaţii aleg fata salată. Este un fapt dovedit, afirmă ea, dând

încrezătoare din cap. Nimeni nu iubeşte fetele hamburger.

Ce-i cu fata asta? E atât de frumoasă, amuzantă, şi… *reală.* Ea este fata mea hamburger. Restul sunt doar salată: reci şi nesatisfăcătoare.

Terminăm restul de îngheţată, apoi mergem în camera de zi, să ne uităm la televizor. Ally îmi smulge telecomanda şi schimbă imediat pe canalul Nick-at-Night, unde rulează un episod vechi din *Friends.* Este episodul în care Monica şi Chandler se căsătoresc.

— Îmi plac tipii ăştia, îmi spune, şi se aşază lângă mine.

Întind braţul pe spătarul canapelei, iar ea se cuibăreşte şi mai mult în mine. Fir-ar să fie! *Te rog, nu te întări; te rog, nu te întări; te rog nu te întări!*

— Da? De ce? o întreb, încercând cu disperare să mă gândesc la altceva.

— Păi… sunt cei mai buni prieteni. Şase prieteni care locuiesc în aceeaşi localitate şi experimentează viaţa împreună. Despărţiri, aventuri, dragoste, romantism, prietenie. Îmi place totul la ei.

Ross ameninţă că îl snopeşte în bătaie pe Chandler şi Ally chicoteşte. O privesc în timp ce urmăreşte impresionată episodul, şi zâmbesc. Este ca şi cum aş observa o fiinţă extraterestră, ceva atât de ciudat, exotic şi interesant, încât nu poţi să-ţi iei ochii de la ea. Nu vrei să te mişti, nici măcar să clipeşti, de teamă să nu dispară.

— Mi-e dor de acele zile, oftează, privind-o pe Monica, în drum spre altar.

Ştiu la ce se referă şi ceva mi se strânge în piept. Vreau să mă retrag şi să o las să-şi trăiască amintirile în voie, dar continuă.

— Nu de ceremonie. De acel sentiment de uniune. De a avea prieteni cu care să experimentez urcuşurile şi coborâşurile vieţii. De asta mi-e dor.

Ridic din umeri. Ally îmi simte mişcarea pieptului şi priveşte în sus, încruntată.

— Ţie nu?

— N-am avut niciodată aşa ceva.

— Ei, haide. Niciun vechi prieten, din timpul facultăţii, cu care ai făcut nebunii? Dacă nu mă lasă memoria, îmi aduc aminte că băieţii de la Denton aveau o reputaţie destul de proastă.

Clatin din cap şi zâmbesc. Da, am făcut nebunii. Ce mai, am fost legendar. Dar ea nu o să afle asta niciodată.

— N-am avut prieteni de genul ăsta. Nici acum nu am prieteni de genul ăsta, îi răspund.

Ally îşi lasă mâna să alunece, până o găseşte pe a mea. Mi-o strânge, cu o privire zâmbitoare, de parcă tocmai ar fi descoperit un bănuţ nou nouţ.

— Ei bine… mă ai pe mine. Suntem prieteni, nu-i aşa?

Prieteni. *Prieteni.*

Asta sunt pentru ea? Am vreo altă opţiune?

Am intrat în chestia asta cu intenţia de a-i fi ceva diferit. Profesor. Consilier. Ghid.

Dar apoi… apoi am vrut să devin altceva. Prietenul ei, da, dar, fără să vreau, am crezut că însemn ceva mai mult. Ceva mai profund.

Iubitul ei.

Am vrut să fiu iubitul acestei femei. Iubitul acestei femei căsătorite.

Oricât de slab, egoist şi pervertit mă face asta, este ceea ce vreau. Şi chiar dacă ştiu că nu se va întâmpla niciodată, tot am această iluzie. Vreau să-mi scobesc inima cu o linguriţă şi să o pun pe jar, pentru că sunt conştient că mă va distruge. Că această femeie, acest porumbel delicat, mă va distruge.

— Suntem.

E tot ce pot să-i spun, fără să-mi dau de gol adevăratele sentimente. Fără să analizez toate posibilităţile care îmi trec acum prin cap.

Îi strâng braţul şi mă uit din nou la televizor. Joey oficiază căsătoria şi le spune Monicăi şi lui Chandler să se mai sărute o dată. Râd. Pentru că asta ar face un prieten.

Dependenţă

Sex, minciuni, înregistrări video şi zvonuri despre o sarcină?

În cursul zilei de ieri, magnatul din Upper East Side Evan Carr a fost prins cu o altă femeie, în timp ce părăsea o clinică izolată din Hoboken, îmbrăcat în haine simple, cu şapcă şi ochelari de soare, îmbrăcată asemănător, femeia pare a fi aceeaşi din înregistrarea video care a apărut în urmă cu o săptămână.

Zvonurile despre infidelitate nu sunt o noutate pentru playboy-ul din Manhattan în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, iar sursele noastre spun că femeia din filmuleţ şi din fotografii este, de fapt, Kelsie Van Weiss, cea mai bună prietenă a soţiei sale, Allison Elliot-Carr. Kelsie şi Allison au

urmat cursurile aceluiaşi liceu, St. Mary, ba chiar au şi studiat împreună, la Columbia. Potrivit unor surse apropiate cuplului, Allison a părăsit cu adevărat domiciliul conjugal din oraş şi s-a internat într-o clinică de recuperare, pentru a-şi trata dependenţa de analgezice, apărută ca urmare a infidelităţii soţului. În acest moment, încă nu ştim cum se numeşte centrul de tratament în care se află, dar rămâneţi alături de noi, pentru alte ştiri senzaţionale…

Citesc articolul încă o dată. Apoi din nou, în speranţa că poate am înţeles greşit. Adică, e vina internetului. Orice frază este răsucită, întoarsă pe toate părţile şi sensul cuvintelor se pierde în răstălmăciri. Ştirea asta nu poate fi corectă. Şi ce dacă sunt încă îmbătat de boarea roz-bombon lăsat în urmă de prezenţa lui Ally noaptea trecută? Nu i se poate întâmpla ceva atât de îngrozitor, de dezgustător şi dureros. Nici măcar un nenorocit ca Evan n-ar putea să decadă atât de mult.

Închid alerta Google de pe telefon şi caut în contacte. Heidi răspunde la primul apel.

— Mă ocup de asta, Drake, ţipă ea, peste zgomotele ascuţite ale claxoanelor şi strigătele vânzătorilor de produse alimentare.

— Spune-mi că nu e nimic adevărat din toate rahaturile alea.

— Ce? Ai citit Page Six, nu? Ştirea e peste tot pe E! Şi pe TMZ.

— Ştiu.

Mă mustru în tăcere, pentru că i-am acordat lui Evan prea multă încredere. Bineînţeles că poate să facă ceva atât de josnic. Este în firea lui. Asta se întâmplă atunci când doi oameni de nimic se înmulţesc. Se nasc progenituri de nimic, care cresc şi devin soţi de nimic.

— Cum am spus, mă ocup de asta. Deja am strecurat informaţii despre poziţia doamnei Carr. Chiar şi câteva poze cu ea la masaj şi la îngrijire cosmetică, pe care le-am extras de pe camerele tale de supraveghere. Totul o să se termine cu bine pentru ea. În ceea ce-l priveşte pe Evan… nu putem face nimic.

— Şi te-ai asigurat că antetul apare pe documente?

Pentru scopuri fiscale, Oasis este, tehnic vorbind, un centru SPA ultraexclusivist. Puţini oameni ştiu de existenţa lui şi mai puţini ştiu exact unde se află. Nici serviciile secrete n-ar şti unde să caute.

— Da, desigur, Justice. Nu e prima dată când fac asta. Ştii, nu?

— N-aş fi crezut.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă Heidi, enervată.

Când vine vorba de afaceri, Heidi este foarte insipidă. Foarte rar se simte provocată şi nici n-are motive să fie. Reputaţia ei vorbeşte de la sine.

Îmi strâng puntea nasului şi simt cum o migrenă îmi urcă de la pleoape spre tâmple.

Categoric, nu aşa am plănuit să-mi petrec dimineaţa de sâmbătă.

Parcă te-am rugat să pui pe cineva să-l supravegheze pe Evan.

Şi am pus! Nu-i putem controla orice mişcare, Justice. Ştii, de fapt, mai am şi alţi clienţi.

— Nu-mi pasă de ceilalţi clienţi ai tăi, Heidi. Ocupă-te de asta.

Aud o bătaie în uşă şi sar în picioare, agitat şi plin de furie.

— Uite care-i treaba, repară tâmpenia asta. Ultimul lucru care îi lipseşte acum lui Ally sunt zvonuri cum că ar fi dependentă de chimicale. Fă orice trebuie să faci.

Închid.

Mă îndrept spre uşa de la intrare şi îmi pierd răbdarea cu fiecare pas. Absorbit de gânduri, o deschid cu putere, fără a mă deranja să mă uit pe vizor.

Privirea lui Ally îmi parcurge corpul, plină de curiozitate, şi buclele ei roşii strălucesc în soarele de dimineaţă. Este îmbrăcată cu blugi, o cămaşă de mătase verde şi un cardigan violet, mult mai lejer decât am văzut-o vreodată. Însă eu sunt mult mai indecent, în pantaloni de pijama din flanel moale… şi nimic altceva.

— Ei, bună dimineaţa, îmi zâmbeşte răutăcios şi mă atinge cu umărul când intră pe uşă. Are înmână o pungă din hârtie maro, pe care o lasă în bucătărie. Se simte bine aici. Se simte bine *cu mine*.

Ce faci aici? întreb eu şi mă grăbesc să închid uşa, nu înainte de a verifica dacă n-a urmărit-o cineva până aici.

Maaamă, eşti morocănos dimineaţa. Dacă vrei să ştii, am vrut să te surprind cu ceva foarte dulce şi nemaipomenit, dar pot să plec dacă vrei.

Îşi dă părul pe spate şi se îndreaptă din nou spre uşă. Îi ţin calea, înainte să reuşească să se apropie de ea.

Scuză-mă, ăăă, dar nu mă aşteptam să te văd, îi spun, şi mă uit în jos, la ea.

Încerc să-mi stăpânesc impulsul de a-mi apropia degetul de gura ei şi a-i netezi buzele strânse.

— Şi am avut o dimineaţă grea. Te rog să rămâi. Am nevoie de ceva foarte dulce şi nemaipomenit.

Îi zâmbesc radios, pentru a o înmuia. O faţă atât de blândă şi delicată nu ar trebui să se încrunte niciodată.

— Îţi baţi joc de mine, Drake? surâde ea.

— Poate. Depinde ce ai în pungă.

Ally zâmbeşte şi mă cuprinde un val de căldură. Nu tipul de căldură pe care o simt atunci când îmi imaginez trupul ei mic şi strâmt peste al meu. O căldură mângâietoare, tangibilă, reală. Zâmbetul ei este ca soarele: luminos şi contagios. Mai bine să rămân orb privindu-l decât să trăiesc fără el.

Se întoarce în bucătărie şi aşază punga pe dulap.

— Ei bine, e ziua ta norocoasă, pentru că, sincer, asta va fi o desfătare şi pentru mine, la fel de mult cât va fi pentru tine.

Începe să despacheteze punga de hârtie şi scoate diverse chestii pe blatul de marmură.

— În primul rând, micul dejun! Prietenul tău, Riku care, apropo, e al naibii de sexy, a făcut rost de mâncarea mea preferată pentru micul dejun: pui fript şi vafel

Dă la o parte capacul de pe un recipient mare şi aroma îmbătătoare de friptură, condimente şi sirop umple încăperea. Stomacul meu face zgomote aprobatoare.

— Mănânci pui şi vafe? o întreb, apoi fac un pas înainte, pentru a vedea mai bine festinul bine pătruns.

— Absolut! exclamă ea, cu mândrie. Nici nu pot să-ţi spun de câte ori am fost la restaurantul Melba, în Harlem. Tu ai fost?

— N-am avut plăcerea.

Mă loveşte uşor peste pieptul gol şi aproape chiţăie.

— Trebuie să mă laşi să te duc! E prea tare!

— Şi se pare că trebuie să ne întoarcem în timp, până în 1996, ca să mâncăm acolo, adaug, iar ea mă loveşte din nou, jucăuş, cu palma.

Râde, iar eu mă relaxez şi fac la fel. Ally are intenţii bune, dar nu îşi dă seama ce efect are asupra mea. Face planuri pentru perioada de după curs, de parcă cu aş avea vreun loc în viaţa pe care o are dincolo de aceşti patru pereţi. Ca şi cum eu şi ea am putea continua această… legătură.

Nu ştiu dacă ar trebui să fiu supărat pe ea, pentru că îmi dă speranţe

false sau să mă bucur, deoarece mă vrea în viaţa ei. Dar când mă uit la ea, atât de fericită, fericită *cu mine*, nu pot decât să-i mulţumesc pentru această şaradă, chiar dacă o să mă omoare după ce se lasă cortina.

Ally ridică vasul până la nivelul ochilor şi mă ademeneşte cu aromele dulci de condimente.

— Taci! Sau nu primeşti nimic din asta.

— Riku a făcut-o?

— Da. De fapt, a fost foarte surprins de cererea mea. Probabil celelalte doamne sunt foarte îngrijorate de câteva grame în plus şi nu se pot bucura de o masă adevărată, ridică ea din umeri. Uau, am înţeles de ce îl ţii închis în bucătărie. Ar fi hăituit de toate nevestele astea excitate!

Îi zâmbesc cu jumătate de gură, apoi mă îndrept spre dulapuri şi încerc să-mi ascund gelozia. N-ar trebui să fiu posesiv cu Ally. Nu îmi aparţine. Dar, la naiba, n-am fost niciodată o persoană raţională.

— Frumos din partea lui, remarc, pe cel mai rece ton posibil.

Da. Oricum, planul meu este să te umplu cu grăsime şi colesterol, ca apoi să fii suficient de satisfăcut încât să-mi faci pe plac…

Mă întorc spre ea, cu farfurii şi tacâmuri, tocmai la timp pentru a-i surprinde privirea jucăuşă.

— Să-ţi fac pe plac?

— Da.

Lasă vasul jos, deschide din nou punga şi scoate fericită următorul obiect, pe care şi-l apasă pe piept, ca şi cum ar fi cel mai de preţ lucru al ei.

— Maraton *Friendst*

— Glumeşti, nu?

Ally îmbrăţişează cutia cu DVD-uri şi scutură din cap.

— Nu glumesc *niciodată* când e vorba de *Friends*. Haide, Justice! O să fie distractiv! Am adus şi provizii, ca să nu trebuiască să ieşim din casă toată ziua, se smiorcăie ea, şi scoate pungi de chipsuri, pachete de pop-corn pentru cuptor cu microunde, dulciuri şi doi litri de suc. Doar eu, tu, Ross, Monica, Rachel, Phoebe, Chandler şi Joey. Şi destulă mâncare nesănătoasă, cât să ne înfunde toate arterele.

Ridic o pungă mare de arahide M&M's.

— De unde ai făcut rost de toate astea?

— Am implorat-o pe Diane să mă ajute. I-am spus că am pofte serioase, din cauza sindromului premenstrual, şi că nu-mi trec decât cu carbohidraţi. Am vrut să-ţi fac o ofertă pe care să nu o poţi refuza.

Îmi frec ceafa, descumpănit. Ally se bosumflă.

— Ei bine, norocul tău că arterele înfundate sunt la modă sezonul ăsta.

Ally zâmbeşte şi soarele îi străluceşte în ochi. Mă uit pieziş la ea, apoi zâmbesc şi eu.

4 c 4 c 4 c

— O, Dumnezeule! A fost…

— Mmmmm!

Îmi mângâi stomacul plin şi înghit ultima bucată de pui fript crocant, vafă pufoasă şi sirop dulce. Este îmbucătura perfectă.

— … incredibil, delicios. Mai bun decât sexul.

— Nu prea cred, o contrazic, ştergându-mi gura cu un şerveţel, într-adevăr, Riku este un bucătar nemaipomenit, dar nimic nu se compară cu sexul.

— Meh!

Ridic o sprânceană.

— Meh?

— Meh! Adică, nu mă înţelege greşit, e destul de bun. Dar sexul este doar… nu ştiu. Doar *sex*. Înţeleg de ce oamenii sunt înnebuniţi după el, dar pur şi simplu nu pricep de ce îi atribuim atât de multă putere. Este un act

fizic de dragoste sau afecţiune, nu dragostea sau afecţiunea în sine. Relaţiile înseamnă mult mai mult decât sex. Înseamnă încredere, loialitate, cinste, bunătate, respect, iar toate acestea se pot oferi fără ca femeia să deschidă picioarele.

Îi arunc o privire nedumerită.

— Ştii *cu cine* stai de vorbă, nu-i aşa?

— Da, da, ştiu, domnul Sexpert Extraordinar. Şi recunosc: îţi cunoşti foarte bine meseria.

Dar nu crezi că într-o relaţie sau căsătorie există şi alţi factori care se pot răsfrânge asupra sexului? De exemplu, dacă iubitul tău este dulce, sensibil şi te tratează ca pe o comoară, nu crezi că sexul ar fi minunat? Chiar dacă nu e atât de spectaculos din punct de vedere fizic?

— Nu.

— Nu?

— Nu.

Împing farfuria la o parte, îmi sprijin coatele pe bar şi mă aplec spre ea.

Perfect de acord că toate aceste elemente sunt necesare, ba chiar obligatorii într-o relaţie, dar, să fiu sincer, toate duc la sex. Vezi tu, suntem dulci, amuzanţi şi buni, pentru că vrem sex. Urmărim emisiuni pentru femei, teatru şi balet pentru că vrem sex. Aşteptăm răbdători, cât timp probaţi optzeci şi trei de variante de pantofi cu toc, negri, decupaţi, pentru că vrem sex… cu voi încălţate cu acei pantofi.

Gândeşte-te aşa: încrederea, loialitatea, respectul… toate acestea sunt ca meciurile de playoff din fotbal. Trebuie să le joci. Sunt necesare, pentru a ajunge acolo unde vrei: în Liga Campionilor. Sexul este Cupa Campionilor, Ally. Şi chiar dacă meciurile din playoff te-au adus până acolo, ele nu pot câştiga partida în locul tău. Nimeni nu zice: *Au jucat foarte bine cu câteva săptămâni în urmă, aşa că este în regulă să piardă acum.* Contează cum joci în acea zi. Ăsta e singurul lucru de care le pasă.

Ally încuviinţează solemn din cap, în timp ce întinde neglijent cu furculiţa restul de sirop rămas în farfurie.

— Deci… ce se întâmplă dacă nu ai toate celelalte lucruri? Dacă nu există încredere, loialitate sau respect? Dacă partenerul tău pierde *toate meciurile*? Nu ar trebui să se simtă îndreptăţit să stea nici măcar pe banca de rezervă, cu atât mai mult în Liga Campionilor.

Mă uit în jos, unde mâna ei continuă să treacă furculiţa prin siropul lipicios. Mâna pe care poartă verigheta cu diamante. Apoi o privesc în ochi şi o implor să mă vadă. Să mă audă.

— Poate că ţii cu echipa greşită.

Rămâne tăcută, dar îmi susţine privirea, iar ochii ei sălbatici descoperă fiecare strat complicat al afirmaţiei mele. Ştiu că ar vrea să mă întrebe la ce mă refer şi în acest moment nu o pot minţi. Când mă priveşte aşa, ca şi cum, într-un fel, chiar contez în lumea ei, ca şi cum aş ocupa un loc, undeva, în gândurile ei, mă poate întreba orice. Şi o să-i ofer pe tavă toate secretele mele.

— Haide, îi spun, ridicându-mă în picioare şi rupând vraja.

Îi întind mâna şi îi ofer singurul lucru pe care pot să i-l dau. Singurul lucru pe care sunt în stare să i-l dau: *acum.*

— Vreau să mă uit la *Friends* cu prietena mea.

* * *

— Cred că ăsta este episodul meu preferat, îmi spune Ally, în timp ce jumătate de baton Twizzler îi atârnă dintre buze.

Rup o bucată şi o bag în gura mea.

— Ai spus asta despre ultimele cinci episoade.

— Ştiu, dar ăsta este cel mai tare. Este cel în care merg cu toţii în Insulele Bermude şi părul Monicăi se trezeşte la viaţă. Şi poartă o mică pălărie albă, deasupra unei căpiţe de păr negru, încreţit. Mor de fiecare dată când îl văd!

Clatin din cap şi zâmbesc. *Bineînţeles.* Muşchii mei faciali nu au avut atât de mult de lucru de când… de când, ei bine, niciodată. Mă uit la Ally, cuibărită lângă mine, ca o pisică, şi cu picioarele goale ascunse sub ea. Urmăresc fascinat cum rosteşte replicile favorite şi râde, chiar dacă ştie pe de rost glumele care urmează. Îmi strânge coapsa şi se uită râzând la mine. Bine că am fost suficient de înţelept încât să-mi iau un tricou şi o pereche de blugi uzaţi.

— Ce? chicoteşte ea.

— Nimic. Doar că… e drăguţ cât de dependentă eşti de chestia asta. Probabil că ai văzut fiecare episod de cel puţin zece ori, dar tot ţi se pare amuzant. E un pic înfricoşător. Dar, într-un fel, şi adorabil.

— Nu pot să mă abţin, ridică ea din umeri. Este viciul meu. Unii oameni fumează. Alţii consumă alcool sau droguri. Eu sunt dependentă de

îngheţată şi de reluările din serialul *Friends*.

— Foarte tare!

— Şi, uneori, când mă simt mai obraznică, mă uit la *Friends* în timp ce mănânc îngheţată. Hashtag *BOOM*.

— Bine, asta *chiar e* înfricoşător. Şi nu în modul în care crezi tu.

Izbucnim într-un râs uşor, destins, care mă face să o trag mai aproape şi să mă hrănesc din căldura şi bunătatea ei, ca un demon. Ştiu că ar trebui să mă opresc. Ştiu că, indiferent cât de nevinovate ar părea gesturile mele, nu sunt deloc aşa. Cu toate astea, nu mă pot opri. Nu pot să o pierd acum. S-ar putea să nu mai ating vreodată un înger.

— Aşadar, Justice, tu ce viciu ai? mă întreabă, şi întinde mâna după nişte bomboane acre. Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că e ceva prostesc şi sănătos, cum ar fi înotul sau alergarea, pentru că mă voi vedea nevoită să reevaluez prietenia noastră.

— Nu am vicii.

Se ridică, se întoarce spre mine şi mă priveşte cu neîncredere.

— Pe naiba! Nu există om care să nu aibă un viciu. Haide, trebuie să ai şi tu unul. Unul care te face fericit? Promit să nu te judec. Asta dacă nu e ceva ciudat, cum ar fi pornografie cu caprele. Sau papuci Crocs.

Îmi rotesc ochii, clatin din cap şi îmi stăpânesc râsul.

— O, Doamne, e ceva ciudat? E pornografie cu capre, nu-i aşa? Sau, mai rău, Crocs! Pun pariu că ai o întreagă colecţie, în culori diferite! Oh; mamă…

— Nu mă dau în vânt după Crocs.

— … şi eu care credeam că eşti normal…

— Şi nici după vreun soi de pornografie care implică animale domestice, continui, peste trăncăneala ei.

— Atunci, după ce? Scuipă tot, Drake.

Expir îmi masez ceafa şi încerc să o calmez cu un răspuns care să nu mă facă să par un măgar.

Sexul.

Banii.

TU.

Numai faptul că mă gândesc la ea în acelaşi context cu celelalte pare greşit, chiar dacă banii şi sexul au adus-o la mine.

— Munca, declar.

— Munca? Viciul tău este *munca*?

Aruncă în mine cu o bomboană acră şi mă nimereşte în umăr.

— Ce fel de viciu e ăsta? E penibil, frate. Ruşine!

— Hei, nu e vina mea că nu am fost corupt de mâncare nesănătoasă şi seriale proaste. În afară de asta, îmi place ceea ce fac. Este un lucru foarte important pentru mine.

Ally strânge din buze şi ochii i se îngustează.

— Hmm… Ştii foarte bine ce faci, da? Nu vindeci cancerul şi nici nu creezi prăjituri fără calorii.

Ridic o sprânceană.

— Dar tot e important. De asta ai venit aici, nu-i aşa?

Îşi coboară privirea, iar eu mă simt imediat ca un ticălos lipsit de tact, pentru că o şicanez cu prezenţa ei la Oasis. Sunt ca un peşte pe uscat… mă preocup de sentimentele oamenilor, gândesc înainte să-mi dau drumul la gură. Ăsta nu sunt eu. Ăsta nu este Justice Drake, cel cunoscut şi detestat de toată lumea. Cu toate acestea, cu Ally vreau să fiu numai aşa. Îmi place persoana în care mă transform, atunci când simt în preajma ei. Pentru prima dată, pot să respir. Pot, pur şi simplu, să exist.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să…

— Nu, ai dreptate, îmi spune, clătinând din cap. Ai dreptate. Sunt aici. Şi mă bucur că am venit.

— De ce?

Întrebarea îmi zboară de pe buze înainte să o pot opri. Mă roade încă din ziua în care mi-a pus pe jar paradisul singuratic.

Ea scutură iarăşi din cap, se uită în jos, la cele câteva dulciuri rămase.

— Am venit pentru că… pentru că am crezut că asta îşi doreşte Evan. M-am gândit să aşa putem repara stricăciunile. Dar, imediat, am realizat că nu poţi repara ceva complet defect. Ceva ce a fost sortit eşecului încă de la început.

Nu vreau să-i analizez prea mult cuvintele, dar nu-mi pot anihila mugurele de speranţă care îmi încolţeşte în spaţiul dintre cutia toracică şi piept. În acel spaţiu minuscul care bate mai tare atunci când îmi zâmbeşte cu dinţii albi şi buzele roz, de parcă aş fi singurul din lume care o poate face să râdă. De parcă aş fi singurul bărbat de pe Pământ pentru care păstrează acele zâmbete.

Este dulce, lipicios şi total diferit de felul meu de a fi, dar este adevărat.

Şi după mulţi ani în care i-am minţit pe toţi, inclusiv pe mine, este o dilemă bine-venită.

— Şi acum? o întreb, făcând-o să-şi întoarcă privirea spre mine.

— Acum?

— Ai spus că te bucuri că ai venit. De ce? De ce acum?

Obrajii i se înroşesc, zâmbeşte, şi îşi studiază timid mâinile.

— Am învăţat multe. Despre mine şi… despre sex. Despre ceea ce îmi place şi despre ceea ce îmi doresc.

Îşi ridică ochii spre mine şi zâmbeşte obraznic. Probabil, nici nu îşi dă seama că e obraznic. Dar, după modul în care îl simt, până în vârful penisului… Oh, da, e al dracului de obraznic.

— N-am ştiut niciodată să îmi exprim sexualitatea. La naiba, de obicei mă folosesc de umor, pentru a-mi ascunde disconfortul ori de câte ori vine vorba de aşa ceva. Dar acum mă simt mai încrezătoare şi liberă să explorez această nouă latură a mea. Iar asta este foarte, foarte interesant. Aşadar, chiar dacă nu are niciun efect şi nu pot să-mi repar relaţia cu Evan… data viitoare o să ştiu mai bine.

— Data viitoare?

— O să ştiu cum să fiu o iubită mai bună. Pot să fiu ceea ce vor bărbaţii.

Am nevoie de fiecare fărâmă de bun-simţ şi autocontrol să nu o apuc de umeri, să o scutur cu putere şi să îi spun că *este* ceea ce vor bărbaţii. Că a fost perfect plămădită să fie o zeiţă pentru orice bărbat pe care îl înnobilează cu prezenţa. Nu e nimic în neregulă cu ea, absolut nimic. Dar cum să o fac să vadă şi să creadă asta fără să par un şarlatan? Sau mai rău: să îi arăt că sunt unul?

— Trebuie să fii conştientă că indiferent cât de bună ai fi la pat, Evan rămâne Evan.

Mereu va fi un laş şi un infidel nenorocit.

Ea se încruntă, dar încuviinţează din cap.

— Ştiu. Am ştiut-o din ziua în care ne-am căsătorit. Dar totuşi… Am crezut că viaţa de cuplu îl poate schimba. Am crezut că eu îl pot schimba.

— E o concepţie greşită foarte des întâlnită, îi explic, şi iau un Twizzler. Îi ating uşor nasul cu vârful batonului, în încercarea de a detensiona atmosfera. Ea muşcă momeala, ca un peşte flămând.

— Ştiu, ştiu, îmi răspunde, mestecând bomboana roşie.

— Şi, sincer, nu ar trebui să faci asta. El ar trebui să vrea să se schimbe… pentru tine. Pentru că meriţi.

Cu ochii încă lipiţi de ai ei, pun bomboana între buze şi o ating cu limba exact în locul din care a muşcat ea mai devreme. Îmi urmăreşte mişcarea şi îmi studiază buzele, în timp ce savurează batonul roşu. Este ca şi cum aş săruta-o, aş gusta-o. Ca şi cum mi-aş hrăni dependenţa de ea. Nu este nici pe departe suficient, dar este mult mai mult decât ar trebui să fac.

Imaginaţi-vă muzică porno şi lumini difuze, ca în anii 1980, pentru că, în mod normal, acesta ar fi momentul în care i-aş spune femeii să se dezbrace şi să-şi îngroape faţa în poala mea. Dar Ally nu este o femeie oarecare. Şi, măritată sau nu, nu aş putea să o tratez aşa cum le-am tratat pe multe altele înaintea ei.

Chipul lui Ally se înroşeşte şi se întoarce spre televizor, apoi se cuibăreşte la locul ei, *locul ei*, lângă mine.

— Îmi retrag cuvintele, o aud spunând, cu un căscat uşor. Ăsta este preferatul meu.

Episodul s-a schimbat, dar grupul este încă în Insulele Bermude. Monica îşi face codiţe à la Bo Derek, iar Ross se cuplează cu iubita lui Joey, Charlie. Joey nici nu se poate supăra cu adevărat, pentru că are sens. Ross i se potriveşte mai bine; o merită. El nu ar putea să îi ofere lui Charlie ceea ce îşi doreşte. Nu ar putea să o mulţumească niciodată. El e Joey… Joey cel afemeiat şi iresponsabil. Nu se va schimba niciodată. Tipii că el nu se schimbă.

Pasiune

Mă plimb nerăbdător pe scenă. Aştept şi urmăresc intrarea, ca un vultur. Simt cum neliniştea îmi creşte cu fiecare secundă, iar amintirea căldurii lui Ally îmi arde corpul. Nu am fost în stare să simt nimic altceva de când a plecat din braţele mele, în zori, când răsăritul soarelui a aprins cerul dimineţii de duminică, transformându-l într-o pânză din vată de zahăr.

Am adormit după ce, în sfârşit, Rachel s-a cuplat cu Joey. Ally s-a cuibărit lângă mine ca o mică pisică sălbatică şi şi-a ridicat genunchii pe canapea. Cu mâna strânsă pe tricoul meu şi părul de foc peste ochii închişi, mi-a folosit corpul pe post de pernă şi a început să sforăie uşor, la pieptul meu. M-am trezit când soarele era deja la orizont, la timp pentru a urmări

cum lumina leneşă îi dansează pe chip. Chiar şi privită cu ochii grei de somn, era fantastică. Pură şi renăscută într-o nouă zi, plină de noi posibilităţi. Noi oportunităţi de a fi alături de ea şi de a-i lăsa căldura să anihileze ceea ce a rămas dincolo de culmile zimţate ce mărginesc oaza mea.

Când ochii mei o găsesc în mulţime, răsuflu uşurat. Privirea mi se limpezeşte. Când ea este aproape, sunt mai bun, chiar dacă nu-mi permit plăcerea de a o privi. În cele mai multe zile este mai bine să nu mă uit direct la ea. Aceasta este una dintre ele.

— Ştiu că sunteţi curioase de ce, în această dimineaţă, v-am cerut să ne întâlnim în amfiteatru. Ei bine, astăzi avem o demonstraţie specială. Cu toate acestea, înainte de a începe, o să vă întreb cum v-aţi *descurcat* cu tema pe care v-am dat-o la ultimul curs. Cine doreşte să povestească tuturor experienţa?

Un zâmbet sarcastic mi se aşterne pe buze, când observ cum se foiesc pe scaune, în timp ce îşi imaginează trupurile tremurând în propriile mâini. Nu pot să mă abţin. Asta mă satisface. Indiferent ce simt pentru Ally şi pentru viitorul pe care nu-l vom putea avea niciodată, nu pot schimba ceea ce sunt. Şi nu sunt soţul ei. Aşadar, nu ar trebui să conteze că îmi place tot ce fac. Nu ar trebui să conteze că mă excită gândul că o femeie îşi introduce degetele tremurânde în păsărică umedă, pentru prima dată. Şi nu ar trebui să conteze faptul că vreau sex, am nevoie de sex şi intenţionez să fac sex cât mai curând posibil. Poate că mintea mea nu e foarte împăcată cu asta, dar corpul meu cu siguranţă nu simte acelaşi lucru. Iar după lecţia de astăzi s-ar putea să îl urmeze şi ea.

Lacey este prima care ridică mâna şi se ridică pe tocurile cui cu ţinte. Arată… e puţin spus diferit. Cămaşă roşie strâmtă, fără sutien şi o fustă scurtă, din piele. Ha! Interesant.

— Evident, pentru mine nu a fost prima oară, începe Lacey, cu o urmă de aroganţă în glas.

Câteva colege îşi dau ochii peste cap şi murmură insulte printre dinţi.

— Dar mi-a plăcut foarte mult acea jucărie. A fost foarte… puternică.

Joc la cacealma.

— Ce ţi-a plăcut la ea, Lacey?

— Păi… a fost…

Se bâlbâie şi strânge în pumn cămaşa care îi expune pieptul. Roşeaţa îşi

croieşte drum de pe acea porţiune de piele, pe gât, în sus, până îi ajunge în obraji.

— A fost tare. Intens. Din momentul în care m-a atins, am simţit că îmi pierd controlul. Dar nu voiam să mă opresc. Voiam să apăs mai mult.

Închide ochii şi îmi vorbeşte de parcă am fi singuri, în sala asta mare. Ca şi cum mi-ar comunica ceva… dorinţele şi aspiraţiile ei.

— Aveam nevoie de ceva înăuntru.

Fac un pas spre ea şi umplu încăperea cu o energie nevăzută. Acum pare mai mică, mai intimă.

— Şi ai introdus ceva acolo, Lacey?

Vocea ei este răguşită şi plină de dorinţă.

— Da.

— Şi te-ai simţit bine?

Folosesc acelaşi ton afectat.

— Da.

Vocea mea coboară şi mai mult.

— Ai ajuns la orgasm, Lacey? Ai terminat cu degetele băgate adânc în păsărică?

— D-da, abia şopteşte.

— Bine! declar, şi bat tare din palme, trezind-o din transă.

Lacey este vizibil agitată de schimbarea bruscă din atmosferă şi respiraţia i se accelerează.

— Acum, să începem.

Dacă asta ar fi fost o lecţie obişnuită, dintr-o zi obişnuită, nu ar scăpa atât de uşor. Mi-aş părăsi locul de pe scenă şi m-aş aşeza în spatele ei, destul de aproape încât să îmi poată simţi căldura, dar suficient de departe încât să tremure de dorinţa de a fi atinsă. I-aş mângâia uşor umerii goi şi aş urmări cu fascinaţie cum i se face pielea de găină. Ea ar tremura de anticipare, dar nu i-aş oferi mai mult. În schimb, mi-aş apropia buzele de urechea ei, astfel încât să-i pot privi în decolteu şi să văd cum sfârcurile i se întăresc în sutienul subţire.

Apoi i-aş murmura o comandă, numai pentru ea, iar cuvintele mele ar îmbăta-o şi înfricoşa-o, în acelaşi timp.

— Arată-mi cum te atingi, Lacey.

Ea mi-ar bolborosi toate motivele pentru care nu ar trebui să facă asta şi ar clătina ferm din cap. Dar corpul… Corpul i s-ar înfierbânta de

excitare. S-ar umezi de emoţie. Atât de tare, încât i-aş simţi mirosul şi mi-aş da seama că nu poartă chiloţi care să-i estompeze aroma.

Atunci când mâna mea ar atinge-o pe a ei, încă încleştată la piept, ea ar tresări, dar nu s-ar retrage. M-ar lăsa să i-o conduc între sânii umflaţi şi mai jos, peste abdomenul plat, unde i-ar atinge peticul de piele expus de marginea ridicată a cămăşii. Apoi i-aş lăsa degetele să se joace cu cercelul din buric şi i-aş manipula fiecare mişcare, ca şi cum micul diamant ar fi de fapt clitorisul. Aşa i-aş arăta cum i l-aş stimula.

Când ar începe să suspine şi să geamă uşor, i-aş curma suferinţa şi i-aş orienta mâna mai jos, până când şi-ar atinge coapsele cu vârfurile degetelor. După care i-aş şopti:

— Haide, Lacey. Atinge-te. Arată-mi cum să te satisfac.

Dar încă nu aş pleca de lângă ea. Încă nu ar fi destul de sigură pe ea. I-ar plăcea să creadă că este, dar i-aş simţi bătăile puternice ale inimii. Aşa că i-aş conduce mâna între coapse, la spaţiul umed care imploră să fie atins. Şi-ar dori să o fac eu, dar nu aş face-o, iar asta ar dezamăgi-o. Aşa că i-aş spune din nou, de data aceasta cu voce mai groasă, pe un ton mai poruncitor.

— Atinge-ţi păsărică, Lacey.

Cu lacrimi de ruşine în ochi, şi-ar scufunda degetele între pliuri şi şi-ar stimula clitorisul, aşa cum am făcut mai devreme cu bijuteria din buric. S-ar simţi umilită şi un pic dezgustată, dar ar geme şi şi-ar lăsa capul să-i cadă pe umărul meu. Nu ar putea să se stăpânească. Deoarece, oricât de jenată ar fi, nimic nu s-ar compara cu excitarea. Iar eu aş sta acolo şi aş zâmbi satisfăcut, pentru că am reuşit să o corup. Am dezlănţuit demonul adormit sub zidurile inhibiţiei. Şi când ar introduce primul deget adânc înăuntru, în timp ce eu împreună cu alte zece perechi de ochi am privi-o cu uimire, ar simţi eliberarea. Şi ar şti că nimeni nu ar putea să o mai încătuşeze vreodată.

Asta aş face dacă circumstanţele ar fi diferite. Asta am făcut până acum, de nenumărate ori. Dar nu mă excită gândul de a o atinge pe Lacey. Nu-mi face micul diavol să se bucure de posibilitatea de a o transforma în gelatină, aici, în amfiteatru. Mă cam întristează ideea că, în trecut, mi s-a părut un lucru bun. Iar această mică senzaţie de regret mă enervează la culme.

Micul diavol stă pe umărul meu şi îmi biciuieşte ceafa cu coada

ascuţită, după care mi-o înfige în piele. *Tâmpitule!* îmi şopteşte la ureche. Nu am cum să mă supăr pe el.

* * *

— O, da… da. Acolo, iubire. Oh, Doamne, da!

— Stop!

Mă apropii cât de mult posibil de cuplul poziţionat în mijlocul scenei. Se uită la mine cu ochi flămânzi, dar îşi opresc mişcările. Bărbatul este adânc îngropat în păsărică fierbinte şi umedă a partenerei lui. Îşi foloseşte toată stăpânirea de sine pentru a nu împinge din nou. Pieptul gol al femeii tremură odată cu respiraţia ei sacadată şi se reazemă de fotoliul din piele, cu formă ciudată, care îi ridică pelvisul.

Exact.

Ne uităm la oameni care fac sex.

De ce sunteţi surprinşi?

Cuplul este format din soţ şi soţie, care predau Tantra Yoga în California. De asemenea, sunt cunoscuţi pentru prestarea de spectacole de sex online, asemănătoare cu cel pe care ni-l oferă astăzi. Singura diferenţă este că eu îi plătesc un pic mai mult de trei dolari pe minut.

— Aţi văzut cum împinge Brad în Laura? vorbiţi-mi despre ea. Ce aţi observat că face? le întreb.

Aşa cum era de aşteptat, nimeni nu spune un cuvânt.

— Bine, din moment ce, evident, nu sunteţi atente, vreau să urmăriţi mâinile Laurei. Veţi observa că sunt în continuă mişcare: se încleştează pe scaun, îi ciupesc sfârcurile, apucă fesele lui Brad şi îl împing mai adânc. Mâinile nemişcate sunt un semn al sexului prost. Ar trebui să vă pipăiţi partenerii ca nişte leoaice în călduri. Să-i faceţi să simtă că sunteţi atât de copleşite de plăcere, încât pur şi simplu nu puteţi sta nemişcate. OK? Continuaţi.

Cuplul continuă partida. Brad îi ţine Laurei coapsele depărtate şi se mişcă în ea, la început încet. Apoi prinde viteză şi i-o trage ca un apucat. Laura îi cântă numele, în timp ce îşi trece unghiile peste pieptul lui gol.

— Vedeţi? Urmăriţi ceea ce face, le îndemn, când degetele ei coboară, pentru a-şi stimula clitorisul. Şi vedeţi cum se uită la el? Cum îşi susţin privirile? Ce credeţi că reprezintă această acţiune simplă?

— Intimitate, strigă cineva, peste gemetele celor doi.

— Corect, încuviinţez eu din cap. Şi mai ce?

— Uniune.

— Pasiune.

— Exact.

Mă plimb pe scenă, de parcă la câţiva metri de mine nu ar avea loc un spectacol live de sex.

— Există două tipuri de iubite, doamnelor. Genul care regulează şi genul care este regulat. Să fiţi întotdeauna genul care regulează. Indiferent în ce poziţie vă aflaţi, să fiţi pasionale. Să fiţi active. Să vă dedicaţi complet momentului.

Le zâmbesc încurajator, pentru că progresul lor îmi provoacă un sentiment de mândrie.

— Acum, haideţi să vedem cât de bine călăreşte Laura.

Din nou, cei doi se mişcă uşor, în sincron perfect. Brad îşi lipeşte spatele de scaunul tantra, iar Laura îl încalecă şi se lasă încet pe lungimea lui, tresărind la adâncimea pe care i-o oferă noua poziţie.

— Câte dintre voi se uită la filme porno? le întreb.

Mai multe femei ridică mâinile, fără urmă de ezitare. Nici nu mă uit în direcţia lui Ally, să văd dacă este printre ele.

— Bine. Obişnuiţi-vă să vă uitaţi. Puteţi învăţa foarte multe lucruri despre poziţiile sexuale şi despre manevre pe care partenerii voştri ar putea fi interesaţi să le încerce. Nu toată pornografia este creată la fel; sigur există lucruri care pot mulţumi pe toată lumea.

Laura începe să se balanseze din ce în ce mai repede, cu pumnii încleştaţi în părul lui Brad, în timp ce sare sălbatic. El o apucă de şolduri şi împinge în sus, întâlnindu-i mişcările intense, apoi întinde mâna şi o plesneşte peste fund.

— Nu vă speriaţi de câteva palme la fund, doamnelor. Poate fi plăcut pentru amândoi, iar asta nu înseamnă că sunteţi masochiste sau altceva de genul ăsta. Partenerii voştri nu vă vor judeca. Vor crede că este nemaipomenit de excitant.

Toţi ochii rămân fixaţi pe dansul licenţios care se desfăşoară între pereţii amfiteatrului. Nimeni nu vorbeşte; nimeni nu clipeşte. Este seducător şi hipnotizant, ca şi cum ai privi două animale în sălbăticie, care se muşcă şi se zbat, în încercarea de a se domina unul pe celălalt şi de a-şi satisface nevoile carnale. Actul natural, intim, mă fascinează la fel de mult cât mă înfierbântă. Poate chiar mai mult. Este linia de bază a naturii umane,

în cea mai frumoasă formă a sa.

Laura ţipă şi îşi vânează orgasmul, iar Brad se ridică să îi ia sfârcul în gură, gemând pe pielea înfiorată. Încearcă să se reţină, să recâştige controlul, pentru a continua să o simtă, să o posede. E mult prea bine, nu se poate opri acum.

Prins în frenezia actului, privesc spre public, îi cântăresc reacţiile şi totul… se opreşte. Laura şi Brad se îndepărtează, iar gemetele lor se transformă în şoapte. Suspinele fierbinţi ale femeilor, scârţâitul scaunelor atunci când îşi încrucişează picioarele. Toate dispar, iar eu mă scufund într-un bazin plin cu apă verde-albăstruie, rece ca gheaţa, care mă trezeşte din gânduri.

Ally se uită la mine, *în mine,* cu ochii sălbatici, iar nuanţa stacojie a obrajilor ei se pierde în cascada de păr roşu. Buzele ei pline sunt uşor întredeschise, ca şi cum ar vrea să îmi spună ceva, dar nu face altceva decât să mă privească insistent. Poate tresare. Poate suspină. Poate că nu-şi găseşte cuvintele, exact ca mine.

Ştiu ce se întâmplă acum, la numai câţiva metri de mine. Dar nu o pot auzi pe Laura cum îşi ţipă plăcerea şi se sprijină pe Brad atunci când păsărică i se contractă. Nu îl văd cum zvâcneşte, când muşchii ei interiori îl strâng şi îi mulg orgasmul. Nu îmi pasă decât de îngerul înflăcărat din faţa mea. Orice altceva nu este decât zgomotul de fond. Mut, incolor şi nesemnificativ.

Ea se frământă în scaun şi privirea îi coboară în poală, eliberându-mă. Mă uit cum Brad şi Laura coboară din extaz, se sărută şi se ating reciproc, în timp ce corpurile lor tremură. Şi totuşi, nu simt nimic. Am devenit imun la tot.

Îmi plimb privirea prin încăpere şi surprind confuzia celor unsprezece femei care îmi aşteaptă instrucţiile.

— Ăăă, hmm… hmm…

Îmi drag vocea şi încerc din nou, dar cuvintele pur şi simplu nu ies. Ally mi-a furat suflarea şi m-a transformat într-un bâlbâit penibil. Nu mai este nimic de spus, *nu mă simt în stare* să mai adaug ceva.

Aşa că fac singurul lucru pe care pot să îl fac acum şi care nu pune în pericol nimic din ceea ce am crezut că îmi doresc.

Mă întorc şi plec.

Reflecție

Trebuie să i-o trag.

Nu am altă soluţie. Este singurul lucru care îmi va limpezi mintea şi mă va readuce acolo unde trebuie să fiu. Aşa că, da… o să i-o trag. Oricum asta îşi doreşte şi ea şi este, fără doar şi poate, lucrul de care am nevoie. O să mă simt bine; ei o să-i placă. Şi atunci când boaşele nu o să-mi mai fie la fel de grele precum conştiinţa, o să merg mai departe şi o să-mi termin treaba pe care am fost plătit să o fac. Pur şi simplu.

Degetul îmi zăboveşte deasupra pictogramei de apel şi ezitarea îmi invadează corpul, ca acarienii. *Fă-o şi gata, fătălăule. Doar ştii că vrei.*

Chiar vreau. *Rău de tot.* Dar nu din motivele pentru care ar trebui să vreau.

Trebuie să fac sex cu ea. *Trebuie.*

La dracu'.

Abia ating cu degetul mare pictograma telefonului şi începe să sune. Câteva momente mai târziu mă întâmpină vocea ei, plină de surpriză şi încântare.

— Justice?

— Da.

— Mă bucur tare mult că ai sunat.

Ştie ce înseamnă asta. Erin aşteaptă momentul ăsta de ani de zile. A citit totul pe faţa mea, acum câteva zile, când a fost aici: disperarea, confuzia. Sentimentul de vinovăţie. Şi-a dat seama că era doar o chestiune de timp până să mă întorc în genunchi şi să-i cer păsărică roz, frumoasă şi sânii perfecţi. Care bărbat n-ar face la fel?

Cât de tare te bucuri? o întreb, cu vocea joasă şi răguşită.

Spre deosebire de Jewel şi Candi, Erin trebuie, mai întâi, să fie preţuită şi dezmierdată. Sincer să fiu, aş fi putut să le chem pe ele, dar mi-e poftă de altceva… ceva mai intim. Plus de asta, ele două sunt la fel de pătrunzătoare ca mine, atunci când interpretează limbajul corpului. Şi-ar da seama de la o poştă că încerc să-mi distrag atenţia. Deja suspectează ceva.

Un sunet erotic, de plăcere, se aude din gâtul lui Erin.

— Mă bucur foarte tare, Justice. Aş vrea să fiu acolo, ca să poţi ajunge între coapsele mele şi să simţi cât sunt de fericită.

Asta ar fi trebuit, cel puţin, să-mi stârnească interesul. Poate chiar şi câteva furnicături, acolo, jos. Dar nu. Nimic.

— Vrei să fii aici?

Perfect. O să-i intru în joc. O mică partidă de-a şoarecele şi pisica o să-mi pună sângele în mişcare.

— Tu ce crezi? îşi joacă impecabil rolul.

Sunt gata să îi spun să îşi facă bagajele şi să meargă la aeroport, unde o aşteaptă un bilet la clasa întâi, când nişte bubuituri îmi răsună în creier. Oare greierele Jiminy s-o fi hotărât, în sfârşit, să îşi facă datoria? Sau micul diavol a conceput încă un plan, pentru a ne satisface nevoile licenţioase?

— Auzi ce prostii scornesc! Trebuie să ies mai mult în lume.

Bătăile răsună din nou şi îmi dau seama că nu sunt doar în imaginaţia mea. Se aud la uşă.

Mă îndrept spre cea mai apropiată draperie şi mă uit afară, cu telefonul încă la ureche. Regret imediat ce privirea îmi cade asupra ei, atât de strălucitoare, frumoasă, vie.

Nu vreau pe cineva strălucitor, frumos şi viu. Vreau pe cineva întunecat, necinstit şi ruşinos. Asta merită oamenii ca mine.

— Ăăă, alo? Justice? strigă Erin în telefon.

O ignor şi merg să deschid uşa de la intrare, mult mai rapid decât este acceptabil pentru un om ca mine.

— Hei! zâmbeşte Ally.

Ally zâmbeşte. Este ca un vers de cântec sau ca un vechi proverb.

— Hei! expir uşurat, ca şi cum nu aş fi putut respira cu uşurinţă fără prezenţa ei aici. Urăsc modul în care corpul meu o recunoaşte. Cum reacţionează atât de diferit la ea decât la oricine altcineva. Asta îi oferă putere asupra mea, ceva ce nimeni nu a mai avut din ziua în care m-am retras din lumea ei.

— Pot să intru?

— Alo? Aaalooo?

Rahat! *Erin.*

— Te sun mai târziu, murmur în telefon.

Ally ridică suspicioasă o sprânceană.

— Poftim? se răsteşte Erin, cu voce tare. Cine-i aia? Cine e acolo?

— Poate ar fi bine să revin mai târziu, şopteşte Ally, peste scârţâitul

enervat al lui Erin. Clatin din cap că nu şi ridic un deget, când încearcă să se retragă. Apoi mă întorc cu spatele, pentru a o trata pe Erin aşa cum se cuvine.

— Nu e treaba ta pe cine primesc eu în casă, îi spun în telefon, cu vocea atât de rece, încât flori de gheaţă aproape că acoperă ecranul tactil. Ai înţeles? Eşti un simplu angajat, nimic mai mult. Dar, data viitoare când îţi mai trece prin cap să mă iei la întrebări, nu vei mai fi nici atât.

Întrerup convorbirea, să nu îmi pierd cumpătul şi să o sperii pe Ally atât de tare, încât să nu mai vină niciodată. Revin uşor spre ea, sperând, rugându-mă să fie încă acolo.

— Uau, exclamă ea, cu o privire amuzată. Uită-te la tine, şeful, pocnind din bici. Au!

— Pocnind din bici? rânjesc, apoi fac un pas într-o parte, ca să poată intra.

Îi mângâi obrazul cu un singur deget atunci când trece pe lângă mine.

— Ţi-ai dori tu să fii atât de norocoasă!

— Domnule Drake, cumva flirtezi cu mine, mă întreabă, răsucindu-se spre mine, cu o mână în şold.

Închid uşa din faţă, mă reazem de ea şi îmi încrucişez braţele la piept.

— Nu ştiu. Depinde de motivul pentru care ai venit aici, îi zâmbesc ştrengăreşte, iar senzaţia de disconfort, prezentă mai devreme, dispare numaidecât.

Pe faţa lui Ally se citeşte ezitarea şi se uită în podea.

— E jenant. Ceea ce e o prostie, din moment ce deja am salivat pe tine şi probabil m-ai auzit sforăind. Oricum, o să uităm că s-a întâmplat, ai înţeles?

Mă dezlipesc de uşă, apoi mă aşez direct în faţa ei şi îi prind obrajii în mâini, pentru a-i opri trăncăneala. E atât de fină şi simt cum pielea i se încălzeşte în palmele mele. Ca şi cum aş atinge focul.

— Cu ce îţi pot fi de folos, Ally?

Mă priveşte cu uimire în ochii prea mari şi buzele i se întredeschid, iar eu îi urmăresc fiecare mişcare. Asta ar putea fi şansa mea. Acesta ar putea fi momentul în care îmi mărturisesc păcatele şi sărut acest înger frumos. Pentru prima dată, aş putea gusta Paradisul.

Fă-o. Uită-te la ea, te imploră să o faci.

Ar fi atât de uşor să o sărut pe Ally! Să o ating, să o strâng în braţe, să

o savurez… Ar fi ca şi cum aş respira.

Vreau să respir. Vreau să o inhalez în orice mod posibil. Vreau ca viaţa ei să o susţină pe a mea şi inimile să ne bată la unison.

Dar nu vreau să o întinez. Nu vreau să fie la fel ca mine. O infidelă. O deturnată. O paria. Merită ceva mai bun, iar eu nu sunt mai bun. Nu sunt mai bun decât ceea ce are deja, adică Evan.

Nu mă vrea pe mine. Îl are pe el.

Concluzia mă loveşte în moalele capului şi mă îndepărtez de ea, eliberându-i obrajii din mâini. Ally clipeşte rapid, de parcă s-ar fi trezit dintr-o transă.

— Păi, ăăă, da. Am nevoie de ajutorul tău.

Îmi trec degetele prin părul tuns scurt, doar ca să am ceva de făcut. Apoi mă duc la bucătărie, să-mi iau ceva de băut, pentru a-mi umezi gura uscată. Iau un ceainic. Nu. N-o să mă satisfacă. Suc? Apă?

Vin. Când ai dubii, alege mereu vin. Ridic sticla şi ea încuviinţează din cap, aşa că scot două pahare şi le umplu cu lichidul bogat, catifelat. Ally mă întâmpină la jumătatea drumului, pentru **a-l** lua pe al ei.

— Aşa cum spuneam… începe, înainte de a lua o înghiţitură mare. Am nevoie de ajutor.

— Mi-ai spus. Vrei să-mi spui despre ce este vorba? Deoarece aş putea să fac o listă scurtă cu lucruri la care ai nevoie de ajutor. Ajutor de specialitate.

— Eeei se agită ea, cu o falsă indignare. Am exersat foarte mult ca să ajung atât de magnific de neîndemânatică. Frate, eu am fost neîndemânatică încă de dinainte să fie la modă. Sunt pionieră în această mişcare.

Chicotesc şi iau o gură de vin.

— Neîndemânarea nu a fost niciodată la modă. Numai oamenii ciudaţi pot să creadă aşa ceva.

Încă o dată ajungem la această comunicare uşoară. Fără aşteptări. Fără jocuri. Pur şi simplu ne ţinem companie. Eu râd la glumele ei plictisitoare. Ea clatină din cap. Ori de câte ori mă uit la ea, îmi zâmbeşte. Îi zâmbesc şi eu, la rândul meu.

Cum am putut să îmi închipui că există loc pentru mai mult?

— Să revenim. Acum, serios, am nevoie de ajutor.

— Cu ce?

Îmi termin vinul şi merg să umplu ambele pahare.

— Trebuie să îţi mărturisesc ceva: sunt o dansatoare oribilă. Ştiu la ce te gândeşti: cum poate o persoană atât de *graţioasă* şi *elegantă* să danseze atât de prost? Dar este adevărat. Trist, dar adevărat. Şi de când au venit Candi şi Jewel am fost foarte conştientă de acest lucru. Aşa că mă întrebam dacă ai putea să mă ajuţi, bunul meu prieten.

— Să te ajut?

Ea îşi învârte în jurul degetului o buclă roşcată.

— Să mă înveţi să dansez.

Pun paharul pe cea mai apropiată suprafaţă şi ridic mâinile, pentru ca răspunsul meu să nu poată fi înţeles greşit.

— Nu!

— Ei, haide! Ai spus că eşti mereu aici pentru a ne ajuta la nevoie. Orice nevoie. Şi eu trebuie să învăţ cum să dansez ca o prostituată. Cum să-mi pun în valoare bunurile cu care m-a înzestrat Mama Natură. Cum să-mi scutur poponeaţa.

Ally lasă paharul jos şi îşi încrucişează braţele la piept. Apoi vine spre mine, cu un zâmbet obraznic.

Te rog, hai, te rog, Justice Drake. Mă înveţi să mă mişc pe hip-hop?

Nici nu pot pretinde că mă enervează. E atât de adorabilă, când se uită la mine, cu ochii plini de obrăznicie nevinovată! Zâmbesc şi clatin din cap, dar ştiu că nu am nicio şansă împotriva superputerii ei ridicole.

— Bine, expir, apoi îmi dau ochii peste cap.

— Bine? Privirea îi dansează de plăcere.

— Bine. O să te ajut.

Scoate acel sunet de porc sau pisică pe moarte şi începe să sară în sus. Apoi mă prinde de umeri. Şi se întâmplă. Buzele ei mă ating, mă sărută. Totul se petrece într-o jumătate de milisecundă, după care se retrage la fel de repede, de parcă nici nu realizează ceea ce mi-a făcut. Pentru ea este doar un sărut nevinovat pe obraz. Pentru mine este suficient să-mi facă scula să încerce să-mi descheie manual fermoarul pantalonilor, în speranţa că va primi şi ea un sărut.

Ally îşi croieşte drum spre sistemul audio Bose, aflat pe raftul de divertisment, şi conectează la el un mic iPod roz, pe care îl scoate din buzunarul cardiganului.

— Trebuie să fiu sinceră cu tine: nu am pic de ritm şi am fost

binecuvântată cu darul crud de a avea două picioare stângi. Aşadar, fii blând cu mine.

Cuvintele pe care le-a folosit mă fac să ridic o sprânceană, dar ea observă. Răsfoieşte preocupată lista cu melodii.

— De unde ştii că pot să dansez?

Mă priveşte cu coada ochiului, în timp ce răsuceşte butonul de volum.

— Te-am văzut cu acele stripteuze. Sunt convinsă că ştii exact ce fel de dansuri preferă bărbaţii.

Sunete joase, de bas, penetrează încăperea, acompaniate de tobe electronice. Iniţial, sunt complet surprins. Apoi, aproape râd cu lacrimi de ironia alegerii sale muzicale. Ally îşi smulge cardiganul şi îl învârte deasupra capului, râzând isteric.

— Haide, Magic Mike[13]! Arată-mi cum să călăresc poneiul!

Şi are perfectă dreptate: fata asta habar nu are să danseze. Nu ar putea s-o facă nici dacă însăşi viaţa ei ar depinde de asta.

Face o versiune remixată a dansului găinii drogate, apoi încearcă Twerk[14]. Şi chiar dacă nimeni nu ar trebui să adopte acest stil prostesc de dans, nici bărbaţii, nici femeile, nici copiii, Ally cu siguranţă nu ar trebui să îl încerce niciodată. Absolut niciodată. La început, am impresia că are crampe la fund. Sau că posteriorul i-a adormit şi încearcă să îl trezească. Nici nu reuşesc să o întreb. Sunt mult prea copleşit de comicul situaţiei, pentru a putea pronunţa cuvinte coerente. La naiba, până şi *eu* horcăi un pic.

— Oh… Doamne, opreşte-te! Opreşte-te! Mă… omori!

— Ce e? mă întreabă cu inocenţă, încă tremurând, aplecată.

Se concentrează mai mult.

Îmi iese mişcarea? Se vede ceva? Exersez de câteva săptămâni bune!

— Ally! Opreşte-te! O să te răneşti!

Mă aplec, îmi aşez mâinile pe genunchi şi încerc să-mi recapăt suflarea. Mă uit din nou la ea şi o văd că aplaudă, apoi încearcă să-şi legene fundul în acelaşi ritm cu bătaia din palme. Mă pufneşte iarăşi râsul şi lacrimile mi se rostogolesc pe faţă.

— Nu mai contează. Mă descurc. Sunt bună la rahatul ăsta. Sunt mai bună ca Miley Cyrus!

Rad atât de tare, meat mă apucă tusea şi aproape cad în genunchi de epuizare.

Dacă nu te opreşti, o să mă înec! Mă omori cu mişcările tale oribile!

Într-un final, se ridică şi pune o mână în şold.

Păi, ce nu fac bine? Cum să învăţ dacă tu râzi de mine?

Încearcă să îmi arunce o privire serioasă, supărată, dar un zâmbet îi apare în colţul gurii.

Când nu şi-l mai poate stăpâni, izbucneşte în râs, odată cu mine, până când ajungem amândoi pe podea şi ne ţinem de burtă.

Ţi-am spus că nu pot să dansez! îmi aminteşte ea şi mă împunge cu un deget în braţ.

Avem nevoie de zece minute pentru a ne recăpăta respiraţia. Ori de câte ori cred că am reuşit, am un flashback cu ea aplecată, cu şoldurile înguste hotărâte să îi pună fesele în mişcare şi cu expresia aia de pură determinare pe chip. Din fericire, melodia s-a terminat de mult şi a început una mai puţin nefericită, altfel, cel mai probabil, mi-aş fi rupt splina.

— La naiba, Ally. Nu poţi. Chiar nu poţi.

Se răsuceşte pe o parte şi se uită la mine, cu câteva lacrimi de râs încă în ochi.

Deci, crezi… crezi că de asta face Evan ceea ce face? Adică, dacă nu sunt în stare să dau din fund, probabil nu pot să fac nici… alte lucruri, nu-i aşa?

Mă întorc şi eu cu faţa spre ea. Amuzamentul pe care îl simţeam cu doar câteva secunde în urmă este înlocuit de un sentiment mult mai ciudat. Este un soi de tristeţe, compasiune şi furie, toate la un loc, strânse într-un gol, în pieptul meu. Este prea intens, prea complex pentru a putea fi descris. Dar îl simt. Îl simt pentru Ally.

— Haide, îi spun, ridicându-mă în picioare.

Îi întind mâna şi o ajut.

— N-aş putea să mi-o iert niciodată dacă te-aş lăsa să crezi că toate mişcările alea au ceva de-a face cu dansul.

Ally mă lasă să o trag în sus, apoi îşi netezeşte rochia peste şolduri.

— Ei bine… Atunci, ce crezi că este?

Îi ating puntea nasului, presărată cu pistrui.

— O criză.

* * *

— Cum, aşa?

— Da, exact aşa. Lasă-ţi şoldurile un pic mai moi.

— Aşa?

— Da. Bine. Acum freacă-ţi fundul de mine.

Ştiu la ce vă gândiţi.

Evident, o caut cu lumânarea. Probabil simt un masochist care se simte satisfăcut când are ouăle vinete. Dar, ascultaţi-mă.

Ally avea nevoie de ajutor şi după ce am văzut-o atât de vulnerabilă şi expusă, cum se agaţă de orice firicel de speranţă că i-ar putea capta atenţia lui Evan, a trebuit să fac tot ce mi-a stat în puteri.

În plus, chiar am vrut să simt cum se freacă cu fundul de mine, în timp ce o strâng de şolduri. Eh, doar sunt bărbat. Daţi-mă în judecată.

— Mă simt prost, îmi spune ea, pufnind.

Simt cum încearcă să se îndepărteze, dar o strâng mai tare şi blestem stratul subţire de bumbac moale, care nu-mi lasă degetele să îi atingă pielea. Puţin îmi pasă dacă îmi simte erecţia lipită de fundul ei. Într-un fel, chiar vreau să mi-o simtă. Poate că aşa o să-şi facă măcar o vagă idee despre ceea ce-mi face.

— Totuşi, nu arăţi prost. Ar trebui să te vezi.

— Într-adevăr?

Lovit de o subită idee genială, o învârt cu faţa spre mine.

— Într-adevăr. Hai să-ţi arăt.

O conduc pe Ally în dormitorul meu exact când cântecul se schimbă în ceva lent, senzual şi, în acelaşi timp, provocator. În cameră este întuneric. Singura care ne uşurează drumul este lumina din hol. Aprind o lampă de pe noptieră şi iluminez spaţiul suficient cât să poată observa şi ea ceea ce văd eu.

— Stai aici, îi poruncesc blând, şi o aşez în faţa oglinzii de perete, cu ramă aurită, care se află exact lângă şifonier.

— Sper că glumeşti, nu? Vrei să dansez în faţa acestei oglinzi?

Îmi reiau poziţia din spatele ei, lăsând numai câţiva centimetri între corpurile noastre.

— Ai vrut să vezi cât de sexy arăţi. Asta e ocazia perfectă.

Lumina moale îi conturează pomeţii şi buzele, în timp ce mă priveşte prin oglindă.

— Dar… asta este atât de…

Vocea ei este doar o şoaptă răguşită, dar o aud foarte clar. Din acest unghi, o pot vedea în întregime. Îi pot admira culoarea pielii înfierbântate

şi modul în care roşeaţa i se răspândeşte de pe faţă, către sâni. Pot să observ cum pleoapele îi cad şi îi acoperă ochii atunci când îşi balansează şoldurile dintr-o parte în alta, de parcă ar fi îmbătată de energia care ne traversează corpurile. Iar ea poate să vadă cum mâna mea se întinde în jurul taliei sale şi i se odihneşte pe abdomen, apoi o apasă în mine, în timp ce eu împing uşor în ea.

Ally deschide uşor gura şi ceva flămând şi animalic îi scapă de pe buze. Continuă să se mişte, să-şi unduiască trupul odată cu al meu, pe ritmul muzicii. Melodia este lentă, însă ritmul e înnebunitor, ca sexul audio. Simt bătaia tobelor în piept, notele chitarei în suflet. Mişcările mele sunt atât de fluide şi de instinctuale, de parcă aş pătrunde în Ally chiar aici, chiar acum. De parcă i-aş trage-o pe la spate, aici, în faţa acestei oglinzi, şi aş privi cum se dezintegrează în braţele mele.

Mâinile mele îi urcă de pe abdomen pe torace şi simt cum începe să respire mai profund, ca şi cum fiecare inspiraţie ar fi preţioasă. Cu toate acestea, în acest moment, pare complet relaxată. Atât de liniştită, încât îşi închide ochii şi se lasă învăluită de muzică şi senzaţii. Şi când o văd cum îşi muşcă buza de jos, cu capul sprijinit de pieptul meu, mă las învăluit de ea.

Acesta este punctul în care ar trebui să mă opresc. Acum ar trebui să fac o glumă proastă, care să spulbere tensiunea palpabilă dintre trupurile noastre lipite, pieptul meu de spatele ei, pelvisul meu de curbura fundului ei. Este ceea ce ar face un bărbat inteligent şi responsabil. Este ceea ce aş face dacă m-aş afla într-un alt timp, cu o altă fată, într-o altă viaţă. Dar trăiesc în prezent şi nu pot vedea dincolo de formele ei ferme cuibărite lângă ale mele. Nu pot simţi nimic altceva decât felul în care corpul meu se potriveşte pe al ei ca o mănuşă, şi mâinile ei îmi alunecă pe gât, în sus, apoi mi se împletesc în păr.

Îşi întoarce faţa spre a mea şi respiraţia ei îmi mângâie gâtul, ca un sărut şoptit. O trag mai aproape, iar buzele mele abia îi ating fruntea. Nu tresare, ci rămâne cu ochii închişi, în timp ce continuăm să ne mişcăm împreună. Buzele mi se mută mai jos, pe pleoapele catifelate, apoi pe obrazul ei fierbinte. Iar atunci când nu schiţează niciun gest de protest, spaţiul şi timpul dispar sub apăsarea acestui moment.

Gura mea o întâlneşte pe a ei, de parcă s-ar cunoaşte de o veşnicie. De parcă nu ar mai fi sărutat niciodată alte buze atât de moi, atât de dulci. Ele

mi se supun şi limba mea o atinge pe a ei, la început uşor, în timp ce ne descoperim gustul unul celuilalt. După care devenim amândoi numai foame şi pasiune, iar Ally îşi întoarce corpul cu faţa spre al meu şi permite gurii mele să se conecteze pe deplin cu a ei.

Comunicăm fără cuvinte, prin gemete guturale şi mâini încleştate în păr sau haine. O împing spre oglindă, până se lipeşte de ea, şi îi încadrez faţa cu palmele, ca să o pot savura mai adânc. Îşi ridică o coapsă pe şoldul meu, iar eu i-o apuc cu lăcomie şi îi ridic trupul cu palmele. Ally îşi înfăşoară picioarele în jurul taliei mele şi îşi încrucişează gleznele, oferind acces mâinilor mele la pielea descoperită de rochia ei ridicată. Ar trebui să fiu blând şi să înaintez uşor, dar ard de dorinţă. Focul e mult prea mistuitor şi nu îmi permite să mă gândesc la o posibilă înfrânare, sau la o scurtă oprire pentru a respira.

Degetele mele îi frământă fesele, îmi frec erecţia masivă pe sexul ei abia acoperit cu materialul subţire. O regulez peste bumbac şi dantelă, în timp ce gura mea face dragoste cu maxilarul şi gâtul ei. La naiba cu toate hainele! Vreau să dispară. Trebuie să îi simt pielea lipită de a mea. Trebuie să îi provoc gemete cu mai mult decât sărutări. Buzele şi limba mea trebuie să îi guste părţile atât de umede şi alunecoase, încât să le pot simţi căldura chiar şi prin stofa pantalonilor.

— *Stai!*

Nu pot să-mi dau seama dacă e o şoaptă sau un scâncet, sau dacă este doar imaginaţia mea. Greierele Jiminy poate să se ducă dracului, cu tot cu discursurile sale, care îmi înmoaie scula.

— Stai, Justice. Stai! Opreşte-te!

Apă rece ca gheaţa îmi inundă venele şi îmi stinge incendiul din vintre. O las jos pe Ally şi fac un pas înapoi, pentru a-i permite să îşi netezească hainele şifonate. Să poată şterge orice dovadă că am fost între picioarele ei şi am transformat-o într-un cocteil răvăşit de gură înfometată, mâini frenetice şi gemete pasionale.

Preţ de o secundă prelungită, închid ochii, oftez exasperat şi mă străduiesc să îmi calmez bătăile inimii. Ally încearcă cu disperare să îşi netezească părul. Îşi atinge buzele şi încremeneşte, ca şi cum amintirea lor contopite cu ale mele abia acum iese la suprafaţă.

— O, Dumnezeule! şopteşte ea. O, Doamne, ce-am făcut?

— Ally… păşesc spre ea, cu braţul întins, dar nu îndrăznesc să o ating.

Ally, totul e în regulă. Nu este atât de rău cum îţi închipui.

În cele din urmă ridică privirea spre mine, pentru prima dată de când am adus-o în faţa oglinzii. Primele stele căzătoare se topesc şi îi alunecă pe obraji, iar buzele îi tremură.

— Sunt *măritată,* Justice! Ba este atât de rău cum îmi închipui. Nu sunt vreun fel de… curvă… care pur şi simplu se sărută cu tipi care nu sunt soţul ei. Eu nu sunt aşa! Nimic din toate acestea… nimic din toate astea nu mă caracterizează!

De data asta o apuc de umeri şi o forţez să mă privească.

— Ally, ba *eşti* aşa. Te caracterizează. Cu mine poţi să fii oricât de neîndemânatică, prostuţă şi ciudată vrei. Nu mă interesează dacă părul îţi stă perfect sau dacă porţi haine de firmă. Nu dau doi bani pe cunoştinţele tale sau pe şcolile pe care le-ai urmat. Şi, cu siguranţă, mă doare în cot de Evan, care nu ar şti cum să fie loial şi onest nici dacă ar avea un pistol la tâmplă. Aşa că, dracu' să-l ia! Şi nu te simţi vinovată pentru că, în sfârşit, ai reuşit să preiei controlul asupra dorinţelor tale. Ai vrut să mă săruţi, Ally. Ţi-ai dorit să mă săruţi la fel de mult cum mi-am dorit şi eu.

— Nu, îmi răspunde, clătinând cu încăpăţânare din cap.

Îmi dă mâinile la o parte şi se întoarce cu spatele.

— Nu vreau aşa ceva. Nu vreau să fiu o infidelă.

— Nu eşti o persoană rea, Ally. Nu este greşit să simţi ceea ce simţi.

Ea scutură încă o dată din cap şi aproape fuge din dormitor. O urmez imediat şi refuz să îi permit să nege atracţia pură dintre noi, care s-a manifestat încă din prima zi.

— Nu poţi să te ascunzi. Nu poţi, pur şi simplu, să te comporţi ca şi cum nu ar fi nimic între noi.

Se apleacă să îşi ridice cardiganul şi clatină în continuare din cap, refuză să mă privească. Nu respinge numai ideea sărutului nostru, mă respinge şi pe *mine.* A terminat cu mine. Nu merit nici măcar un răspuns, nici măcar o privire. Am fost concediat. Nu mai are nevoie de mine.

Durere amestecată cu furie îmi fierbe prin pori şi alerg după ea când încearcă să iasă pe uşă.

— Serios, Ally? După tot timpul pe care l-am petrecut aici, în camera asta nenorocită, vorbind, râzând şi *doar lenevind* vrei să te comporţi ca şi cum nici măcar nu aş conta pentru tine? Ca şi cum nimic din ceea ce simţim nu are importanţă? Spune-mi că nu are importanţă, Ally. Întoarce-

te, dracului, cu faţa la mine şi spune-mi că nu ţi-ai dorit să se întâmple ceea ce s-a întâmplat mai devreme!

Stă cu mana pe Clanţă şi cu fruntea lipită de uşă. Nu pot să mă abţin. Nu pot să suport distanţa asta dintre noi. Nu pot să pierd acest înger, ca apoi să fiu aruncat pentru totdeauna în infern, de unul singur. Într-un ultim act de disperare şi nebunie, o cuprind cu braţele şi îi acopăr trupul cu al meu. Vreau să fie la fel de pătrunsă de mine cum sunt eu de ea.

— Te rog, Ally. Rămâi, îi şoptesc insistent, apoi îi sărut urechea. Rămâi sau spune-mi că nu îţi doreşti asta. Spune-mi că sunt un prost şi că nu ar trebui să te vreau atât de mult.

Aud zgomotul făcut de uşa deschisă şi speranţa mi se împrăştie ca sticla spartă, apoi se prăbuşeşte în tărâmul viselor spulberate şi al momentelor furate. Un tărâm în care zâmbetele lui Ally sunt mai strălucitoare decât razele soarelui, iar râsul ei este sunetul fericirii pure, neprihănite.

— Eşti un prost, ţipă ea, şi fuge din braţele mele.

Fuge *de mine*.

— Şi nu-mi doresc asta.

O parte din mine stă în cadrul uşii şi aşteaptă să se întoarcă. Speră că o să se răzgândească şi o să mă aleagă pe mine. *Pe noi*.

Cealaltă parte zace înecată pe fundul piscinei, în timp ce un milion de stele minuscule mă privesc pline de milă.

Suferinţă

— Lecţia de astăzi este, de fapt, foarte simplă. Aşadar, haideţi să trecem direct la subiect. Deschideţi pachetele din faţa voastră.

Aştept sunetele încuietorilor metalice şi cele unsprezece reacţii oripilate, dar nu mă uit la niciuna dintre ele. Nu stabilesc contact vizual. Nu astăzi.

— Ce se presupune că ar trebui să facem cu astea?

Lorinda. Sau poate Maryanne. Sau… să mor dacă îmi pasă.

— Să le sugeţi.

— Poftim? întreabă o altă doamnă Scoală-Sculă Habarnescu.

— Veţi învăţa cum să le sugeţi, le explic, mai tare, şi vocea mea răsună în toată sala.

Închid ochii, număr până la zece şi încerc să îmi stăpânesc sentimentele

şi să mă comport normal.

— Acum, dacă sunteţi drăguţe să vă scoateţi vibratoarele din cutii şi să folosiţi ventuzele de la bază pentru a le lipi de mesele din faţa voastră, putem începe.

— Tu chiar te aştepţi să facem asta? întreabă o alta, iar vocea ei plângăcioasă mă face să mă cutremur. E dezgustător şi degradant.

— Şi tocmai aceste idei preconcepute împing scula soţului în gura menajerei.

— Asta-i de-a dreptul scârbos!

— E adevărul gol goluţ.

Îmi masez ceafa şi inspir profund. Este linişte deplină, cu excepţia pulsaţiei neîncetate din capul meu.

Sunt mahmur.

Şi nu puţin mahmur.

Sunt mahmur de-a binelea.

De asemenea, arăt ca un rahat. Nu m-am bărbierit şi abia am avut timp să fac un duş înainte să încep cursul. Pantalonii mei crem simpli şi cămaşa albă de bumbac sunt necălcate, iar prin păr nu mi-am trecut decât degetele. Gura mea are gust de stridie crudă care a zăcut toată ziua sub soarele deşertului.

Cum spuneam, arăt ca un rahat. Şi, probabil, miros ca şi cum m-aş fi bălăcit în sticla aia de Jack Daniel’s, în loc să o beau, acum, când îmi iese prin pori.

Înghit în sec şi îmi simt limba uscată, dar nu am ce să fac.

— Uitaţi cum stă treaba: dacă vreţi să învăţaţi cum să faceţi chestia asta şi să o faceţi bine, o să vă învăţ. Dacă sunteţi foarte ataşate de stereotipuri sau aveţi impresia că Iisus n-o să vă mai iubească dacă o luaţi puţin în gură, ieşirea e pe acolo. Aşadar, ce hotărâţi, doamnelor? Vreţi ca soţii voştri să vă trateze ca pe nişte gospodine? Sau ca pe curvele lor personale? E alegerea voastră.

Nimeni nu răspunde, dar toate rămân încremenite în scaune, privind cu groază la vibratoarele colorate natural, de douăzeci şi doi de centimetri, aflate în faţa lor.

— Perfect, dau din cap, zâmbind.

Fir-ar să fie, doare!

— Să începem.

— Nu te speria de el, Maryanne. Nu te muşcă.

Mă uit cum femeia îşi pune buzele tremurânde pe vârful penisului din silicon. Îl linge uşor înainte să-şi coboare capul şi să îl introducă în gură complet.

— Bine. Grozav. Lasă-l să-ţi atingă partea din spate a gâtului şi suge uşor, în timp ce te retragi lent.

Femeia se conformează şi mă priveşte cu ochii mari, căprui, căutându-mi aprobarea. O bat uşor pe spate şi încuviinţez din cap, apoi trec la următoarea doamnă.

— Shayla, foloseşte-ţi limba, dragă, îi murmur, şi aşez o mână caldă pe umărul ei, în timp ce mă las pe vine, lângă ea. Linge-i vârful atunci când te retragi. Roteşte-ţi limba în jurul capului. Imaginează-ţi că deguşti acele mici picături de plăcere. Aşa îţi dai seama că e pregătit pentru tine; îl faci să se simtă bine. Acum, când îl bagi înapoi în gură, apasă-l pe partea de jos a erecţiei.

La fel ca Maryanne, Shayla face tot ceea ce îi spun, ba chiar închide ochii şi îşi imaginează un penis fierbinte, care pulsează şi îi alunecă între buze. Aproape zâmbesc de mândrie atunci când geme adânc, din gât. Şi ea simte asta. O excită gândul că poate face un bărbat să îngenuncheze doar folosindu-şi gura. La naiba, parcă şi pe mine mă excită puţin.

Lângă Shayla, Lacey încearcă să înghită plasticul de pe scula ei împrumutată.

— Mai uşor, Lacey. Uşor. Senzual. Nu te grăbi.

Pun palma pe ceafa ei şi o împing încet în jos. O forţez să-şi potrivească ritmul cu al meu.

— Încet, draga mea. Aşa. Gustă fiecare centimetru; savurează-l. Împinge mai mult în gură, iubire. Perfect… până în fundul gâtului.

O trag cu blândeţe de păr când îi aud un suspin înfundat.

— Bine, acum un pic mai repede. Suge mai tare, dragă, dar fii delicată. Lasă-ţi gura frumoasă şi umedă să ajungă peste tot.

O trag un pic de păr şi măresc viteza, până când capul lui Lacey capătă o mişcare constantă, în sus şi în jos. Atunci când pune stăpânire pe dildo şi începe să îl maseze cu entuziasm, în timp ice suge, fac un pas în spate şi admir micul monstru pe care l-am creat.

Încurajez în mod activ femeile în timp ce explorează arta împerecherii orale, iar disconfortul lor evident şi lipsa de experienţă mă fac să mă simt

mai bine. Această atmosferă reuşeşte cu succes să îmi distragă atenţia de la presiunea din tâmple şi tensiunea din ceafă. Nici nu mai pun la socoteală durerea din piept. O ignor. Ignor totul şi mă concentrez numai la muncă. Iar asta este exact ceea ce ar fi trebuit să fac de la început. Nu să consolez o femeie proastă care se plânge de soţul ei infidel şi de mariajul eşuat. Nu să pierd vremea la zeci de episoade dintr-un serial tâmpit şi să mănânc rahaturi, în timp ce ea stă cuibărită lângă mine şi mă înfierbântă aiurea. Nu să îi permit să îmi dea speranţe că aş putea însemna pentru ea ceva mai mult decât un simplu angajat, fir-ar să fie, aproape echivalentul unui prieten gay.

Cum am reuşit să ajung aşa de rău? Cum naiba am putut să pierd atât de uşor din vedere ceea ce sunt şi ce reprezint?

Nici măcar nu pot să dau vina pe ea. Ea este simplă, insipidă şi superficială. Nu se poate adânci în gândurile ei mărunte. Aşa că nu pot să o învinovăţesc pentru starea în care mă aflu. *Eu* sunt cel care a lăsat ca lucrurile să ajungă atât de departe. *Eu* sunt cel care s-a ataşat de ea, deşi am jurat că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Ştiam ce fel de persoană este încă din ziua în care mi-a clarificat faptul că sunt un străin. Un nimeni. Nici măcar suficient de bun încât să fie sinceră cu mine. Am fost doar o jucărie nouă, cu care s-a jucat, iar apoi, când s-a plictisit, m-a aruncat la gunoi.

Gândurile mă poartă către masa de mahon la care stă, dar nu mă uit la ea. Îmi dau seama că este ea după încălţăminte, aceleaşi sandale care lipăiau pe pavaj atunci când venea peste mine, seara, la piscină. Aceleaşi sandale de care s-a descălţat înainte să-şi strângă picioarele sub fund şi să se cuibărească lângă mine.

Urăsc sandalele alea blestemate. Ar fi trebuit să-i spun asta. Niciun bărbat nu vrea o femeie care poartă sandale. Toţi vor femei în pantofi cu toc. Pantofi stiletto, cu platforme. Genul de încălţăminte care arată al naibii de sexy atunci când îşi ridică picioarele pe umerii noştri sau când ni le înfăşoară în jurul taliei. Sandalele nu simt deloc sexy. Sunt un pic mai elegante decât papucii, aproape la fel ca nişte Crocs.

Nenorociţii ăia de Crocs.

— O faci greşit, izbucnesc răguşit, înainte ca micul meu moment contemplator să se transforme în ceva mult mai rău.

— Poftim?

Tot nu mă uit la ea. Îmi menţin privirea la sandale şi la degeţelele trandafirii, care se zăresc din ele. Până şi degetele ei de la picioare sunt adorabile.

Ha! Adorabile.

Nu m-am dat în vânt niciodată după cuvântul *adorabil*. Bebeluşii dolofani sunt adorabili. Căţeluşii sunt adorabili. Câteodată, chiar şi doamnele în vârstă pe care le cheamă Ethel. Însă nimic din toate astea nu este *sexy*. Aşadar, nici ea nu ar trebui să fie.

— Am spus că o faci greşit, îi repet, pe un ton mult mai sever.

— Am auzit.

Are vocea mică şi tristă. La fel ca ea. O femeie mică, tristă şi adorabilă.

— Ce fac greşit?

— Totul.

— Totul?

Pare înfrântă. De parcă şi-ar fi dorit atât de mult să exceleze la asta, astfel încât să îi poată oferi lui Evan cel mai bun sex oral din viaţa lui şi să se asigure că nu o să mai calce strâmb vreodată. De parcă ar fi vrut să devină Miss Gură-Plină din Upper East Side şi să-şi etaleze talentul pe un panou din Times Square.

— Da. Faci totul greşit.

Scuze, Miss Gură-Plină începătoare. Nu primeşti nicio ofertă de lucru.

Dau să mă întorc şi să plec, un pic satisfăcut de comportamentul meu, dar vocea ei mică şi tristă mă opreşte.

— Îmi poţi arăta cum să fac?

Îi pot arăta cum să facă?

Îi pot arăta *cum să facă?*

Mă abţin să-i trântesc primul răspuns care îmi vine în minte şi care, probabil, ar însemna să îi explic exact cum, pe ce rută şi în cât timp ar putea să se ducă direct la dracu'. Aşa că îmi iau un mic răgaz, inspir adânc şi formulez unul mai profesional.

— Doamnă Carr, dacă aveţi nevoie de ajutor suplimentar, vă sugerez să vă faceţi o programare în timpul orelor de lucru.

— O programare?

Pot să aud confuzia şi durerea din vocea ei.

— Da. O programare. Asta fac toate clientele atunci când îşi dau seama că necesită mai mult ajutor decât în mod obişnuit. Atunci când lipsa lor de

experienţă le îngreunează progresul. Nu pot să-ţi ofer mai multă atenţie doar pentru că o cauţi şi să fur timpul preţios al cursului, în care trebuie să îndrum pe toată lumea. Ar fi *prostesc* din partea mea, nu crezi? îi răspund, scurt şi la obiect, servindu-i propriile ei cuvinte.

Faţa i se contorsionează, ca şi cum i-aş fi tras o palmă, ochii i se dublează şi rămâne cu gura căscată.

— Ce faci? îmi şopteşte, dar deja este mult prea târziu.

Nu suntem singuri. Şi chiar în acest moment, aceste vânătoare de bârfe simt miros de rahat proaspăt, pe care să îl răscolească. Cu toate astea, mă aplec spre ea, mai aproape. Îi invadez spaţiul personal şi îi fur oxigenul. Vreau să o fac să se simtă la fel de incomod cum mă simt eu. O vreau la fel de expusă, umilită şi rănită cum m-a făcut ea pe mine.

— Îmi fac meseria, doamnă Carr. Treaba pentru care m-a plătit soţul dumneavoastră.

* * *

Când cursul se termină şi le dau liber doamnelor până a doua zi, sunt epuizat, atât mental, cât şi fizic. Mă doare tot corpul. Nu mă pot gândi la nicio parte care să nu doară la fiecare pas pe care îl fac înapoi, spre adăpostul casei mele. Şi nu numai corpul meu simte asta. Simt prea încordat, prea nervos. Mă simt de parcă aş putea exploda în orice moment.

Ştiu că am dat-o în bară la curs, prin modul în care am vorbit cu Ally, dar, la naiba, avea nevoie de asta. Trebuia să ştie cine sunt cu adevărat… şi ce a părăsit. Oricât de mult aş urî treaba asta, din cauza ei mă simt atât de mizerabil. Aşadar, felicitări, Allison Elliot-Carr! Ai reuşit cu succes să-mi strici ziua şi să îmi faci testiculele albastre. Şi mi-ai reamintit de ce dispreţuiesc persoanele ca tine… de ce urăsc lumea din care vii şi de ce am hotărât să o părăsesc.

Mulţumesc, Ally. Javrele ca tine creează nemernici insensibili ca mine.

— Hei!

Aud din nou lipăitul sandalelor ei blestemate şi pielea îmi devine fierbinte şi lipicioasă. Încerc să mă păstrez calmul, să îmi continui drumul şi să o ignor.

— Am spus *heil* Vrei să-mi spui care naiba e problema ta?

— Fă-ţi o programare, doamnă Carr, îi strig, fără să mă întorc spre ea, în timp ce descui uşa.

Fir-ar să fie, nu am timp pentru prostiile astea.

— Nu dau doi bani pe programările tale, Justice. De ce te porţi aşa?

Vocea ei e chiar aici, chiar în spatele meu. Aproape că îi pot simţi, prin haine, respiraţia fierbinte. Când o am atât de aproape şi căldura ei se împleteşte cu a mea, nici măcar nu pot să îi răspund. Sunt prea obosit pentru asta. Prea epuizat pentru a încerca să înţeleg ce se întâmplă între noi. Poate că totul a fost doar în imaginaţia mea. Poate că Ally a avut un comportament complet nevinovat şi platonic. Se poate să îi fi interpretat greşit semnalele. Rahat, poate că pentru ea chiar nu am fost nimic altceva decât echivalentul unui prieten gay.

— Hei, repetă ea, uşor, şi pune o mână pe spatele meu transpirat. Vorbeşte cu mine.

Nu mi-am dat seama cât de mult poate să îmi lipsească o simplă atingere, decât atunci când nu am mai avut-o. Este atât de uşor să o primesc din nou! Să o las să-şi facă loc în braţele mele şi să îmi zâmbească, de parcă ea este soarele meu, iar eu sunt toate stelele de pe cerul ei.

Când îţi petreci toată viaţa în întuneric, privind în sus şi dorindu-ţi ceva mai bun, ceva mai luminos, nu îţi dai seama cât de singur eşti. Nu până când nu răsare soarele, care luminează toate spaţiile goale şi le umple cu o căldură minunată. Dar atunci când soarele te abandonează, toate ţi se par mai întunecate şi mai reci decât erau înainte.

Mai goale.

Mai singuratice.

Mă forţez să deschid uşa şi să păşesc înăuntru. Nici măcar nu sunt sigur dacă mă urmează sau nu. Când mă întorc, o văd în picioare în camera de zi. Vreau să rămână; vreau zâmbetele ei, râsul contagios şi glumele ei proaste. Dar eu nu mai vreau senzaţia care va reveni din nou în forţă atunci când va pleca. Nu am decât o singură ocazie să fac acest lucru, aşa că, pentru binele amândurora, o să-l fac aşa cum trebuie.

— Ce vrei, Allison?

Ezită şi priveşte de jur-împrejurul camerei, ca să tragă de timp. Îi întorc spatele şi mă îndrept spre dormitor.

— Te descurci să pleci şi singură.

— Stai, îmi strigă. Eu doar… te rog, Justice. Nu pot să las lucrurile aşa.

Mă uit furios spre ea, iar supărarea mea este la fel de palpabilă ca tensiunea dintre noi.

— Aşa, cum?
— Ştiu că te-am rănit şi…
— Nu sunt rănit.
— Oh!
Pare surprinsă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mă rănească. De parcă s-ar fi considerat un element foarte important pentru fericirea mea. Încuviinţează din cap, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că nu este. Nici pe departe.
— Ei bine, ştiu că nu ar fi trebuit să te fac să crezi că noi… că între noi ar putea fi mai mult decât prietenie.
Fac un pas spre ea şi îi ofer un zâmbet batjocoritor.
— Asta ai crezut că este?
— Ce vrei să spui? se încruntă ea.
— Ce, ai crezut că îţi sunt prieten? Ai avut impresia că eu chiar te plac? Că îmi doresc să devenim ceva mai mult? râd eu, ironic, iar sunetul aspru este mult prea puternic, până şi pentru urechile mele. Allison, eşti doar o clientă. O obligaţie. Nu eşti prietena mea. Eu nu am prieteni şi chiar dacă aş fi avut, nu aş fi vrut să fiu prieten cu tine.
— Poftim?
Avansez rapid, cu paşii conduşi de furie şi exasperare, până când ajung la doar câţiva centimetri de faţa ei. În ochii turcoaz i se citeşte frica, tresare surprinsă, şi acele buze moi, dulci încep să îi tremure. Îmi imaginez că le muşc, că le trag în gura mea şi le gust micile trepidaţii.
— M-am bâlbâit cumva? Nu eşti prietena mea şi nici nu vei fi vreodată. Tu te împrieteneşti cu menajerele? Cu şoferul? Cu persoana care-ţi plimbă câinele ca un şobolan şi îi curăţă rahatul? M-ai plătit ca să îţi fac un serviciu şi îmi fac datoria. Asta-i tot.
Într-un târziu, bunul-simţ o împinge să facă un pas înapoi şi o urmă de dezgust apare pe faţa ei pistruiată.
— De ce te comporţi aşa, Justice? Cum poţi să afirmi că nu am fost niciodată prieteni? Ţi-am mărturisit atâtea lucruri. Chestii *personale*. Şi ai reacţionat ca şi cum ţi-ar fi păsat cu adevărat. Ai fost atât de atent şi drăguţ…
— Drăguţ? *Drăguţ?* urlu eu, iar sunetul îmi străpunge craniul.
Însă această durere nu se compară cu arsura care mi se răspândeşte în spaţiul rece şi gol din piept. În spaţiul pe care soarele nu îl mai atinge.

— Nu sunt drăguţ, Ally. Nu e nimic drăguţ în mine.

Ea mijeşte ochii, de parcă acum m-ar vedea pentru prima oară.

— Aşa se pare.

— Bine.

Mă întorc cu spatele şi mă aştept să mă simt triumfător. Şi, totuşi, arsura goală continuă să se extindă în sus, până îmi ajunge în gât şi începe să mă sufoce. Abia mai pot să respir, dar nu vreau să o las să vadă asta. Nu pot să îi arăt ce mi-a făcut… ce îmi face, chiar în acest moment.

— Poţi să pleci, îi mârâi, prin presiunea pe care o simt pe corzile vocale.

Rămân complet nemişcat, până când uşa se închide în spatele meu. Apoi dau drumul respiraţiei, cu un sunet ce mi se pare prea frânt şi răvăşit pentru a fi scos de mine. Nu mă simt eu însumi. Mă simt ca şi cum un impostor şi-ar fi croit drum în corpul meu, mi-ar fi acaparat pielea şi acum îmi controlează oasele, ca pe schimbătorul de viteze. El i-a spus lui Ally toate acele lucruri, nu eu. Cu toate acestea, eu sunt cel care trebuie să suporte consecinţele.

Presiunea din piept şi gât se ridică precum fierea şi încep să mă dezbrac de haine, disperat să elimin orice urmă a ei de pe corpul meu. Apa de la duş este fierbinte, dar eu nu o simt. Nu simt nimic, dar, în acelaşi timp, simt totul. Emoţiile şi senzaţiile mă copleşesc atât de tare, încât durerea amorţeşte. Sunt prea multe sentimente pentru a putea fi asimilate, prea multe pentru a încăpea sub mantia mea de detaşare. Pierd controlul asupra singurului sentiment pe care l-am stăpânit întotdeauna atât de bine: nepăsarea.

Apa de pe faţa mea are gust sărat şi un alt sunet frânt îmi iese din gât. Mă sprijin de peretele duşului şi mă pregătesc să mi se facă rău, cu toate că nu stomacul este cuibul acestui conflict. Bat cu pumnul în gresia aburită şi înjur, frustrat. Trebuie să mă eliberez. Sunt sfâşiat, de la interior spre exterior şi dacă nu elimin această boală din corp, o să mă macine ca un cancer.

Îmi ating lungimea şi privesc, prin ochii înceţoşaţi, cum se trezeşte, la comanda mea. Se întăreşte aproape instantaneu, iar eu răsuflu uşurat la prima mişcare a mâinii. Este o senzaţie plăcută, aproape suficient de puternică încât să eclipseze presiunea din toate celelalte părţi ale corpului meu. Dornic să o simt în continuare, îmi prind cu mâna cealaltă ouăle

grele şi scot un geamăt adânc. Închid ochii şi savurez plăcerea, fără să mă mai gândesc la nimic altceva.

Mişcările îmi devin rapide şi disperate şi încep să gâfâi, din cauza efortului. Simt cum eliberarea se apropie, pornind de la baza coloanei şi infectându-mi toţi muşchii cu fierbinţeală lichidă. Senzaţia îmi gâdilă coapsele, apoi îşi continuă drumul până între picioare. Mi se adună în testicule şi se strânge într-un nod, cu pulsaţii arzătoare, care îmi fură toată puterea din corp şi mă pregăteşte pentru uşurare.

Încă vreo două mişcări şi voi fi liber. Voi fi trecut peste orice sentimente de rahat am avut pentru Ally. Tot ce a fost între noi va fi, curând, spălat şi aruncat pe gura de scurgere, până când nu va mai rămâne nimic.

Dacă nu aş fi fost atât de acaparat de senzaţia mâinii mele în timp ce stoarce suferinţa din membru, mi-aş fi dat seama că nu eram singur. Cel puţin, aş fi auzit mişcare de cealaltă parte a uşii de la duş. Aş fi simţit acei ochi albaştri aţintiţi asupra mea, privindu-mi cele mai vulnerabile momente prin sticla aburită. Aş fi anticipat aerul rece care îmi invadează umerii goi, când uşa se deschide în spatele meu.

Posesie îmi reprim un geamăt şi îmi deschid ochii injectaţi, dar nu mă întorc cu faţa spre intrus. Ştiu că ea e acolo, dar eu nu îi pot permite să mă vadă aşa, cu ochii înroşiţi de lacrimi şi penisul erect, greu, pulsându-mi în palmă. Deja mă vede ca pe un sălbatic, ca pe cineva care îi murdăreşte existenţa perfectă şi o înlocuieşte cu ceva dezlănţuit şi pervers. Poate că sunt. Poate că, de fapt, chiar sunt personajul negativ în toată povestea asta. N-ar fi pentru prima dată.

Uşa se închide, iar eu, exasperat, oftez de uşurare. A văzut ceea ce avea nevoie să vadă. Acum, o să se întoarcă la Evan şi o să realizeze că în tot acest timp locul ei a fost lângă el. Iar eu… eu am fost doar un înlocuitor.

Mâini calde mi se înfăşoară în jurul taliei şi tresar când simt pielea neaşteptat de moale în contrast cu a mea. Mă uit în jos, la mâinile ei delicate, lipite de corpul meu, în timp ce Ally îşi plimbă degetele peste muşchii mei abdominali. Vreau să o întreb ce face, dar îmi este prea frică să nu se oprească. Eu doar vreau să mă atingă, chiar dacă este o minciună.

Mâinile ei alunecă mai jos şi mă cutremur când îmi strânge în palmă penisul încă erect şi inflamat, lăsat la graniţa extazului.

— Ally, scâncesc eu, şi nu îmi dau seama dacă e un sunet de plăcere sau de durere.

— Şşşt, şopteşte ea, cu buzele pe pielea mea. Lasă-mă să o fac. Te rog.

Îmi sărută spatele, în timp ce mâna ei îmi mângâie uşor lungimea. Îi pulsează frenetic sub degete şi prin venele rigide, curge un amestec de excitare şi anticipare. Vârful degetelor sale îi alintă vârful, înainte ca ea să îşi răsucească încheietura mâinii şi să mă cuprindă cu totul, într-o strânsoare perfectă. Cu căldura pielii ei peste fierbinţeala mea, apa clocotită şi buzele care îmi depun sărutări pe spate, mă cufund în senzaţie.

Îi stă atât de bine aici, când mă atinge şi îmi explorează părţile cele mai intime. În timp ce încă mă regulează cu o mână, cealaltă se întinde şi îmi palmează bilele. Cu fiecare mişcare, răsuceşte mâna în jurul penisului meu, apoi trage uşor cu cealaltă. Freacă, trage, freacă, trage. Nu este dureros, dar combinaţia de senzaţii mă scoate din minţi. Mişcarea ondulatorie a palmei sale pe scula mea mă face să vreau să termin şi să împroşc cu spermă tot peretele de la duş. Dar smuciturile uşoare de la bază mă ajută să rezist, să prelungesc această plăcere intensă.

Sunt de-a dreptul înmărmurit.

Nevoia de a o atinge, de a o săruta devine copleşitoare şi, fără tragere de inimă, mă întorc spre ea. Văd cum ochii i se măresc de uimire când îmi vede trupul gol, cu scula mândră, ridicată. Îi ating mijlocul abdomenului, încă acoperit de rochia, acum udă leoarcă, lipită de corp, ca un al doilea strat de piele. Şuviţe de păr roşu i s-au prins de faţă şi de gât.

— Justice… îmi şopteşte, în timp ce mă studiază, centimetru cu centimetri, iar buzele îi tremură, ori de frică, ori pentru că s-a udat şi îi este frig. Eşti… eşti frumos.

O cuprind cu braţele, iar când buzele mele le ating pe ale ei, mă simt reînviat. Nu am mai respirat de când mi-a întors spatele şi a plecat, cu o seară în urmă. Nu am ştiut că sunt un muribund până nu i-am simţit esenţa vieţii pe pielea mea, în interiorul meu, un îndemn la speranţă şi iertare. Îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi încep să îi îndepărtez hainele ude, dornic să îi simt pielea lipită de a mea. O ridic pe peretele duşului şi mă îndepărtez suficient cât să îi scot rochia peste cap. Urmează sutienul, apoi, imediat, şi micile bucăţi de dantelă din care sunt alcătuiţi chiloţii.

Ştiu că ar trebui să nu mă grăbesc şi să o iau încet, pentru că ar putea fi singura mea ocazie de a săruta un înger. Dar, cu gustul lui Ally pe vârful

limbii şi cu pielea ei moale, netedă atât de aproape, respirând acelaşi aer, nici nu-mi trece prin cap să mă opresc acum.

Parcă citindu-mi gândurile, îşi înfăşoară piciorul în jurul coapsei mele şi reluăm acţiunea exact de unde am lăsat-o acum aproape douăzeci şi patru de ore: eu între picioarele ei şi ea cu gleznele încrucişate în jurul taliei mele. Însă, fără bariera hainelor, penisul meu alunecă exact pe despicătura ei moale. Tot ce trebuie să fac este să-mi îndoi puţin genunchii şi voi fi înăuntru.

Oricât de mult mi-aş dori să mă îngrop adânc în interiorul ei, vreau ca momentul să nu se sfârşească imediat. Vreau ca Ally să şi-l amintească pentru tot restul vieţii, chiar dacă e absolut întâmplător. Chiar dacă nu voi mai atinge niciodată infinitul. Vreau să i se întipărească în minte faptul că i-am mânuit trupul aşa cum nimeni altcineva nu a mai făcut-o şi că i-am oferit tot ce şi-a dorit. Tot ceea ce nu a mai primit până acum.

Cu ea călare pe talia mea, îi sug un mamelon întărit, iar pe celălalt îl frământ între degete. Ally suspină sonor şi îşi înfige unghiile scurte în umerii mei. Cu mâna cealaltă o susţin de fund şi o mişc puţin mai în faţă, până îi găsesc intrarea umedă. În timp ce penisul mi se freacă ritmic de clitoris, introduc vârful unui deget în vagin, iar ea nu-şi poate opri un ţipăt. E strâmtă, dar simt cum tremură, pregătită pentru mine. Împing mai mult şi încep să o regulez încet cu degetul, în timp ce încă îi stimulez clitorisul cu penisul şi încă îi alint sânii cu limba.

Mă pricep excelent la multitasking.

Când introduc al doilea deget, simt cum pereţii vaginului tremură, foarte aproape de orgasm. Ea geme sălbatic, gâfâie, îmi zgârie scalpul şi umerii. Măresc ritmul şoldurilor şi al degetelor, în timp ce sug şi muşc mai tare sfârcurile.

— Stai, stai, oh, Dumnezeule, scânceşte ea.

— Ce e? îi răspund, cu buzele pe mamelonul ei încordat.

Încetinesc, dar nu mă opresc. N-aş putea să mă opresc nici dacă aş încerca.

— Se întâmplă ceva cu mine. Mă simt ciudat. Ah… nu… e prea puternic… oh!

Îmi reiau ritmul şi zâmbesc larg, lipit de pielea ei încălzită.

— Nu e nimic ciudat. Ai orgasm, iubito. Ai orgasm cu *mine.*

Îmi apăs vârful penisului direct pe clitoris şi rămân nemişcat, iar

păsărica ei pulsează frenetic. Cu un strigăt sugrumat, corpul lui Ally se încordează, apoi un potop de umezeală îmi inundă degetele şi mi se adună în palmă. O port pe valurile orgasmului, încetinesc fricţiunea clitorisului şi îmi apropii gura de a ei, într-o sărutare profundă, ca să îi sorb micile suspine de plăcere.

Îşi retrage buzele, cu faţa transpirată şi ochii somnoroşi.

— Am văzut culori. Atât de multe culori, care explodau şi străluceau pe cerul meu, zâmbeşte Ally, şi lumina încălzeşte toate cotloanele îngheţate ale sufletului meu. Artificii.

Sexul ei încă pulsează, dar îmi scot degetele şi mi le introduc în gură, ca să îi savurez gustul, înainte ca apa duşului să-l îndepărteze.

— Încă nu am terminat cu tine.

Cu ea încă în braţe, opresc apa şi deschid uşa cabinei de duş. Ea ţipă şi râde atunci când dăm de aerul rece, apoi îşi îngroapă faţa udă în scobitura gâtului meu. Râd şi eu cu ea şi îmi fac drum cu stângăcie spre dormitor, cu scula încă tare ca piatra şi corpul ei mic înfăşurat în jurul meu, ca o maimuţă păianjen. Ne trântim pe pat, uzi leoarcă, iar eu trag pătura peste noi şi mă cuibăresc între coapsele ei.

— Justice, vreau doar să-ţi spun că îmi…

Îi pun un deget pe buze înainte să poată continua.

— Şşşt! Nu. Eu ar trebui să îmi cer scuze. Dar nu acum. Nu vreau să mă gândesc la nimic altceva decât la asta. La nimic altceva decât la trupul tău şi la ceea ce am de gând să fac cu el toată noaptea.

Ea îmi sărută degetul şi mă apucă de mână, ca să-mi prindă vârful arătătorului între buze şi să îl muşte jucăuş.

— Fă-mi toate relele, Drake.

O sărut apăsat, acaparându-i toată gura. Îşi înfăşoară mâinile şi picioarele în jurul meu, iar penisul îmi alunecă între labiile ei, capul umflat împingând în crăpătura umedă. Îmi balansez şoldurile înainte şi înapoi, ca să recâştig fricţiunea delicioasă pe care am avut-o la duş, iar Ally geme pe limba mea.

— O, Doamne, intră. Intră, te rog, scânceşte ea.

— Cu ce să intru, draga mea? îi zâmbesc răutăcios, admirându-i expresia flămândă.

— Cu… el.

— Cu eZ?

Clatin din cap şi împing mai tare, iar vârful ajunge exact la intrare.

— Ce este *ăsta,* Ally? Dacă *îl* vrei, trebuie să-i spui pe *nume.*

Ea strânge tare din ochi şi o roşeaţă minunată îi acoperă obrajii.

— Penisul tău. Îţi vreau penisul în mine. *Te rog.*

Scrâşnind din dinţi, împing în ea, probabil mai tare şi mai repede decât ar trebui, dar sunt la fel de nerăbdător ca şi ea. Ochii lui Ally se deschid şocaţi şi gura îi formează un o imens. Un scâncet înăbuşit i se blochează în gât.

— Ăsta? gâfâi eu, şi senzaţia trupului ei strâmt învăluindu-l pe al meu este aproape copleşitoare. La asta te refereai?

Ea dă cu disperare din cap şi încearcă să-şi înghită un suspin.

— Da. Da… Acum taci… *şi fute-mă.*

Cuvintele îmi sună în cap ca o melodie dulce, ca şi cum Ally tocmai ar fi deschis cutia Pandorei şi ar fi dezlănţuit toată dorinţa desfrânată din mine. Mă retrag până la vârf şi împing înapoi în ea; simt cum strâmtoarea se lărgeşte pentru mine.

Dumnezeule, cât e de bine! *Prea* bine. Atât de bine, încât toate terminaţiile nervoase din interiorul meu se colorează în roşu aprins şi îmi semnalează că e cazul să mă opresc. Mă retrag rapid, înainte ca această senzaţie să dizolve şi ultima brumă de bun-simţ care mi-a mai rămas.

— Ce e? geme ea, cu o expresie aproape rănită pe faţă.

— La naiba, mârâi eu frustrat.

Întind mâna spre noptieră şi iau un prezervativ din sertarul de sus. La vederea micului pachet lucios, ochii lui Ally se măresc.

— Oh, şopteşte ea, încercând să se uite oriunde în altă parte numai la mine nu atunci când îl desfac.

— Mda.

Scot bucata de latex şi o aşez pe capul penisului, care încă străluceşte, acoperit de dulceaţa ei.

— Aşteaptă.

Mâna lui Ally se aşază peste a mea şi îndepărtează prezervativul.

— Stai. Nu trebuie să… nu ai nevoie de el. Am încredere în tine. Şi sper… Sper că şi tu ai încredere în mine.

Mă ridic în picioare, ca să-i pot interpreta corect expresia feţei.

— Am. Am încredere în tine, dar…

Fir-ar să fie! Cum să-i spun că în Evan nu am încredere, de fapt? Că mă

feresc de ea din cauza obiceiurilor lui de a se culca în stânga şi-n dreapta?

— Eu şi Evan am folosit mereu prezervative, m-a asigurat ea, citindu-mi gândurile. Întotdeauna. Nu am încredere în el. Dar… Justice, *în tine am.*

Mă debarasez de prezervativ, fără să-mi pese unde aterizează, şi mă aşez din nou peste corpul lui Ally. Îi sug limba cu lăcomie şi împing încet penisul în interiorul ei. Îşi murmură plăcerea şi îmi zâmbeşte pe buze când îmi arcuiesc pelvisul în sus, ca să mă asigur că ajung la acel loc minunat. Îşi mişcă şoldurile în ritm cu ale mele, îmi întâlneşte fiecare penetrare şi mă trage mai adânc în ea.

De ce a venit aici? Mă întreb în sinea mea, în timp ce îi strecor mâna sub fund şi o ridic, pentru a mă putea primi în întregime.

Vreau să spun că sunt foarte fericit că a venit, dar Ally nu are motive să fie la Oasis. Nu este nimic în neregulă cu ea. Absolut nimic. Modul în care geme şi scânceşte când îmi frământă şi îmi zgârie spatele; modul în care coapsele ei moi mă strâng de talie şi mă îndeamnă să intru mai adânc; felul în care corpul i se mişcă perfect împreună cu al meu, ca şi cum am fi fost făcuţi pentru asta. Ca şi cum trupul ei ar fi fost proiectat special pentru a se contopi cu al meu… Ally nu are nevoie de ajutor pentru a fi o amantă perfectă. Este deja. Este deja mult mai bună decât aş fi sperat vreodată. Şi o parte din mine a ştiut întotdeauna acest lucru.

Focul îmi urcă pe coapse şi îmi aprinde jăraticul de la baza pelvisului, iar eu ştiu că voi renunţa în curând la orice urmă de autocontrol. Păsărica ei începe să tremure, alimentându-mi mingea de foc. Simt cum se umezeşte pentru mine, gata să-mi stingă văpaia cu propriul ei flux de extaz.

Cu o mână sub fundul ei, iar cu cealaltă coborâtă, frecându-i clitorisul, măresc ritmul mişcărilor, dornic să mă înec în apele ei calde. Ally scânceşte de plăcere şi îşi apucă sfârcurile între degete, apoi începe să le strângă şi să le ciupească. Mă aplec şi iau în gură un mamelon întărit, după care îl ling pe celălalt, în timp ce Ally îşi apasă sânii unul de altul şi îi oferă limbii şi dinţilor mei.

Îi regulez tot corpul, o cufund în senzaţie. A răguşit gemând şi strigând numele meu. Ţipând cât de bine e. Cât de bine o fac să se simtă. Cât de adânc am intrat. Cum îşi doreşte să continui şi să nu mă opresc niciodată. Nu te opri niciodată, altfel o să mor, te-rog-oh-te-rog-nu-te-opri.

Spatele i se ridică de pe pat, până când numai umerii îi mai rămân pe

saltea şi o simt cum explodează din interior spre exterior. Are ochii strâns închişi şi gura deschisă, dar nu scoate niciun sunet.

— Da, aşa, iubito, îi spun răguşit, încă împingând în ea. Continuă. Continuă să îţi dai drumul.

E frumoasă. Sălbatic de frumoasă. Vreau doar să o privesc cum se pierde în extaz, iar şi iar, până când este prea amorţită să se mai mişte. Dar faptul că o pot vedea într-un moment atât de vulnerabil şi dezlănţuit, în timp ce interiorul i se cutremură în jurul penisului meu, îmi face propriul orgasm să se apropie vertiginos. Vreau să reduc ritmul, dar este prea târziu.

Am spatele încordat şi o prind cu degetele de şolduri, ca să o mai pătrund o dată. Mă scufund în Ally cât de adânc pot şi o inund cu sămânţa mea fierbinte. Îi marchez păsărică, astfel încât să se ştie nu doar că am trecut pe aici, ci şi că am posedat-o.

Epuizarea mă acoperă ca o mantie grea şi mă prăbuşesc deasupra ei. Coatele îmi tremură, dar mă susţin suficient cât să nu îi strivesc trupul fragil.

— Asta ce lecţie a fost? mă întreabă ea, cu un zâmbet somnoros pe buze.

O sărut şi simt gust de soare.

— Nicio lecţie, iubito. Ceva atât de uimitor nu se poate preda.

* * *

— Coca-Cola sau Pepsi?

— Coca-Cola.

— Pepperoni sau cârnaţi?

— Pepperoni…

— Filme de acţiune sau comedii?

— Au vreun rost toate întrebările astea?

— Păi, ar trebui să vorbim. Îmi place să te cunosc. Aşa că răspunde la întrebare, Secret Squirrel{15}.

— Acţiune. Acum taci din gură şi lasă-mă să te hrănesc.

Îi strecor lingura rece printre buze, iar ea linge fiecare picătură de îngheţată de pe ea.

— Mmmmm! Eram sigură că ai să alegi acţiune.

Iau şi eu o gură şi mi se pare că are un gust şi mai bun după ce i-am lucrat corpul lui Ally, de parcă aş fi fost antrenorul ei erotic personal.

— De ce?

Se sprijină în cot pe pernă şi îşi întoarce trupul gol către mine. Ochii mi se fixează pe sânii ei perfecţi, care se lasă într-o parte şi se odihnesc pe umărul meu.

— Ei bine, având în vedere că ai nume de supererou…

— Supererou?

— Nu vă temeţi! Justice Drake este aici! anunţă ea, cu o figură serioasă, înălţând pumnul în aer. Şi e gata să-i doboare pe ticăloşii din Scottsdale cu vibratoare cu două capete şi lasere din lubrifiant anal!

Râdem amândoi până când ne dau lacrimile. Până când chicotelile se transformă în gemete moi şi atingeri delicate. Apoi suntem piept la piept, piele pe piele, iar eu îi devorez gura şi uităm de îngheţată. Ally îşi deschide coapsele pentru mine, iar eu mă aşez deasupra ei şi îi cuprind faţa între palme, ca să o pot săruta mai profund.

— N-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta, nu-i aşa? remarcă ea, când îi sug uşor pielea de sub bărbie.

— Vrei să te obişnuieşti? o întreb, apoi îi trasez cu limba drumul de pe gât până la spaţiul dintre sâni.

— Nu. Îmi place entuziasmul, noutatea şi distracţia asta… Vreau să fie întotdeauna aşa.

Oare se poate?

Întrebarea îmi stă pe limbă, dar o astup cu sfârcul întărit al lui Ally şi o fac să-mi geamă numele. Toate întrebările şi răspunsurile va trebui să aştepte. Nimic nu contează când o am pe ea în braţe. Şi nici măcar nu ştiu cât de mult poate să dureze asta.

— Hei, se revoltă ea, plimbându-şi degetele pe ceafa mea, apoi mai sus, în păr. Încerci să mă distragi de la ceea ce am de făcut.

Îmi las palma să îi alunece pe abdomen, până când îi prinde în căuş pubisul încordat.

— Am crezut că asta avem de făcut.

— Oooh, bine punctat.

Îi mângâi uşor clitorisul, conştient că este încă amorţită şi sensibilă, şi îmi mut corpul mai jos, pentru a-i poziţiona coapsele pe umerii mei. Când îmi înlocuiesc degetele cu limba, Ally scoate un sunet distorsionat, care seamănă cu un mormăit.

— Ce-ai spus, draga mea? o întreb, cu buzele pe clitoris.

— 1 prind între dinţi şi îl muşc uşor.

— Nu te-am auzit.

— Să te fut, şopteşte ea, printr-un geamăt.

Îi sug carnea mai tare, apoi dau cu limba peste ea, ca să îi calmez durerea.

— Vai, ce gură spurcată ai, Allison! Poate ar trebui să ţi-o umplu cu ceva, ca să nu mi te mai adresezi cu aşa cuvinte urâte.

Introduc un deget şi continui să o ling, iar ea tresare.

— Să nu îndrăzneşti să te opreşti! Dacă nu vrei să-ţi strivesc capul între coapse, ca pe o nucă.

— Dar am crezut că vrei să stăm de vorbă, iubito.

Mai introduc un deget şi o regulez rapid cu amândouă, preţ de câteva secunde, apoi le scot.

— Nu ar trebui să fac asta. Mai bine stăm de vorbă.

— Dacă te opreşti, Justice Drake, Doamne iartă-mă, te leg de pat şi te fac să te simţi ca în Misery[16]!

Pufnesc în râs şi las vibraţiile din pieptul meu să îi gâdile carnea sensibilă. Accentuez senzaţia când introduc degetul arătător şi îmi plimb limba în cercuri lente.

— OK, îi spun, sărutându-i pliurile moi. Tu vorbeşti, eu ling.

— Tu chiar te aştepţi să mai fiu în stare să pronunţ cuvinte coerente? Propoziţii? Care să aibă sens?

— Vrei să te penetrez cu degetul şi să îţi sug clitorisul până când îţi vine atât de tare în gura mea, încât o să crezi că leşini?

Ochii i se măresc de încântare.

— Da, te rog.

— Atunci vorbeşte-mi, iubito.

Îi devorez sexul, de parcă ar fi ultima mea masă înainte de o moarte frumoasă, şi îi savurez aroma dulce-sărată. Sunt atât de flămând după ea; mă simt de parcă nu aş fi mâncat nimic de săptămâni întregi şi numai Ally îmi poate satisface nevoia. Genunchii ei îmi tremură lângă urechi şi îmi retrag degetele ca să îi prind coapsele şi să i le deschid mai larg. Apoi, într-un ritm frenetic, îi sug clitorisul şi o penetrez cu limba. Vreau să gust fiecare bucăţică din Ally. Iar atunci când ajunge la orgasm, nicio picătură nu va ajunge pe aşternut.

— Vorbeşte! îi comand, când este prea copleşită de plăcere ca să mai

scoată vreun cuvânt coerent.

— Doamne! Tu… Oh… Oh, Doamne!

— Mă flatează, dar spune-mi Justice.

Sug. Ling. Mişc degetul.

— Justice.

Respiră atât de greu, încât numele meu sună ca o adiere uşoară de vânt.

— Justice! Nemernicule! Cum îndrăzneşti… cum îndrăzneşti să-mi faci aşa ceva?

— Ce-ţi fac, draga mea?

Sug. Ling. Mişc degetul.

— *Asta.* Toate… toate astea. Acum ştiu… Acum ştiu ce am pierdut. Şi nu pot… nu pot să mai trăiesc fără asta. Nu pot să mă mai întorc la ce a fost.

Îmi pierd ritmul şi gem pe carnea ei tremurândă. Încerc să mă ascund în ea. Ce vrea să spună cu asta? Că nu poate să se mai întoarcă? Vrea să rămână cu mine şi să îl părăsească pe Evan? Oare chiar se gândeşte la această posibilitate?

Dar, mai ales, rahat… oare *eu* chiar mă gândesc la această posibilitate?

Ştiu că o doresc mai mult decât îmi doresc să respir. Şi ştiu că întâlnirea cu ea, faptul că m-am desfătat cu zâmbetele ei şi că am vrut-o lipită de mine, m-a schimbat pentru totdeauna. Dar oare ar putea fi mai mult de atât? Aş putea să petrec fiecare noapte numărându-i pistruii, aşa cum, cândva, număram stelele? Pot să înlocuiesc răsăritul cu imaginea ei, adormită lângă mine, cu părul de foc încâlcit şi împrăştiat pe toată faţa? Pot să înot în acei ochi turcoaz atât de mari şi să mă înec, în fiecare seară, în surâsul ei?

Cred că marea întrebare este: *cum aş putea să nu?*

Nu există nicio urmă de îndoială că vreau să fiu cu Ally. Am ştiut-o din ziua în care am bătut la uşa apartamentului ei. Nu zidurile mă sufocau, ci soarta. Iar dacă Ally îmi e sortită, pierderea ei, pierderea fiecărei particularităţi care o face atât de impecabilă şi deosebită, mi-ar fi fatală. Şi asta e ceea ce mă înspăimântă mai mult decât aş putea recunoaşte vreodată.

Aşadar, dacă tot ce avem este prezentul, o să i-l fac memorabil. O să mă transform într-o pată permanentă pe corpul ei, pe care n-o să poată să o îndepărteze niciodată. Şi când închide ochii şi-şi lipeşte coapsele una de alta, o să mă asigur că îşi imaginează că se află aici. Aşa. Scăpărând focuri

de artificii din adâncul fierbinţelii ei, ca focurile de pe 4 Iulie.

Ally îşi strigă orgasmul, înjurându-mă şi venerându-mi numele, atunci când se dezintegrează în mâinile mele. Şi, aşa cum am promis, îi sug şi absorb fiecare picătură de lichid scurs din sexul ei febril, prelungindu-i valurile violente de climax. Mă imploră să încetez, dar nu o fac. Acum crede că o să moară, în timp ce îi ling picăturile prelinse pe fund. Nici prin cap nu-i trece că i-am revendicat viaţa din momentul în care a terminat în palma mea, lipită de peretele din cabina de duş.

Încă de atunci a devenit a mea, indiferent al cui nume de familie îl poartă. Şi după aceea, cu fiecare nou orgasm, nu am făcut decât să mă întipăresc în pielea ei, adânc, şi mai adânc, întocmai ca un tatuaj. Să definesc un spaţiu care să fie doar al meu.

Justice + Ally.

Mărturisire

— Mâine sună şi spune-le că eşti bolnav.

Zâmbesc somnoros şi o sărut pe frunte.

— E deja mâine.

— Atunci sună azi şi spune că eşti bolnav.

— Nu folosesc niciodată scuza asta chiar dacă sunt bolnav.

— Te rog! Nu ştiu… Nu ştiu cât de mult timp pot să te am aşa. Nu sunt pregătită să te las să pleci.

O strâng la piept şi îi inspir parfumul. Nu vreau decât să memorez acest moment. Aroma ei, gustul ei, atingerea ei catifelată. Îl vreau întipărit în mintea mea ca o tumoare ce se măreşte şi influenţează fiecare gând, fiecare acţiune.

Ally îmi sărută pieptul gol, cu buze atât de calde şi delicate, ca atingerea unei pene.

— Te rog!

Cu un braţ încă prins sub corpul ei, mă întind după telefon.

— Poftim, îi spun, după ce îi trimit un mesaj Dianei. Sunt bolnav azi. Foarte bolnav. Mă întreb dacă va avea cineva grijă de mine până mă fac bine.

Îi simt zâmbetul lui Ally lipit de sfârcul meu.

— Îmi ceri cumva să fac pe asistenta nebunatică, domnule Drake?

— Nu ştiu. Eşti de acord cu un pic de terapie sexuală?

Ea mă sărută din nou.

— Cu siguranţă. Dar mai târziu, bine? Chiar vreau să stăm de vorbă.

Mă răsucesc spre ea şi îmi aşez braţul în aşa fel încât să îşi poată odihni capul pe bicepsul meu.

— Despre ce?

— Despre… privirea i se înceţoşează şi devine distantă. Despre ceea ce urmează.

— Ceea ce urmează?

— Ce urmează?

Înghit în sec trag aer în piept de câteva ori, ca să îmi limpezesc gândurile. Nu îi pot cere acestei femei să îşi părăsească soţul. Nu o pot obliga să renunţe la stilul de viaţă luxos în favoarea unuia de refugiu şi izolare. Este total diferit de cel cu care s-a obişnuit. Din punct de vedere financiar, îi pot oferi lui Ally orice îşi doreşte, dar din punct de vedere social… Ar fi ca mine. O paria. O stea căzătoare care cândva a fost mai strălucitoare decât un milion de diamante.

Nu pot fi sigur că viaţa alături de mine ar fi suficientă pentru ea. Nu pot fi sigur că eu aş fi suficient pentru ea.

— Ce vrei să faci mai departe, Ally? o întreb şi îmi ţin respiraţia.

Privirea i se plimbă pe buzele mele, pe bărbie, pe gât, apoi se uită din nou în ochii mei.

— Nu ştiu. Viitorul este înfricoşător. Ştiu doar că nu am mai simţit niciodată aşa ceva. Nu am fost niciodată atât de incontrolabilă şi iresponsabilă şi absorbită în totalitate de o singură persoană… Niciodată. Dar, pe de altă parte, dacă toate sentimentele astea sunt doar ceva temporar? Dacă faptul că ne este interzis ne face să ne dorim atât de mult?

Îi mângâi obrazul, numai ca să o ating în continuare. Trebuie să-mi amintesc încontinuu că e aici. Aici, cu mine. Nu cu el.

— Despre asta crezi că e vorba?

— Sincer? Nu. Dar n-ar fi prima dată când mă înşel. Şi asta m-a costat libertatea. Nu am cum să plec fără să existe repercusiuni. Viaţa mea s-ar prăbuşi cu totul.

Rămân tăcut, pentru că orice aş putea spune ar fi doar de umplutură. Are dreptate. Nu poate pur şi simplu să plece. Indiferent ce îi face Evan, indiferent ce face cu alte femei, Ally trebuie să-şi joace rolul. Soţia grijulie, iubitoare. Puternică, rezistentă şi tolerantă. Imaginea perfectă a

graţiei şi eleganţei.

— Justice?

Îi zâmbesc pe lângă amărăciunea care mi-a cuprins gândurile, dar simt cum îmi invadează conştiinţa.

— Da?

— Vrei să plec? Vrei să-l părăsesc?

Buzele mi se deschid şi răspunsul îmi arde vârful limbii. Îl înghit cu greu, apoi îi răspund:

— Vreau să faci ceea ce te face fericită.

În loc de răspuns, ea mă sărută pe buze, după care se adăposteşte la pieptul meu, ca o pisică somnoroasă. Gura mea îi atinge părul şi îmi petrec ambele braţe în jurul corpului ei. Refuz să îi dau drumul.

Aş putea să o fac fericită. Aş putea să-i umplu golul care s-ar forma dacă s-ar smulge din clasa superioară. Dar apoi, ce-ar urma? Ce ar însemna acest lucru pentru afacerea mea? Pentru reputaţia mea? Oare m-aş expune şi aş trezi vânătoarea de vrăjitoare care cu ani în urmă m-a împins în deşertul meu singuratic?

Simt cum respiraţia i se aprofundează, aşa că îmi închid şi eu ochii obosiţi.

— Te rog, nu mă părăsi, îngerul meu, îi şoptesc, semiconştient, la limita dintre somn şi cel mai frumos vis. Nu mai vreau să trăiesc în întuneric.

Îmbrăcat numai cu pantaloni din flanel moale, mă îndrept spre bucătărie, atras de arome de şuncă, ouă şi pâine prăjită. Şi cafea. Oh, cafea dulce, delicioasă.

Un mic dejun cald şi o cafea proaspătă ar fi de ajuns pentru a-i face pe cei mai mulţi bărbaţi să saliveze, dar imaginea lui Ally care se fâţâie de colo colo îmbrăcată cu o cămaşă de-a mea din facultate şi nimic altceva, cu un coc ciufulit în vârful capului este de-a dreptul încântătoare. Cămaşa din bumbac gros, cenuşiu este cu vreo cinci numere prea mare pentru dimensiunile ei şi îi alunecă de pe un umăr gol, dându-i la iveală o parte din piept. Fără să mai pierd timpul, mă apropii de ea şi îi acopăr cu sărutări acea porţiune de piele fină.

— Bună dimineaţa, îmi zâmbeşte ea, atentă la tigaia cu omletă pufoasă, de pe aragaz.

— Bună dimineaţa. Nu erai lângă mine când m-am trezit.

— Îmi era cald şi mă simţeam lipicioasă, aşa că a trebuit să fac un duş. Plus de asta, îmi era prea foame şi nu puteam să mai dorm. Aseară nu am mâncat decât îngheţată.

Îşi întoarce capul şi mă sărută delicat.

— Nu vorbi în numele meu. Eu am mâncat mai mult.

Obrajii i se înroşesc, iar eu nu pot rezista şi i-l sărut pe cel de lângă mine. Pielea i se încălzeşte sub apăsarea buzelor mele. În scurt timp, îmi mut gura mai jos, pe gât, apoi în zona sensibilă de după ureche.

— Hei! chiţăie ea. Unii dintre noi manevrează alimente fierbinţi! Aşază-te la masă; e aproape gata. Şi cafeaua ta e pe dulap.

O ciupesc de fundul gol, apoi fac tot ce mi-a spus.

— Ah, ziarul de azi era pe dulap când am venit aici. Sper că persoana care l-a adus nu s-a furişat să ne spioneze. La naiba, îţi dai seama cum ar fi?

— Nu. Angajaţii mei nu ar face aşa ceva, o asigur, sorbind din cafea.

Las la o parte ziarul *Republica Arizona* şi iau *New York Post*, recunoscător că este încă împăturit. Ally nu l-a citit.

Mă opresc la articolul principal de la pagina şase şi furia oarbă care mă năpădeşte mă face să văd negru în faţa ochilor. Titlul este scris cu litere îngroşate şi îi disting foarte clar moaca falsă, solemnă şi al naibii de penibilă, dar nu o pot digera. Nu pot accepta. Este un mit, o minciună, ca Iepuraşul de Paşti sau Moş Crăciun, fir-ar să fie!

Magnatul din Manhattan Evan Carr: „Am făcut multe greşeli, dar sunt gata să o dau la pace”.

Ieri, Evan Carr, nepotul fostului guvernator Winston Carr, a rupt tăcerea şi ne-a destăinuit totul despre relaţia tumultuoasă cu soţia Allison Elliot-Carr, despre infidelitate şi zvonurile de sarcină şi ne-a mărturisit că speră să îndrepte lucrurile.

„Îmi iubesc soţia”, a afirmat el de faţă cu sursele noastre. „Ally este viaţa mea. Şi n-aş putea niciodată să fac intenţionat ceva care să o rănească. Ştiu că am o mulţime de lucruri de făcut, dar vreau să îi arăt că pot fi un soţ demn de ea. O să lupt până la moarte”.

La începutul acestei luni, Evan a fost văzut în repetate rânduri cu o femeie despre care se presupunea că este cea mai bună prietenă a lui Allison, Kelsie van Weiss, deşi el nici nu a confirmat şi nici nu a infirmat acuzaţiile. Totuşi, el nu încearcă să nege faptul că i-a fost infidel.

„Am greşit; sunt conştient de asta. Am înşelat-o, iar acum suport consecinţele. Dar sunt pregătit să fac tot ce este nevoie pentru a-i recâştiga încrederea. Aş face orice pentru ea”.

În acest moment, doamna Carr îşi petrece vacanţa singură la un complex cu spa exclusivist, în ciuda zvonurilor anterioare, cum că ar fi la dezintoxicare. Ea este complet sănătoasă şi nerăbdătoare să-şi reia relaţia cu soţul ei atunci când se întoarce.

Citesc din nou articolul şi disec hecare cuvânt. Minciuni. Numai minciuni. Evan a fost atras în cursă de tatăl său, o şi mai mare canalie, şi, practic, tot discursul lui de regret a fost regizat. Cel mai probabil a învăţat cuvintele pe de rost, având în vedere că nu e prima dată când recurge la asemenea mizerii.

— Hei, pot să-l citesc şi eu după ce îl termini? mă întreabă Ally, oprindu-mi şirul de gânduri criminale.

Mă uit la ziarul din faţa mea. Evan pare atât de supărat şi bântuit de remuşcări! Arată exact ca un soţ iubitor căruia îi este dor de jumătatea lui.

— Desigur, încuviinţez eu din cap.

Apoi, din păcate, cana din mâna mea, cea pe care o ridic la buze, îmi alunecă brusc dintre degete şi îneacă paginile ofensatoare cu cafea fierbinte.

— Fir-ar! înjur printre dinţi, şi sar de pe scaun înainte ca lichidul încins să-mi ajungă pe pielea goală.

Iau nişte şerveţele şi încerc să îl absorb, apoi strâng într-un ghem ziarele stricate. Ally vine repede cu un prosop de bucătărie, la doar câteva secunde după ce chipul lui Evan devine de nerecunoscut.

— E în regulă, spune ea, uscând dulapul, în timp ce eu duc hârtiile la gunoi. O să-ţi aduc altă cană.

— Nu, îi răspund, venind în spatele ei. O sărut pe gât şi îmi strecor mâinile sub cămaşa supradimensionată care îi ajunge până la mijlocul coapselor. Tu ia loc. Am eu grijă de restul.

Evan poate să facă pe soţul iubitor în faţa camerelor de filmat, dar eu sunt cel care adaugă frişcă şi zahăr în cafeaua lui Ally. Eu sunt cel care îi serveşte micul dejun, ba chiar cel care o hrăneşte, în timp ce picioarele ei moi şi goale se odihnesc în poala mea. Şi tot eu voi fi cel care îi va întinde trupul pe barul din bucătărie şi îi va acoperi cu gura sexul inflamat, în vreme ce ea îmi recită numele ca pe o rugăciune.

Poate că prin lege Ally îi aparţine lui Evan, dar conform legilor naturii este a mea. Şi când vine vorba de o luptă între lei, nimeni nu dă doi bani pe ce este legal. Totul se rezumă la forţa brută, la viclenie şi instinct. Trei lucruri pe care le-am folosit toată viaţa mea pentru a supravieţui.

Stăm pe canapea şi ne sărutăm ca doi adolescenţi excitaţi, în timp ce televizorul ne creează fundal sonor. Ally a insistat să împrumute de la mine o pereche de boxeri înainte de a se aşeza, deşi eu eram mai mult decât fericit să-i las mirosul să pătrundă în pielea moale.

— Aşadar, ce vrei să facem? mă întreabă ea, încălecând în poala mea.

Împing din şolduri înainte, astfel încât umflătura întărită de sub pantalonii mei subţiri să se apese pe mugurul ei.

— Mă pot gândi la câteva lucruri.

Ea îşi dă ochii peste cap şi strânge din buze, ca să-şi ascundă în zâmbet.

— Sunt sigur că poţi. Dar, serios. Hai să facem ceva distractiv.

— Cum ar fi?

Ally se întinde să-mi ia telefonul, iar eu aproape sar în sus de spaimă. Totuşi, nu atinge pictograma de deblocare, ci doar deschide camera foto.

— Zâmbeşte, mă îndeamnă ea, şi face o fotografie înainte să pot reacţiona.

O prind de şolduri şi îmi înclină capul într-o parte.

— Ce faci?

— Îmi iau un suvenir. O să mi le trimit pe e-mail. Haide, dă-mi câteva cadre bune!

Sunetul camerei se mai aude de trei ori, când îmi fotografiază faţa, pieptul şi abdominalii.

— Mmmm, sunt nemaipomenite! Se potrivesc perfect în colecţia mea de poze porno.

Îi smulg telefonul din mână înainte să-mi mai facă vreuna.

— Hei! încă n-am terminat!

— E rândul meu să-mi iau un suvenir, îi răspund, apoi îndrept camera foto spre ea.

Îşi acoperă imediat faţa cu mâinile.

— Ai înnebunit? Asta îmi mai lipseşte. *Fotografii cu bogătaşa târâtă prin noroi semidezbrăcată, în timp ce îşi petrece vacanţa cu un bărbat necunoscut.* Tabloidele o vor spune în aşa fel încât toată lumea o să creadă că am stat întinsă pe canapea, cu o acadea roşie în gură şi am făcut un film

porno.

— Bună idee, zâmbesc ştrengăreşte, iar imaginea din minte face să-mi lase gura apă.

— N-o să mă transform în Kim Kardashian, Drake. Aşa că dă-mi-l înapoi.

Îi fotografiez buzele strânse şi mâna întinsă.

— Ally, sunt doar pentru mine. Pentru plăcerea mea. Mai degrabă aş ucide pe cineva decât să răspândesc aceste fotografii. Vreau doar să mă pot uita la tine… mereu. Dacă nu te pot păstra, măcar dă-mi voie să fac asta.

Privirea îi cade la degetele încleştate care se odihnesc pe abdomenul meu, şi îşi muşcă buza de jos.

— Bine, îmi răspunde, ridicându-şi privirea spre a mea şi zâmbindu-mi solemn. Bine, îţi dau voie.

Surprind imagini cu ea privindu-mă prin acei ochi trişti, deosebiţi. O şuviţă roşie i se desprinde din coc şi reuşesc să-i fac o poză când şi-o dă după ureche, cu un aer gânditor şi cu mintea departe.

— La ce te gândeşti? o întreb, studiind-o prin obiectiv.

— La faptul că nu-mi amintesc să mă mai fi distrat vreodată atât de mult. Şi să fi fost vreodată atât de fericită. Şi la faptul că sunt îngrozită de ceea ce-mi rezervă viitorul.

Lacrimile i se adună în colţurile ochilor, iar eu îi mângâi obrazul şi o oblig să se uite la mine.

— Nu te gândi la asta acum. Hai să ne distrăm în continuare şi să fim liberi. Hai să fim fericiţi împreună astăzi şi să nu ne gândim la ziua de mâine.

O sărut cu pasiune şi imortalizez momentul cu un selfie. Într-un alt loc şi un alt timp, aceasta ar fi imaginea mea de fundal. Iar Ally…

Ally ar fi primul număr pe lista mea de contacte favorite. Şi când m-ar suna să-mi povestească ce a făcut toată ziua sau să-mi spună vreo întâmplare amuzantă sau pur şi simplu să mă anunţe că în curând ajunge acasă, la mine, faţa ei cu zâmbet contagios mi-ar ilumina ecranul, iar ochii ei ar străluci ca stele de pe cer.

Ea se retrage, cu un zâmbet obraznic, numai cât să-şi aducă trupul în obiectiv. Mica neastâmpărată s-a întors şi intenţionez să o capturez şi să nu îi mai dau drumul niciodată.

— Scoate-ţi cămaşa, îi poruncesc, dar rămân cu ochii fixaţi pe

obiectivul care îi surprinde roşeaţa din obraji.

— Poftim?

— Cămaşa. Dezbrac-o. Am nevoie de câteva cadre pentru colecţia mea de poze porno.

Ridică puţin tivul bluzei şi dezvăluie o fâşie subţire de piele.

— Jur pe ce am mai scump, Justice, dacă arăţi cuiva…

— Ai încredere în mine, Ally. Tu ai încredere în mine. Îţi mai aminteşti?

— Da, încuviinţează ea. Am încredere.

Şi cu asta, cămaşa îi alunecă de pe corp şi cade pe podea, iar sânii ei frumoşi ajung la doar câţiva centimetri de gura mea flămândă.

Ally îşi acoperă pieptul cu mâinile şi îşi fereşte privirea.

— Arăt ridicol, nu-i aşa? Eşti obişnuit cu fete care îţi flutură în faţă sâni enormi. Şi uite-mă pe mine, cu pachetul unei puştoaice de doişpe ani. Parcă aş fi un băiat.

Mai fac o fotografie înainte să cobor telefonul, pentru ca Ally să poată vedea seriozitatea de pe faţa mea.

— Te rog să nu-mi strici momentul, comparându-te cu un băiat sau cu vreo adolescentă. Ce te-am învăţat eu, Ally? Atracţia sexuală nu înseamnă să ai sânii mari sau un fiind rotund. Nu contează mărimea rochiei pe care o porţi sau cât de strâmte îţi sunt hainele. Totul porneşte de aici.

Îi mângâi uşor tâmpla şi Ally se cutremură la atingerea mea. Apoi îmi cobor degetele pe pieptul ei şi îi îndepărtez mâinile de pe sâni.

— Şi de aici, continui, punând o mână pe inima ei. De aici, Ally. Dacă te simţi sexy, vei fi sexy. Dacă tu o crezi, o cred şi eu.

Când mâinile i se strâng în pumni pe lângă ea, reiau studiul intensiv al trupului său. Îi capturez în detaliu puzderia de pistrui de pe nas şi mica aluniţă de pe sânul stâng. Buzele ei în formă de inimă, cea de jos doar un pic mai mare decât cealaltă, dând senzaţia de bosumflare permanentă. Felul în care talia ei pare atât de mică şi subţire, dar destul de solidă încât să nu îmi fie teamă că i-o rup când sunt complet înăuntrul ei.

Ally este artă pură. Poate că pare simplă şi discretă pentru un ochi neştiutor, dar pentru mine este o piesă exotică, rară care trebuie slăvită şi apreciată.

— Ridică-ţi bărbia, o îndrum, apoi îi fotografiez gâtul zvelt.

— Sper să nu le găsesc pe Mary Kate şi Ashley pe internet, amice!

— Mary Kate şi Ashley?

— Da. Fetele mele, mă lămureşte ea, gesticulând spre sâni. Mici, poate puţin cam triste, dar simpatice.

Mă aplec şi i-l acopăr cu gura pe cel stâng.

— Asta cine este?

— Oooh! Asta e Mary Kate. Cea mai mică şi mai veselă.

Îmi mut limba pe cel drept şi îi agit mamelonul, apoi îl iau complet în gură.

— Deci, asta trebuie să fie Ashley.

— Da, răspunde ea, cu un suspin. Care îţi place cel mai mult?

Arunc telefonul într-o parte şi cade cu zgomot pe canapea.

Nu-mi pasă. Nu atunci când ambii ei sâni sunt în mâinile mele, apropiaţi unul de altul, cu sfârcurile împietrite pentru mine.

— Nu ştiu. Trebuie să le încerc pe amândouă.

Ally închide ochii, iar eu sug şi muşc pielea întărită, având grijă să le ofer ambilor sâni atenţie în mod egal. Ea îmi geme numele şi îşi balansează şoldurile, frecându-şi sexul acoperit de bumbac de erecţia mea proeminentă. Aproape că pot simţi prin pantalonii de pijama cum micul ei loc umezeşte boxerii împrumutaţi.

— Trebuie să te pătrund, îi spun, cu buzele lipite de pielea ei fierbinte. Acum, iubito! Trebuie să te simt acum.

O ridic din poala mea, ca să se poată dezbrăca de boxeri, în timp ce eu fac acelaşi lucru cu pantalonii de flanel. Apoi mă încalecă din nou, iar vârful penisului meu ajunge la deschizătura ei. Amândoi tragem adânc aer în piept când ne vedem trupurile contopite şi impulsuri electrice curg prin părţile noastre cele mai intime. Inimile ne bat într-o armonie perfectă. O apuc cu mâinile de fund şi coapse, ca să îi încetinesc coborârea.

— Mai încet, iubito. Uită-te în ochii mei, în timp ce te umplu, centimetru cu centimetru.

Ochii înceţoşaţi şi încărcaţi de dorinţă sălbatică ai lui Ally îi întâlnesc pe ai mei. O apăs în jos doar un pic, numai cât să permit capului meu să se cuibărească în interiorul ei, apoi urmăresc valul de emoţii care îi joacă pe chip. Surpriză. Durere. Extaz complet, absolut.

— Vrei mai mult? o întreb.

Ally dă din cap că da şi se străduieşte să-şi ţină ochii deschişi, aţintiţi asupra mea.

— Da. Mai mult…

Încă un centimetru ca de piatră. Pereţii ei se contractă şi se extind, dar este încă strâmtă şi un pic inflamată de aseară. Chiar şi udă fleaşcă, simt cum muşchii ei mă strâng ca într-o menghină.

— Doamne, iubito, mârâi eu şi îmi înfrânez dorinţa de a mă înfige adânc în ea. Mai mult?

— Da, da. Justice, te rog, scânceşte ea.

Ţipă tare când îi ofer lucrul după care tânjeşte. Mă imploră să-i dau şi mai mult, iar eu nu pot să nu îi îndeplinesc dorinţa.

— Oh, e prea mult. Mult… mult… prea mult. Nu pot să mă mai abţin, suspină.

— Încă puţin, iubito. Stai aici.

O apăs pe ultimii câţiva centimetri şi împing în sus, apoi imediat simt cum Ally explodează în poala mea. Muşchii ei interiori mă strâng şi mă atrag înăuntru, iar eu o fac să salte într-un ritm rapid, neobosit. Pereţii ei continuă să pulseze şi ea se mişcă pe valurile unui orgasm nesfârşit, ţipându-mi numele, cu faţa îngropată în scobitura gâtului meu.

— La naiba, murmur, când propriul meu climax îmi cuprinde coloana vertebrală. Păsărica ei încă zvâcneşte şi senzaţia de extaz mi se adună în vintre. O ridic pe Ally înainte de a fi prea târziu şi o aşez în picioare.

— Gustă-te, iubito, îi spun răguşit, ţinându-mă de baza penisului. Gustă cât de dulce eşti. Suge-ţi seva de pe mine.

Mă priveşte cum îmi mângâi penisul ud şi lucios, iar ochii i se măresc de şoc şi încântare. Îşi linge buzele cu precauţie şi se lasă în genunchi între picioarele mele.

— Nu-ţi fie frică, iubito. Ai încredere în mine; o să-ţi placă.

Îşi ridică privirea spre mine şi îi observ dorinţa arzătoare.

Îşi pune mâna peste a mea, apoi îşi aduce încet buzele la vârful neted, iar eu gem puternic atunci când simt cum limba ei roz iese afară şi linge cercuri delicioase în jurul capului meu.

— Îţi place? o întreb, cu vocea răguşită, plină de nevoie copleşitoare.

— Da, îmi răspunde, cu răsuflarea tăiată.

— Atunci linge-l pe tot, iubito. Nu risipi nicio picătură.

Pulsez violent când lungimea dură alunecă între buzele şi limba ei, până când îi atinge fundul gâtului. La început mă ia încet, pentru a se acomoda cu senzaţia nouă. Apoi mă suge cu pasiune şi îmi face scula să

vibreze cu gemetele ei, în timp ce încă mă strânge la bază. Îmi împing şoldurile în sus, dornic să ating punctul maxim.

— Sunt atât de aproape. Atât de aproape, iubito! îi şoptesc. Atinge-te. Joacă-te cu clitorisul în timp ce mă faci să ejaculez.

De data asta nu ezită şi o mână îi dispare între picioare. Simt momentul exact în care îşi atinge labiile moi, pentru că mă suge mai tare, cu mai mult entuziasm. Văzând-o aşa de excitată de propria ei aromă, cu penisul meu în gură şi cu mâna la păsărică, fierbinţeala din centrul meu explodează şi se propagă într-o minge de flăcări lichide, care îmi inundă corpul mai repede decât mi-am închipuit. Cu un geamăt agonizant, mă retrag din gura lui Ally exact când primul jet îmi erupe din corp. Ea priveşte cu fascinaţie cum sperma se revarsă pe abdomenul meu încordat, iar eu tresar şi tremur, într-un orgasm de categoria a cincea.

— Uau, şopteşte ea, cu buzele roşii şi umflate.

Gem drept răspuns, nefiind în stare să articulez altceva.

Ca şi cum aş putea să mă îndrăgostesc şi mai mult de ea, ca şi cum ar putea să facă vreun lucru care să crească şi mai mult magnitudinea sentimentelor, ea se apropie şi linge dâra sărată de lichid lăptos care mi se prelinge pe abdominalii rigizi. Îi cuprind faţa şi îi mângâi părul cu afecţiune, atât de copleşit de sentimente mult prea noi pentru a le putea exprima în cuvinte.

Este actul suprem de supunere, dar Ally îmi domină toate gândurile confuze, fiecare senzaţie care îmi străbate corpul şi fiecare respiraţie sacadată din plămâni.

Îşi reazemă capul de coapsa mea, după ce a devorat fiecare picătură din mine. O ridic în braţe şi o strâng la piept; ambele noastre trupuri goale sunt lipicioase de sudoare şi excitare.

— Trebuia să înregistrezi asta pentru colecţia ta porno, îmi spune ea, când respiraţiile ne-au revenit la normal.

— Ce te face să crezi că n-am făcut-o?

— Corect. Doar să-mi pui nişte sâni mai mari, în Photoshop. Gemenele Olsen au nevoie de nişte carne pe oase.

— Şşşşt! Eşti perfectă, îngerul meu, îi murmur în păr. Desăvârşită, exact aşa cum eşti.

Distrugere

E ciudat că niciodată nu îţi dai seama cât de mult urăşti să dormi singur până când nu eşti forţat să o faci.

Gata. Am spus-o. Nu îmi place să dorm singur.

Sau poate că nu suport să dorm fără Ally cuibărită lângă mine, cu părul ei roşu, ciufulit care îmi cade pe faţă şi mă sufocă în somn. Sau fără saliva ei care îmi picură pe piept sau fără accesele ei spontane de sforăit, care mă sperie de moarte în mijlocul nopţii.

Dumnezeule! Ador totul la ea.

Atât de mult, încât n-am mai închis un ochi după ce s-a strecurat afară pe uşa din faţă, lăsându-mă satisfăcut, dar încă flămând după ea în toate felurile posibile.

— Lumea o să înceapă să vorbească, mi-a spus ea, încălţându-şi sandalele.

Sandalele alea urâte ca naiba. Doamne, le ador şi pe ele.

— Să vorbească.

— Eşti simpatic, mi-a zâmbit ea, apoi şi-a atins buzele de ale mele. Simpatic, dar nu inconştient. Ştii că oamenilor le place bârfa. Iar aceste femei nu au avut subiecte de bârfă de luni întregi.

— Să le ia naiba, i-am răspuns, îmbrăţişând-o şi refuzând să o las să plece.

— Mmmm! a îngânat ea, plimbându-şi nasul de la baza gâtului meu până la bărbie. Îmi place când nu te bărbiereşti. Arăţi sexy cu barbă.

— Arăt sexy *cu tine*, i-am răspuns, apoi mi-am coborât mâinile, ca să o strâng de fese. Încape perfect în palmele mele. Rămâi. Nu pleca.

— Eşti diabolic, domnule Drake, mi-a spus, clătinând din cap. M-a sărutat pe buze şi mi-a dezlipit mâinile de corpul ei. Diseară, bine? Voi veni imediat după cină. Voi renunţa şi la panna cotta, aşa că ai face bine să ai nişte îngheţată pentru mine.

— O să am mai mult decât atât.

S-a întors şi mi-a zâmbit chiar înainte să se lovească de tocul uşii, iar eu nu am putut să fac altceva decât să mă îmbăt în acel surâs, ca şi cum ar fi fost cel mai cald şi mai strălucitor soare pe care l-am văzut vreodată. Aş prefera să orbesc decât să nu mă mai uit la ea.

— Diseară, mi-a spus. Ne vedem diseară.

Îmi doresc să o fi convins să rămână. Să îi fi spus că trebuie să stăm de vorbă, că nu mai putem amâna niciun minut, că există ceva ce trebuie să

ştie despre mine înainte de a merge mai departe. Dar am rămas acolo, perplex şi am urmărit dâra de foc, până când a dispărut în clădirea principală.

Oricât de obosit aş fi, abia aştept să ajung la curs în această dimineaţă. Fac un duş, mă bărbieresc şi îmi aleg hainele cu mai mult zel decât am făcut-o vreodată. Nici nu mă mai deranjez să-mi fac ritualul zilnic de verificare a alertelor Google, a Paginii Şase şi a altor publicaţii de scandal. Niciuna dintre astea nu mai contează. Nu cât timp amintirea trupului lui Ally sub al meu, tremurând cu replici de orgasm, în timp ce îmi geme numele este gravat permanent în creierul meu.

Abia intru în clădire, că Riku se apropie de mine, urmat de Diane şi de alţi câţiva membri ai echipei mele.

— Frate… eşti bine? mă întreabă el, iar îngrijorarea i se citeşte pe faţă.

Mă priveşte pieziş, făcându-şi ochii să pară negri sub sprâncenele întunecate.

— Da, mă încrunt, când le observ privirile nerăbdătoare. Ce s-a întâmplat?

— Nu te-ai uitat la ştiri? Ţi-am trimis mesaje.

Îmi scot telefonul din buzunar şi apăs butonul Home. Închis complet. Am uitat să îl încarc după ce ieri eu şi Ally ne-am făcut poze nud. La naiba, asta nu-mi stă în fire.

— Mi-a murit telefonul. De ce? Ce s-a întâmplat?

Riku se uită de jur-împrejur şi trage nervos de timp, în vreme ce câteva gospodine intră în salonul principal, pregătite pentru lecţia din această dimineaţă. Privirea mea fuge exact peste umărul lui, peste tot şi toate, în speranţa de a o vedea pe Ally.

— Chiar ar trebui să verifici ştirile, J.D., îmi spune el serios. Heidi e pe drum.

— Heidi?

Asta îmi atrage atenţia. Lucrez cu ea de ani de zile, dar nu ne-am văzut faţă în faţă decât de câteva ori. Asta, evident, nu este o vizită de curtoazie.

— Da. Avionul ei a aterizat dimineaţă. Trebuie să apară în orice…

— E deja aici, spune o voce din spatele meu. Heidi Dulane, scorpia-şefă din lumea PR, supranumită pitbull în fustă. Heidi este, probabil, singura persoană din lume care mă poate face să tremur cu atitudinea ei rece. Obsesia reginei de gheaţă pentru perfecţiune şi rezultate excepţionale

este ceea ce a făcut din ea cel mai căutat şi cel mai bine plătit specialist în publicitate din lume. Iar trăsăturile ei ascuţite, nordice şi aspectul fizic deosebit cu siguranţă au făcut-o cea mai sexy.

Mă uit la blonda înaltă cu picioare lungi, care ţine lângă ea o valiză elegantă şi dau din cap când o văd că se apropie. Faţa perfectă a lui Heidi este ameninţător de încruntată, într-o expresie care l-ar face să se chircească chiar şi pe cel mai dur mascul alpha. Riku se strecoară înapoi în bucătărie înainte ca ea să se oprească în faţa mea.

— Încarcă-ţi telefonul ăla nenorocit, Drake! îmi spune, fără vreo formulă de salut, apoi îmi întoarce spatele şi îşi croieşte drum prin curte, spre casa mea.

Mă uit la Diane cu senzaţia că sunt cu câţiva centimetri mai scund.

— Dă-le liber doamnelor. Spune-le să se întoarcă la apartamentele lor şi apoi au program de voie.

Când mă uit în sus, e acolo. Îmi fură aerul din plămâni şi îl înlocuieşte cu ceva gen heliu. Când sunt în preajma ei simt că plutesc, că ajung atât de sus, încât pot săruta soarele. Ea se uită la mine, îngheţată în loc, cu acele buze rubinii uşor întredeschise, de parcă tocmai ar fi oftat sau ar fi gemut. Am nevoie de toată stăpânirea de sine din lume ca să nu mă duc la ea şi să aflu.

— Să fii pe fază. Ţinem legătura, îi murmur Dianei, fără să mă uit la ea, apoi mă întorc cu spatele şi revin la realitatea mea rece şi întunecată.

* * *

— E groasă treaba, Drake. Pe bune. Cum ai putut să permiţi să se întâmple una ca asta?

Heidi traversează podeaua camerei de zi, în pantofi Loboutin cu tocuri de cincisprezece centimetri şi cu câte un telefon în fiecare mână. Duce unul la ureche şi latră un ordin persoanei de la capătul celălalt, dar eu nu îl aud. Ochii şi urechile nu mi se mişcă de la scenele de pe ecranul televizorului. Variaţiuni ale aceluiaşi titlu apar pe plasmă iar şi iar, în timp ce oamenii încearcă să speculeze şi să disece frântura de informaţii care le-a fost oferită pe tavă.

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ: doctorul sexual al vedetelor a fost dezvăluit!

Sexpertul masculin transformă bogătaşele în jucării sexuale.

250.000 de dolari ca să se culce cu nevastă-ta? N-o să vă vină să credeţi câte celebrităţi au apelat la serviciile lui!

Un Doctor Sex în carne şi oase? Pacientele sale sunt deconspirate.

Cine este Justice Drake? Consultant al vedetelor sau prădător sexual?

Cine este Justice Drake?

Cine *este* Justice Drake?

Nici măcar eu nu ştiu răspunsul la această întrebare.

— Justice. Justice!

Mă întorc spre sunetul agravat al vocii lui Heidi, dar nu mă uit la ea.

— N-ai auzit ce ţi-am spus?

— Nu au nicio informaţie. Doar un nume. Tot ce au e un nume, îi răspund, aproape robotizat, ignorându-i întrebarea.

— Da, dar cine ştie de la cine a răsuflat informaţia aia? Şi este doar o chestiune de timp până vor avea mai mult.

Mă răsucesc din nou spre televizor, schimb canalul şi dau de un nou titlu. *În căutarea lui Justice.* Foarte inteligent.

— Justice… Sunt asaltată de clienţi nemulţumiţi. Le-ai promis discreţie totală, iar acum se tem că ar putea să se afle tot.

Se apropie de mine şi pune o mână subţire pe încheietura mea. Este pentru prima dată când Heidi mă atinge. Pielea ei e mai fină decât mi-am imaginat, mai delicată. Chiar dacă are un exterior dur, Heidi este o femeie adevărată. Mă întreb în treacăt cum îi merge pe plan personal. Oare e măritată? E într-o relaţie? Cu o femeie sau cu un bărbat? Oare are pe cineva care să o facă să simtă fluturi în stomac în fiecare zi?

— Hei, îşi înmoaie ea glasul, cu un zâmbet trist. Trebuie să iei o hotărâre. Cade cortina. E timpul să le trimiţi acasă.

— Nu.

Mă ridic în picioare şi îmi strâng pumnii pe lângă corp.

— Nu? Justice, tu ai auzit tot ce ţi-am spus? Am încălcat termenii contractului. O să pierzi totul dacă nu rezolvi rahatul ăsta chiar acum! Trimite femeile acasă, returnează-le banii şi dispari înainte să-ţi dezvăluie cineva identitatea.

— Puţin îmi pasă! Nu o pot lăsa… Nu sunt pregătit să plec. Nu pot să le trimit înapoi, încă nu. Nu am terminat.

— Iisuse Hristoase! Tu te auzi? mă întreabă exasperată, aruncându-şi mâinile în sus. Nu te pot reprezenta dacă tu nu mă asculţi. Încă mai avem timp să îndreptăm lucrurile dacă ne mişcăm acum! Nu e ca şi cum chiar te-ai culca cu vreuna dintre doamnele astea.

O ţintuiesc cu privirea, din reflex, cu un sentiment de vinovăţie. Sau

teamă. Sau poate un pic din amândouă. Ea îmi citeşte expresia ca în palmă.

— La naiba, n-ai făcut-o! Spune-mi că n-ai făcut-o, Justice! Spune-mi chiar în clipa asta!

— Heidi, nu e cum crezi tu… încerc să-i explic, dar nici măcar mie nu mi se pare convingător şi, din câte se pare, nici Heidi nu mă crede.

— Nu-mi vine să cred! Ştiam eu. *Ştiam eul* De când am vorbit ultima oară. Doar că nu am vrut să cred că poţi să fii atât de neglijent. Tu dintre toţi, cu regulile tale, şi controlul, şi anonimatul. Nu concepeam ca tu să faci ceva atât de stupid.

— Pot să îndrept situaţia.

— Ei, poţi pe naiba! Cine e, Justice? Care dintre ele? Poate că mai există o modalitate să ieşim din mizeria asta. Dacă ştiu despre cine e vorba, ştim cât să îi oferim ca să-şi ţină gura.

Rămân tăcut. Parţial pentru că nu vreau să o trădez pe Ally aşa, dar şi pentru că sunt prea laş ca să-i mărturisesc că nu vreau să îndrept situaţia. Acum că secretul a ieşit la iveală, pot să răsuflu uşurat. Nu mai trebuie să ascund cine sunt. Nu mai trebuie să ascund ceea ce simt.

— Cum o cheamă, Justice? Zi-mi acum!

Mă uit la Heidi şi simt că ăsta este începutul sfârşitului. Oricât de mult aş încerca să mă împotrivesc, ştiu că s-a terminat. Ştiu că soarele a apus pentru Ally şi pentru mine.

— Nu putem să o plătim. Nu se lasă cumpărată.

Heidi ridică o sprânceană arcuită meticulos.

— Oricine are un preţ, Justice. Ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

— Ei bine, ea n-are. Ally n-are.

— Ally? Adică Allison Elliot-Carr? *Acea* Allison Elliot-Carr? Pentru numele lui Dumnezeu, Justice, de ce a trebuit să regulezi cea mai bogată javră de aici? Ai dreptate: orice i-ai oferi probabil are deja în portofelul pentru mărunţiş.

— Cum spuneam, nu e ceea ce crezi. Oricum nu ar accepta.

— Şi tu de unde ştii? V-aţi îndrăgostit unul de altul sau ceva de genul ăsta? Crezi, chiar şi pentru o secundă, că şi-ar părăsi viaţa plină de excese şi de lux pentru una alături de tine? îl are pe Evan, domnul Cel-Mai-Sexy-Bărbat-în-Viaţă, conform revistei *People*. Până şi Oprah ar fi de acord cu asta. Fără supărare, Justice, dar de ce te-ar vrea pe tine?

Nu îi răspund, pentru că nu am ce. Heidi are dreptate.

În comparaţie cu Evan, eu sunt un cerşetor care doarme pe ziare. Iar asta nu m-a deranjat niciodată cu adevărat… până acum.

Pe bara de jos a ecranului televizorului apare mesajul „Ştiri de ultimă oră”. Heidi dă sonorul mai tare exact când Giuliana Rancic îşi începe discursul.

— *Mass-media vuieşte după ce s-a descoperit faptul că un bărbat neidentificat, cunoscut sub numele de Justice Drake, este de fapt un terapeut sexual pentru celebrităţi. Şi separe că are nişte clienţi foarte sus-puşi. Ni s-a confirmat faptul că sursele anterioare care o plasau pe Allison Elliot-Carr, soţia lui Evan Carr, la un centru spa exclusivist au fost false şi că ea ar fi fost, de fapt, într-o destinaţie secretă cu acest sexpert pentru vedete. Când i-am contactat pe agenţii domnului Carr pentru explicaţii, au spus că nu vor să facă niciun comentariu. Acum, întrebarea este: oare l-a angajat, de fapt, Evan Carr pe acest individ să se culce cu soţia lui şi să o transforme într-o amantă mai bună? Rămâneţi pe recepţie pentru noutăţi legate de această ştire…*

Închid televizorul. Nu am nevoie să aud mai mult.

— Vezi? mă întreabă Heidi, gesticulând spre ecranul negru. Piesele de puzzle încep să se aşeze. Iar acum au implicat şi familia Carr? E de rău, Justice. Chiar şi tu trebuie să realizezi asta.

— Ştiu.

Îmi las capul în palme şi îmi masez tâmplele.

— Lasă-le să plece. Poţi să începi de la zero în altă parte, sub un nou pseudonim, cu angajaţi noi. Mai bine te retragi acum, înainte de a fi obligat să o faci.

Mă uit la Heidi, dar nu o văd decât pe Ally. Nu am în faţa ochilor decât privirea ei tristă şi felul în care mi-a zâmbit ultima oară. Ea s-ar întoarce în lumea ei, iar eu aş rămâne în a mea.

— Nu pot, murmur, chiar dacă ştiu, în acel moment, că o s-o fac. Nu pot să o păstrez. Asta înseamnă mirajul: ceva atât de frumos şi de dorit, încât nu poate fi real.

O bătaie uşoară în uşă îmi ridică ţeasta grea şi mă face să alerg spre uşă. O deschid fără să verific cine e.

— Ally.

E ca şi cum tocmai aş fi luat prima gură de aer, după ce am stat sub apă ore întregi.

— Iartă-mă că te întrerup…

Trage cu ochiul în spatele meu şi când expresia i se schimbă într-una de uimire ştiu ce vede: o blondă înaltă, cu picioare lungi, cu un corp formidabil, pe tocuri şi cu o fustă conică atât de strâmtă, încât pare pictată pe ea.

— Um, ăăă pot să revin mai târziu.

O apuc de braţ înainte să se poată îndepărta vreun pas.

— Nu. Rămâi. *Rămâi*.

Dacă ar putea simţi greutatea acestui cuvânt minuscul…

— Heidi pleacă.

— Cred că îţi baţi joc de mine, mormăie tipa sexy în spatele meu.

Porneşte spre uşă, dar se opreşte să-şi apese buzele roşii pe obrazul meu.

— Ai 24 de ore, Drake. Hotărăşte-te, îmi şopteşte, apoi îşi îndreaptă privirea de gheaţă către Ally şi înclină din cap.

— Doamnă Carr…

Urmărim cum Heidi se îndepărtează, balansându-şi şoldurile în ritmul tocurilor înalte. Ally pare gânditoare atunci când se întoarce spre mine.

— Ce e? o întreb, trăgând-o în casa şi în braţele mele.

— Este…

— Înaltă? Rece? Puţin cam înfricoşătoare?

— *Superbă*. Şi, da, puţin cam înfricoşătoare. Este ca versiunea ta feminină.

Clatin din cap

— Crezi că sunt înfricoşător?

— Erai, îmi explică, curăţându-mi de pe obraz pata de ruj strălucitor lăsată de buzele lui Heidi şi înlocuind-o cu a ei. Dar eu sunt de părere că trebuie să-ţi înfrunţi frica. Acum mă sperii la fel de mult ca un pisoi. Cine e tipa, până la urmă?

— Agentul meu de publicitate.

— E totul în regulă? se încruntă ea îngrijorată.

— Bineînţeles. Doar câteva hârtii pe care trebuie să le semnez personal, o mint, fără scrupule.

— Sper că nu v-am întrerupt, continuă, apoi se uită spre uşă. Nu bănuieşte nimic despre noi, nu?

— Te-ar deranja dacă ar bănui?

Ally ridică din umeri şi se întoarce spre mine, cu ochii rătăciţi.

— Nu ştiu. Adică ştiu, dar nu pot să mă hotărăsc ce părere am despre asta.

— Nu ştii ce simţi în legătură cu noi.

Nu este o întrebare. Ochii ei îi găsesc pe ai mei şi caută răspunsuri.

— Nu. Ba da. Ştiu, sigur că ştiu, dar mi se pare că e greşit să simt toate astea. De parcă aş fi o persoană oribilă, dezgustătoare pentru că am aceste sentimente, în situaţia mea. Şi dacă le recunosc, mă vor acapara. Mă vor consuma. *Tu* mă vei consuma.

Mă apropii de ea cât de mult e omeneşte posibil. Atât de mult, încât îi simt bătăile inimii răsunând în pieptul meu.

— Vreau să te consum, Ally. Vreau să devorez fiecare părticică din tine, până când nu vom mai exista nici tu, nici eu. Până când nu vom deveni nimic altceva decât senzaţie şi epuizare. Până când vei vedea muzică şi vei auzi culori, îi spun, cu buzele la doar o suflare distanţă de ale ei, dornice să i le guste. Nu trebuie să defineşti în vreun fel sentimentele pe care le ai pentru mine, Ally. Lasă-mă să o fac eu în locul tău.

Ea deschide gura să vorbească, dar îi înăbuş cuvintele cu un sărut fierbinte. Nu am nevoie de un răspuns din partea ei. Ceea ce avem, ceea ce simt pentru ea depăşeşte barierele unei explicaţii raţionale. Când mă desprind de ea, observ că are ochii trişti.

— De ce am impresia că e un sărut de despărţire?

O sărut din nou, pentru a mă abţine să îi mărturisesc că este. Începutul sfârşitului. Punctul de pornire al celei mai triste despărţiri din istorie. Pentru că după această seară ea va pleca de lângă mine şi se va întoarce la el, ţinând în palmă o bucată din inima mea. Şi ori de câte ori privesc cerul noaptea şi mă întreb unde este, dacă e fericită, dacă Evan râde la glumele ei proaste sau zâmbeşte de fiecare dată când zâmbeşte ea, spaţiul gol din interiorul meu lăsat în urmă de plecarea ei va sângera de amintiri. Pentru că, odată, a fost umplut de lumina ei. Ea m-a *completat* într-un fel în care nimeni de pe Pământ nu ar fi putut să o facă. Şi niciodată nu voi mai fi întreg.

Nu ne vorbim, în timp ce o conduc spre dormitor. Stăm cu ochii lipiţi unul de celălalt cât timp ne dezbrăcăm. Când o ating, se cutremură, dar pielea îi arde sub degetele mele. O strâng în braţe şi îmi doresc să o pot acoperi într-un fel care să o facă să dispară în mine. Nu pot să-mi ia ceva

ce nu găsesc.

— Eşti atât de mică! îi murmur, cu buzele lipite de părul ei.

— Iar tu eşti atât de mare! Dar îmi place.

Stăm aşa până când apăsarea erecţiei mele devine prea mare pentru a mai putea fi ignorată. Parcă auzindu-mi gândurile, ea strecoară o mână între noi şi o strânge, făcându-mă să gem, fără pic de demnitate.

— Atât de mare, îmi repetă, cu un zâmbet satisfăcut. Dar îmi place.

— Şi ea te place.

Apoi nu mai vorbim şi toate semnele de joacă dispar atunci când îi acopăr corpul cu al meu. Îi sărut gura, gâtul, fiecare dintre sânii ei tari, adâncitura buricului. Atunci când limba mea găseşte încheietura coapselor, le deschide automat pentru mine. Îmi trec un deget în jos, printre falduri, apoi îi apăs clitorisului. Se cutremură, iar eu repet mişcarea, mişcându-mi uşor degetul peste ghemul de carne roz şi trasându-i sexul cu precizie, înainte de a-l trage din nou în sus, pentru a aplica presiune pe mugurul ei sensibil. Până să îi ofer limba, aproape se dezintegrează.

— Ce-mi faci? scânceşte ea, clătinându-se în pragul orgasmului.

— Exact ceea ce te-am învăţat, îi răspund.

Apoi o împing în abis, cu gura şi degetele. O sug până când lichidul ei mi se scurge pe bărbie, în jos. Până când mă prinde de umeri şi mă trage în sus, implorându-mă să încetez.

— Oh, Doamne, suspină ea. Nu mai pot. E prea mult.

O sărut, ca să îşi simtă gustul pe limba mea, să îi împărţim excitarea. Sunt perfect aliniat cu intrarea ei, încă umedă şi fierbinte, aşa că împing încet, până când capul penisului meu ajunge în interior. Ally tresare şi îi mângâi buzele cu vârful degetelor, apoi îi introduc două în gură. Înaintez puţin şi privesc emoţiile evidente pe faţa ei, toate nuanţele de plăcere carnală. Când am intrat complet, până la bază, mă retrag atât de brusc, încât o fac să geamă şi o întorc pe burtă.

— Hopa sus, îi spun, aliniindu-i fundul cu şoldurile, şi îndoindu-i picioarele în aşa fel încât tălpile i se ating. Admir modul în care sexul i se contractă şi mă imploră să o umplu din nou.

Cu o mână pe şoldul ei şi cu cealaltă pe umăr, întâi încet, o pătrund pe la spate. Din unghiul ăsta intru atât de adânc, încât pot să-i simt bătăile inimii în stomac. Aşternutul se mototoleşte sub strânsoarea ei şi Ally înjură încet.

— Te simţi bine aşa? o întreb. Nici nu ştiu de ce îi cer voie. N-am mai cerut voie niciodată să iau ceva ce mi-am dorit şi cu siguranţă nu mi-a păsat suficient cât să fac asta în timpul sexului.

Cu ochii strânşi, Ally dă din cap în pernă.

— Da. Superbine.

Mă retrag până la vârf şi pătrund din nou, trăgându-i umerii înspre mine. Amândoi gemem la unison şi genunchii îi tremură.

— Bine?

Nu ştiu de ce o întreb din nou. Ştiu că se simte bine. *Simt* că îi place.

— Da, reuşeşte ea să murmure, printre respiraţii sacadate.

Pierd orice urmă de control, mă las în voia simţurilor şi împing lacom în ea. Mă aplec şi o sărut pe spate, înăbuşindu-mi gemetele de plăcere pe pielea şi în părul ei. Ea întoarce capul şi buzele ni se unesc instantaneu.

Dacă am fi într-un alt timp, iar eu aş fi un alt bărbat, care ar iubi o altă femeie, aş privi-o în ochi atunci când trupurile ni s-ar uni. Ea s-ar uita cu dragoste la mine şi mi-ar mângâia obrazul, cu o expresie de extaz pur întipărită pe chip. I-aş da părul într-o parte, peste umăr şi mi-aş trece limba de-a lungul gâtului ei, până la ureche. Iar atunci când spatele i s-ar arcui şi primii fiori ai orgasmului i-ar cuprinde trupul, i-aş şopti „te iubesc", pentru că aş vrea ca acele cuvinte să fie singurele pe care le aude atunci când termină pentru mine. Doar pentru mine.

Indiferent de sentimentele mele pentru Ally, şi chiar am sentimente pentru ea, eu nu sunt acel bărbat, iar ea nu este acea femeie. Şi singurul moment pe care îl avem la dispoziţie este cel de acum. Dacă aş pronunţa aceste cuvinte, nu aş face decât să creez confuzie şi conflict pentru amândoi. Aşa că înghit ambele noastre suspine de abandonare şi îi ofer numai părţile din mine pe care i le pot oferi. Părţile care îmi tremură şi pulsează, până când durerea şi plăcerea devin una şi aceeaşi. Până când foc şi gheaţă îmi urcă pe şira spinării şi articulaţiile mele sunt mult prea inundate cu senzaţii pentru a se mai putea mişca, iar eu vărs totul în ea: frica, furia, fericirea de a o avea în braţe. Toate sunt ale ei. *Îi aparţin* în întregime.

* * *

Ceva îmi deranjează somnul, dar încerc să ignor totul. Nu vreau să-mi schimb poziţia, nu vreau nici măcar să respir. Dar sună iarăşi din camera de zi şi ştiu că trebuie să mă ridic din pat şi să părăsesc căldura corpului

lui Ally.

Fir-ar să fie! Telefonul.

Raze de lumină difuză pătrund prin draperii şi îmi dau seama că am făcut sex şi am dormit toată ziua. Am vorbit puţin, am mâncat, ba chiar am şi băut ceva, dar în principal ne-am petrecut timpul sărutându-ne, atingându-ne şi împingându-ne trupurile spre extaz.

Cât pot de uşor, îmi scot braţul de sub corpul adormit al lui Ally. Ea se foieşte, mormăie ceva nedesluşit, apoi îşi reia sforăitul uşor. Clatin din cap şi râd pe înfundate, după care mă duc spre camera de zi. Înainte de Ally, toate femeile cu care am fost vreodată arătau ca nişte fotomodele chiar şi în pijamale. Părul şi machiajul rămâneau cumva la locul lor. O parte din mine nici nu credea că dorm cu adevărat, ci doar îşi închideau ochii cu gene lungi şi stăteau în pat, ca statuile de ceară. Dar cu Ally, totul este diferit, este mai real. Părul ei încâlcit ajunge şi pe faţa ei, şi pe a mea. Sforăie un pic, nu tare, dar suficient de sonor cât să îmi dau seama că doarme. Şi o mică picătură de salivă îi apare în colţul gurii.

Poate că, în realitate, toate femeile dorm aşa. Nu ştiu. N-am rămas niciodată suficient de mult pentru a afla.

Urmăresc clinchetul telefonului şi îl găsesc pe măsuţa de cafea. Apeluri pierdute şi mesaje de la Heidi. Unul de la Diane, îmi dă raportul. Altul de la Riku, mă întreabă dacă este totul în regulă. Le ignor pe toate şi îmi îndrept atenţia spre cele şase alerte Google care îmi împânzesc ecranul.

Ştire bombă…

Tocmai a ieşit…

Adevărul şocant dezvăluit…

Acelaşi rahat cu diferite titluri. Dar tot ce pot vedea este o faţă, un nume. Un lup în piele de oaie, care plânge cu lacrimi false de remuşcări şi de dor.

Revelaţia şocantă a lui Evan Carr: Mi-am trimis soţia la doctorul de sex.

Într-un comunicat de presă de azi-dimineaţă, Evan Carr a dezvăluit, cu părere de rău, că şi-a trimis soţia, pe Allison Elliot-Carr, la terapeutul sexual pentru celebrităţi Justice Drake, sub pretextul că Drake este un profesionist intim] NU un deviat sexual.

— Când ni s-a spus prima dată despre domnul Drake şi practicile sale, am crezut amândoi că o va ajuta pe Allison să-şi dezvolte încrederea în sine şi să-şi stăpânească sexualitatea, a declarat vedeta. Ne-am înscris cu presupunerea că va fi un lucru pozitiv pentru căsnicia noastră. Nici prin

cap nu ne trecea ce făcea de fapt Justice Drake. Dacă aş fi ştiut, nu mi-aş fi pus niciodată soţia să treacă prin aşa ceva.

Carr, cu faţa înlăcrimată, continuă să spună că face tot ce îi stă în putere pentru a-şi localiza soţia şi a o aduce acasă.

— Locul ei este lângă mine, explică el. Nu cu un tip care ne-a vândut o minciună. Nici nu vreau să îmi imaginez ce îi poate face lui Ally şi Dumnezeu mai ştie cui.

Evan Carr a oferit detalii cu privire la formularele de înregistrare, în care scrie că femeile sunt trimise într-o destinaţie necunoscută, unde nu vor avea contact cu lumea exterioară timp de şase săptămâni. Întrebat despre identitatea lui Justice Drake, Carr a clătinat din cap.

— Nimeni nu l-a văzut vreodată. Nici nu sunt sigur dacă e bărbat. Am ţinut legătura prin agentul său de publicitate sau prin e-mail.

Heidi Dulane, agentul de publicitate al lui Drake, nu a fost dispusă să ofere comentarii.

Pulsul îmi bate dureros în tâmple şi o sun imediat pe blondă.

— Norocul tău că am o groază de treabă, îmi spune Heidi după ce răspunde la primul apel. Am vrut să-ţi invadez cuibuşorul de nebunii şi să te scot cu forţa de acolo.

— Unde eşti? o întreb, cu vocea răguşită de somn şi seriozitate.

— Mă îndrept spre New York, dar a trebuit să fac o oprire mai întâi.

Face o pauză, pentru a-i da şoferului de taxi adresa unui hotel de pe Michigan Avenue.

— A intervenit ceva şi vreau să văd despre ce e vorba.

— Eşti în Chicago?

— Da. Mă întâlnesc cu Art.

Oftez prelung şi mă reazem de canapea. Arthur Cambridge al III-lea este avocatul meu. Dacă este implicat, înseamnă că ceva nu e în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Eşti şantajat, Justice. Acum câteva ore mi-a fost trimisă o înregistrare audio cu tine în timp ce faci sex. Nu ştiu cu cine ai fost, dar femeia a fost foarte vorbăreaţă. Te-a tot strigat pe nume. Ştii ceva despre asta?

Închid ochii şi îmi masez tâmplele tensionate.

— Nu. De unde ştii că nu e trucată?

— Am verificat-o. Este autentică. Totuşi, echipa mea a reuşit să

identifice adresa IP ca fiind din Chicago.

Aproape că zâmbesc.

— Heidi, ai cumva o echipă de hackeri?

— Nu are toată lumea? Şi chiar dacă e veche de ani de zile, nu putem să ne asumăm riscul. Nu acum, când presa îţi cere capul pe o tipsie de argint. Chiar acum ţi-o trimit printr-un mesaj. Ascult-o cu atenţie. Apoi sună-mă când ai terminat.

O secundă mai târziu primesc un mesaj şi întrerup conversaţia cu Heidi pentru a deschide fişierul ataşat. Respiraţie grea. Gemete. O voce dulce îmi strigă numele, în timp ce eu îi poruncesc să mi-o tragă, apoi să mă sugă.

Nu trebuie să ascult mai mult. Am făcut-o. Am făcut-o chiar ieri.

O sun din nou pe Heidi, iar ea îmi răspunde imediat.

— Cred că ştiu cine a pus la cale toate astea şi presupun că şi tu ţi-ai dat seama.

Erin.

Proasta de Erin.

Îmi aduc aminte momentul în care am penetrat-o pe Ally, chiar aici, pe canapea. Îmi amintesc că i-am spus să îşi scoată cămaşa şi că apoi i-am imortalizat frumuseţea imperfectă cu obiectivul telefonului meu. Apoi i-am devorat sfârcurile roz şi i-am cerut să dea jos boxerii ăia ridicol de mari. Apoi am pătruns-o cu totul, m-am lăsat pradă plăcerii şi am uitat de telefon.

Cum dracu' a obţinut Erin înregistrarea asta? Ultimul număr format a fost al ei, dar ecranul a fost blocat. Oare a sunat ea? Oare am apăsat din greşeală pe pictograma verde, în timp ce Ally mă călărea ca o amatoare de rodeo?

— O s-o îngropăm, continuă Heidi. Ai să primeşti bani şi de la nepoţii ei.

Scutur frustrat din cap.

— Cât îţi cere?

Heidi scoate un sunet strangulat.

— Două milioane, ceea ce, tehnic vorbind, nu te va ucide, dar totuşi…

— Dă-i-i.

— Poftim?

— Spune-i lui Art să i-i dea. Dă-i banii.

Vocea lui Heidi devine mai ascuţită decât am auzit-o vreodată.

— Nu se poate să vorbeşti serios! Târfa aia şi-a încălcat contractul şi tu vrei să o răsplăteşti? Nu are nimic solid, Justice. Nu poate dovedi că tu eşti cel din înregistrare.

— Nu contează, Heidi. Nimic nu mai contează. Pune mâna pe probă, dă-i banii şi fă tot ce trebuie să faci ca să te asiguri că dispare.

Preţ de câteva secunde Heidi tace, apoi chicoteşte.

— Ai luat-o razna de tot, nu-i aşa?

Râd şi eu. Nu ştiu de ce. Afacerea mi se prăbuşeşte la picioare, sunt şantajat de o fată care nu avea niciun chior în buzunar înainte să mă cunoască şi am o aventură cu o femeie măritată, de care nu pot să mă despart. Sunt nebun. Nebun de legat, dar, cu toate astea, niciodată nu m-am simţit mai normal. Mai legat de viaţa pe care am lăsat-o în urmă, viaţa lui Ally.

Aud paşi uşori în spatele meu şi ridic privirea la timp pentru a o vedea pe Ally rezemându-se de tocul uşii, îmbrăcată cu o bluză de-a mea, cu ochii umflaţi de somn şi sex. Îmi zâmbeşte şi un sentiment prea puternic pentru a fi reprimat îmi izbucneşte în piept, apoi se refugiază în stomac.

— Te rog să te ocupi de asta pentru mine, Heidi. Şi, în ceea ce priveşte discuţia noastră de mai devreme… o s-o fac. La voi trimite.

Vocea ei devine din nou moale şi feminină. De parcă i-ar fi milă de mine. De parcă îi pasă de mine.

— S-a făcut. E o decizie bună, Justice, şi totul o să fie bine. Poţi să o iei de la capăt, să reconstruieşti. După ce trec toate astea, poţi să fii oricine vrei.

N-am un răspuns, cel puţin nu unul pe care să îl pot rosti cu voce tare, aşa că închid. Heidi este obişnuită cu stilul meu concis. Aşa sunt cu toată lumea. Cu toată lumea, în afară de Ally.

Ca şi cum şi-ar putea auzi numele cum răsună melodios în capul meu, ea se apropie de canapea exact când aşez telefonul pe măsuţa de cafea. O apuc de talie şi o trag în poala mea, iar ea chiţăie fericită. Îmi îngrop faţa în părul ei şi încerc să absorb cât mai mult din mirosul ei, atâta timp cât mai pot. Îmi simt mirosul pe pielea ei, amestecat cu parfum şi sudoare.

— N-am vrut să te trezesc, îi spun, cu buzele lipite de locul din spatele urechii. Tocmai voiam să mă întorc în pat.

— Am obosit să tot dorm, oftează ea.

O privesc şi ridic ironic o sprânceană.

— Ai *obosit* să *dormi*?

Mă ciupeşte de braţ.

— Hai, că ştii ce vreau să zic.

Îi prind mâna şi îi sărut palma. Apoi rămânem tăcuţi şi privim cum umbrele se măresc sub ochii noştri. Asfinţitul se transformă în noapte.

— Pot să-ţi pun o întrebare? mă întreabă Ally, cu vocea scăzută în tăcerea vastă.

— Nu o faci mereu?

Mă ciupeşte din nou.

— Încetează! Poţi să fii serios măcar cinci minute?

Îi arunc o privire nedumerită.

— *Tu* îmi ceri *mie* să fiu serios?

— Off!

Încearcă să se retragă din braţele mele, dar le strâng mai tare în jurul ei.

— Bine, bine, îmi pare rău. Întreabă-mă orice. Acum vorbesc serios.

Ally face semn cu capul spre pereţii albi, umbriţi.

— Nu ai nicio fotografie.

— Asta nu e o întrebare.

— Taci din gură, poţi? Şi lasă-mă să termin, zâmbeşte ea şi clatină din cap, apoi şi-l aşază pe umărul meu. Nu ai nicio fotografie şi nu mi-ai vorbit niciodată despre familia ta. Şi, din moment ce tu ştii deja totul despre mine şi viaţa mea, m-am gândit…

— Vrei să îţi povestesc despre familia mea.

— Da. Se întoarce ea spre mine, cu ochii plini de lacrimi şi scuze. Vreau să te cunosc. Mai avem cam o săptămână de stat împreună. Nu e de ajuns, Justice. Trebuie să absorb cât de mult pot din tine.

Inspir adânc şi îi repoziţionez corpul în aşa fel încât să fiu nevoit să o privesc în ochi. Să fiu forţat să văd regretul şi compasiunea care vor apărea, fără îndoială, pe faţa ei.

— Nu e nimic nemaiauzit în povestea mea. Tatăl meu nu a iubit-o niciodată pe mama. Era fermecător, bogat, puternic şi un mincinos impecabil. Ea era blândă, naivă şi se gândea că dragostea pe care i-o purta putea să-l schimbe suficient de mult cât să simtă şi el ceva pentru ea. Era prea bună pentru el, dar prea proastă ca să-şi dea seama şi să îl părăsească.

Îmi zâmbeşte uşor.

— Pare corect.

— Bineînţeles că nu l-a părăsit. Şi, curând, el şi-a găsit o nouă jucărie strălucitoare, care să îi gâdile orgoliul. Mama nu îi mai era de folos şi nici eu. Relaţia mea cu el s-a sfârşit odată cu a lor.

— Unde e mama ta acum?

— Pe undeva, îşi plânge inima frântă, probabil cu un martini în mână. Nu şi-a revenit niciodată după el. Când ne-a alungat, mi-am spus că era pierderea lui. Dar a fost şi a noastră. Am pierdut acea femeie caldă, plină de compasiune şi mult prea optimistă. Cea care îmi spunea că într-o zi o să cresc, o să ajung star de cinema, o să mă însor cu cea mai frumoasă femeie din lume şi o să-i fac o duzină de nepoţi. Nu numai că am pierdut-o eu, dar s-a pierdut şi ea pe sine. Şi-a pierdut motivul de a trăi.

Ally îmi cuprinde obrazul în palmă şi mă priveşte ca şi cum ar putea vedea direct prin exteriorul meu impasibil. Ca şi cum mi-ar putea vedea toate cioburile lipite unul de altul de minciuni şi înşelăciune.

Îi ofer un zâmbet slab şi îi îndepărtez mâna.

— Nu trebuie să te simţi prost pentru mine. Eu nu mă simt.

— Dar cred că te simţi singur.

— Cum să fiu singur? rânjesc obraznic. Sunt tot timpul înconjurat de femei frumoase şi de angajaţi foarte eficienţi.

— Nu e acelaşi lucru, Justice. Cu toţii avem nevoie de cineva.

— Eu n-am.

— Ba ai. Toată lumea are.

O strâng mai tare şi o aduc atât de aproape, încât buzele ni se ating.

— Atunci, tu de cine ai nevoie, Ally?

Ochii ei animaţi îmi cercetează toate părţile pe care le pot vedea de la o distanţă aşa de mică. Deschide gura să răspundă, dar nu spune niciun cuvânt. Şi atunci îmi dau seama că nu vreau să îi aud răspunsul. Nu vreau să aud că are nevoie de oricine altcineva în afară de mine. Aşadar, cu degetele încâlcite în părul ei dezordonat, o sărut, în ciuda temerilor mele. O sărut ca să îi pot dovedi cât de mult o doresc, cât de mult am *nevoie* de ea. Cu toate că este mai mult decât poate suporta inima mea, sărut acest înger şi simt cum fiecare parte vitală din mine se face scrum.

Fiecare sărut este o despărţire. Mai ales cele care te ucid.

Erupție

— Oh, Dumnezeule, nu pot să cred că fac asta. Nu pot… Nu pot, Justice.

Ridic privirea de la pantofii Ferragamos cu care mă încalţ şi mă încrunt la zeiţa cu păr roşcat din faţa mea.

— Ally, nu e atât de rău pe cât crezi.

— Cum poţi să fii atât de sigur? N-am mai făcut aşa ceva. Niciodată! Oh, Doamne, îmi vine rău.

Încep să intru în panică.

— Stai aşa… La ce te referi, mai exact?

— La mersul ruşinii, spune ea, ridicându-şi mâinile în aer. Ştiam eu că ar fi trebuit să mă întorc în camera mea încă de aseară. Acum nu îmi lipsesc decât ochii de raton şi păr ciufulit ca după sex. Uf!

Mă ridic şi o cuprind cu braţele, apoi îi ating buzele strânse într-un botic drăguţ cu buzele mele.

— În primul rând, eşti frumoasă. Este încă devreme; n-o să te vadă nimeni. Şi nu, nu ar fi trebuit să pleci de aseară. Ai vrut să rămâi cu mine la fel de mult cât am vrut şi eu.

— Ai dreptate, am vrut să rămân, îmi răspunde, apoi expresia i se îmblânzeşte şi îşi lasă fruntea să-i cadă pe pieptul meu. E atât de greu! De ce e atât de greu?

O sărut pe creştet.

— Pentru că aşa trebuie să fie. Pentru că lucrurile de genul ăsta sunt făcute să ne tortureze, până când ne îndoim şi ne frângem. Trebuie numai să ne dăm seama dacă toate astea merită sau nu.

Ea mă priveşte şi fiecare colţişor întunecat al inimii mele se umple de lumină orbitoare.

— Ştii, când a început totul, m-am simţit vinovată. O parte din mine încă se simte. Şi eu sunt dezgustată de mine însămi, pentru că mă simt complet distrusă, chiar dacă ştiu că nu poate fi ceva de durată.

Închide ochii şi îşi scutură capul dintr-o parte în alta. Când se uită din nou la mine, ochii ei albaştri sunt înecaţi în lacrimi.

— Şi încerc să nu mă gândesc la asta. Încerc doar să mă bucur de puţinul timp pe care îl mai avem împreună. Dar, la naiba, mă doare, Justice. Mă doare pentru că deja mă îndoi şi mă rup. Şi nu am cum să îndrept lucrurile. Dacă tot ce avem e prezentul, ştiu că nu voi mai fi niciodată întreagă. Şi, Dumnezeule… merită! *Tu* meriţi. Prefer să rămân

frântă, de dragul tău.

Fiecare emoţie din mine luptă să iasă la suprafaţă, iar eu deschid şi închid gura uscată şi încerc din răsputeri să nu le dau drumul. Ăştia suntem, două suflete singuratice, frânte şi pierdute în faţa propriilor noastre dorinţe. M-am născut în viaţa pe care o trăieşte ea acum şi singurul lucru pe care mi-l doresc este să o îndepărtez de ea. Să o răpesc de lângă tot ce cunoaşte şi iubeşte şi să-i râvnesc zâmbetele şi inima blândă. Dar nu pot să-i spun aşa ceva. Nu pot să-i spun cât de mult mă doare când mă gândesc la despărţire. Nu pot să-i descriu cât de mult m-a schimbat din bărbatul care credeam că sunt şi nici să-i spun cât de tare m-am frânt deja. Nu pot să-i spun că mă frâng chiar acum.

— Şi eu la fel.

Ally zâmbeşte. Şi o viaţă întreagă de singurătate şi durere se dezintegrează sub lumina ei. Aşa că zâmbesc şi eu, pentru că orice moment cu ea, fie că e o zi sau o oră, merită.

— Îmi doresc să te fi cunoscut înainte… înainte să pleci din New York. Îmi doresc să te fi cunoscut pe tine primul. Dar, probabil, nici nu ar fi contat. Te-aş fi găsit oricum, în cele din urmă.

— De ce spui asta?

— Pentru că… pentru că tu eşti homarul meu, şopteşte ea.

— Ăă? o întreb, ridicând o sprânceană.

A spus… *homar*?

Ea doar scutură din cap şi zâmbeşte uşor. Îmi împletesc degetele cu ale ei şi îi sărut mâna, apoi o conduc afară din casa mea pentru ultima oară. Din acest loc care odată era steril şi rece; care îmi ascundea secretele şi singurătatea. Din locul pe care l-a umplut cu mai multă căldură decât soarele.

— Haide. E timpul să mergi la ore, îi spun când trecem pragul.

Rămâi, Ally. Nu pleca. Părăseşte-l şi rămâi cu mine.

Asta ar fi trebuit să-i spun.

* * *

— În primul rând, vreau să vă spun că a fost o plăcere pentru mine să am posibilitatea de a vă învăţa şi a vă ghida spre o viaţă sexuală mai sănătoasă şi mai plină de satisfacţii. Mai mult decât atât, a fost o plăcere să vă cunosc pe fiecare dintre voi. Toate aţi fost minunate… mereu pregătite să învăţaţi şi să vă perfecţionaţi, chiar şi atunci când nu aţi fost pe deplin

convinse şi nu v-aţi simţit în largul vostru. Vreau să vă mulţumesc.

Trag adânc aer în piept, pentru a-mi întări hotărârea şi mă uit la cele unsprezece feţe nedumerite care mă privesc la rândul lor. Sunt mândru de ele, de toate. Şi mă doare că trebuie să pronunţ cuvintele următoare, ca să le protejez.

— De aceea, regret să vă informez că instruirea se va termina un pic mai devreme decât ne-am aşteptat şi veţi pleca acasă.

— Ce?

— De ce?

— S-a întâmplat ceva?

— Am făcut ceva greşit?

Întrebările mă lovesc toate odată şi flutur din mâini pentru a le calma.

— Doamnelor, vă garantez că nu aţi făcut nimic greşit. Dar au apărut câteva probleme care necesită atenţia mea imediată. Desigur, toate veţi primi o rambursare completă şi…

— De ce faci asta?

Vocea este frântă, la fel ca mine. Nici nu mă pot uita în direcţia ei.

— După cum spuneam, veţi primi o rambursare integrală…

— Nu poţi face asta! Nu poţi pur şi simplu să mă trimiţi acasă. Nu poţi face asta, Justice!

Deschid gura să-i explic, dar Diane dă buzna înăuntru şi mă salvează de la încă o replică rece, învăţată pe de rost.

— Domnule Drake, avem o problemă, îmi spune la ureche.

Încuviinţez din cap şi revin cu faţa spre femei.

— Vă rog să mă scuzaţi un moment.

O conduc spre biroul din spate, care adăposteşte mai multe dulapuri încuiate cu informaţii despre cliente şi alte astfel de documente. Atunci aud. O voce pe care nu am mai auzit-o de peste zece ani. O voce care nu are ce căuta aici.

Mă întorc spre Diane, a cărei piele întunecată, de culoarea bronzului, devine dintr-odată palidă.

— Am încercat să îi explic, începe ea. Domnule Drake, ce se întâmplă? Angajaţii sunt îngrijoraţi…

Vocea se aude mai tare, mai enervant. Răsună în foaier şi amintirea dureroasă îmi străpunge timpanele. Mă ascund în anticamera de lângă salonul principal înainte să fiu văzut.

— Izolează problema, Diane.

Am vocea caldă şi relaxată, dar dacă e să spun adevărul, am tot corpul în alertă. Cod roşu.

— Asigură-te că doamnele nu află.

Dar chiar când rostesc cuvintele ştiu că e prea târziu.

E prea târziu.

Fă o plecăciune; cortina cade. E timpul să plecăm acasă.

— Ally Cât, vino aici, iubito!

Mă uit pe după colţ, la timp pentru a-l vedea pe Evan Carr cum o trage pe Ally, *Ally a mea*, în braţele lui. Îi atinge coama roşcată sălbatică, de parcă i-ar fi teamă să nu îl muşte, şi se încruntă când îşi dă seama că nu mai e strânsă în coc.

— Uau! Arăţi… altfel.

Îi cercetează îmbrăcămintea, pielea bronzată, buzele umflate, care încă au gustul meu. Ally răspunde la privirea lui cu una uluită.

— Evan… Evan, ce cauţi aici?

— Mi-a fost dor de tine. Şi cu scandalul monstru din jurul acestui tip, Justice Drake, am ştiut că trebuie să te iau acasă.

Acum, şi celelalte gospodine ies din sală, iar Diane încearcă în zadar să le trimită înapoi în salonul principal. Răul este deja făcut.

— Scandal? Despre ce tot vorbeşti? se încruntă Ally.

Nu îi stă bine aşa şi ceva din mine se cutremură. Îmi doresc să îi mângâi buzele şi să le redau zâmbetul de care m-am îndrăgostit.

— Tipul e un golan, Ally. Un escroc. Ne-a păcălit pe toţi numai ca să ajungă în chiloţii a zeci de femei nevinovate.

Evan îşi trece uşor mâna prin părul ciufulit, de un blond spălăcit, ca şi cum nu mi-ar fi defăimat caracterul şi afacerea.

— Ştii că nu e adevărat, îi răspunde Ally ferm.

Îşi trage încheieturile din strânsoarea lui.

Evan se apropie mai mult, ca şi cum ar fi pe cale să o sărute, dar se opreşte la un milimetru distanţă de buzele ei.

— Da, dar avem companie. Şi trebuie să dăm bine, nu-i aşa?

Apoi îşi lipeşte buzele de ale ei, exact când bliţul unui aparat de fotografiat cu zoom învăluie camera într-o lumină fluorescentă.

Evan a adus paparazzi.

Nemernicul face asta pentru publicitate. Nu pentru că îşi iubeşte soţia şi

o vrea acasă. Nu pentru că îşi face griji pentru ea şi pentru bunăstarea celorlalte zece femei. Tot circul ăsta e de dragul presei.

Un alt fotograf păşeşte din spatele unui stâlp şi mai face câteva fotografii cu cei doi şi cu interiorul casei.

— Oricum, unde e Justice Drake? strigă el, şi toţi ochii şi urechile se aţintesc spre el. Unde a dispărut doctorul mare şi rău?

Abia mă abţin să ies din umbră şi să-l înfrunt. Să-i arăt cine sunt. Dar asta este exact ceea ce vrea. El vrea reacţia mea, ca să se folosească de ea. Văd titlul de pe acum. *Evan Carr dezvăluie identitatea prădătorului sexual Justice Drake*. La naiba cu asta! N-o să-i alimentez emisiunea mâncătoare de rahat.

— Lasă-l în pace, îi porunceşte Ally, uitându-se îngrijorată de jur-împrejur. Nu-ţi bate capul cu el. Îmi strâng lucrurile şi putem să plecăm acasă.

Ea îl împinge deoparte şi se îndreaptă spre scări, spre mine. Pot să-i văd preocuparea în ochi, când cercetează coridorul. Poate că se teme că am s-o văd cu soţul ei. Poate că o mică parte din ea simte că mă înşală cu el. Sau poate că grija gravată pe faţa ei este un rezultat al ruşinii. Nu ştiu şi nu îmi ofer timp să dezbat şi să analizez *cum* şi *de ce*, ci întind mâna şi o prind de cot când trece pe lângă mine.

— Justice, ce…?

— Nu pleca.

Cuvintele mi-au ieşit înainte să le pot opri. Şi continuă să vină, toată discreţia şi îndoielile mele învăluite în disperare.

— Nu pleca cu el, Ally. Rămâi cu mine. Te rog. Locul tău nu e lângă el.

Ochii ei animaţi observă înfrângerea dintr-ai mei.

— Nu pot pur şi simplu să… Ce vrei să spui?

Fac un pas spre ea şi o apuc de umeri. Acum ori niciodată. Dacă nu încerc, n-o să mai am o altă şansă.

— Spun că nu vreau să pleci. Niciodată. Spun că nu pot trăi fără soarele ce-mi străluceşte pe faţă şi nu pot visa fără ca stelele să mă sărute de noapte bună. Nu pot să trăiesc fără tine, Ally. Deci… ai două variante din care să alegi. Rămâi. Alege-mă *pe mine*.

Nici nu realizez că în toată încăperea nu se mai aude nimic în afară de respiraţia mea sacadată şi bubuitul din piept. Dar când aud vocea lui, ştiu că rugămintea mea s-a auzit foarte clar.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Simt cum Evan se apropie în spatele meu, dar nu mă întorc spre el. Încă mă uit la Ally şi aştept un răspuns, un semn. Orice îmi poate da de înţeles că ar vrea să rămână.

— Evan, îngână ea, deşi mă priveşte pe mine.

— Evan, eu, ăăă…

— Ăsta e? Ăsta e Justice Drake? scuipă el cuvintele pe un ton de acuzaţie şi amuzament.

Îl simt în spatele meu şi ştiu că trebuie să-mi arăt faţa. Nu mă mai pot ascunde în umbră.

Dacă eram într-o comedie romantică sau într-un serial siropos, acesta ar fi momentul în care ar interveni pauza de publicitate. Sau poate că acesta ar fi sfârşitul episodului, care lasă telespectatorii cu sufletul la gură şi se asigură că vor urmări şi episodul următor.

Dar nu suntem actori într-un show de televiziune. Nu există niciun generic de final, care să acopere expresia de şoc şi pur dezgust de pe faţa lui Evan Carr atunci când mă întorc să-l privesc în ochi.

Asta este viaţa reală. Viaţa mea. Viaţa care m-a înghiţit, m-a scuipat afară şi m-a aruncat la gunoi fără ezitare.

— Sean Michael? Tu eşti? Ce faci aici? Şi ce dracu' faci cu soţia mea?

Nu spun niciun cuvânt. Nu pot. Rămân cu gura închisă, în timp ce bliţurile se aprind în faţa noastră şi spectatorii îşi ţin respiraţia. Membrele şi articulaţiile îmi îngheaţă, până când simt pe braţ atingerea caldă, moale şi delicată a lui Ally. Păşeşte lângă Evan, cu o expresie la fel de nedumerită ca a lui.

— Justice, despre ce vorbeşte…?

Evan aproape că o împinge într-o parte, ca să se apropie de mine.

— Stai puţin. Drăcia dracului… *Tu* eşti Justice Drake? Tu eşti el? latră el, cu un râs sarcastic şi ridică dramatic mâinile în aer. Cred că glumeşti! Sean Michael este nenorocitul de Justice Drake. Şi, aparent, vrea să îmi fure nevasta. Asta-i *culmea l* îmi simt muşchii atât de încordaţi, încât abia mă pot mişca. Nici nu îmi dau seama cât timp rămân aşa, aruncându-i priviri ucigaşe lui Evan şi dramatismului său, până când Ally apare în raza mea vizuală.

— Justice, ce se petrece aici? Te rog să-mi spui.

Faţa ei perfect imperfectă se umple de îngrijorare şi imediat mă simt

vinovat, pentru că eu simt cauza.

Deschid şi închid gura, încercând să-mi găsesc cuvintele, dar Evan, acelaşi nemernic egoist dintotdeauna, îmi fură momentul. Pune o mână pe spatele lui Ally şi cu cealaltă gesticulează spre mine.

— Ally Cât, draga mea, ţi-l prezint pe Sean Michael. Bastardul lui taică-meu şi fratele meu vitreg.

Şi toată frica şi ruşinea mea ies la suprafaţă şi dau pe afară de secrete şi minciuni. Văd repulsia de pe faţa ei când se uită la mine, rănită şi trădată, scăldată în lumina a zeci de bliţuri. Nu se simte dezamăgită de Evan, soţul ei, pentru că i-a ascuns un secret atât de important, se simte dezamăgită de *mine*. De parcă toate astea se întâmplă din vina mea. De parcă eu l-aş fi forţat pe taică-său, adică pe taică-meu, să-şi înşele nevasta cu o tânără menajeră naivă şi să conceapă un fiu care s-a născut la doar două luni după Evan.

— Eşti fratele lui? şopteşte ea răguşit. Eşti un Carr?

— Frate vitreg, o corectez. Şi nu, nu sunt un Carr.

Ochii înlăcrimaţi îi scapără de furie.

— Deci, ai ştiut despre mine? Ai ştiut cine sunt încă de la început?

Ea dă din cap şi buzele i se schimonosesc a dezgust.

— Oh, Dumnezeule, ai ştiut tot timpul! Ai vrut să mă foloseşti ca pe un pion…

Încerc să ajung la ea, dar se fereşte de mine.

— Nu! Să nu îndrăzneşti nici măcar *să gândeşti* aşa ceva! Da, am ştiut cine eşti, dar…

— Dar ce? Cum poţi să-i explici asta, frăţioare? mă întreabă Evan îngâmfat. Ştii ceva? Nu mă pot decide ce te face un dobitoc mai mare: faptul că te-ai înfruptat din soţia mea sau că încerci să-ţi faci drum cu coatele într-o lume din care, evident, nu faci parte. Tu şi maică-ta aţi fost plătiţi cu vârf şi îndesat să staţi departe de familia noastră. Faptul că ţi-ai schimbat numele nu anulează contractul. Să vezi ce şuturi în fund o să iei de la avocaţii lui taică-meu!

Îşi scoate telefonul din buzunar.

— Avocaţii lui taică-tău? Nu cumva te referi la cei ai *maică-tii*? Din moment ce îţi place atât de mult să te ascunzi sub fusta ei, ar trebui să ştii foarte bine că ea a pus la cale toată conspiraţia asta.

Evan ridică din umeri.

— E adevărat. Dar, vezi tu, una dintre caracteristicile căsătoriei este aceea că uneşte. Căsătoria creează un întreg. Iar *noi* suntem o familie. Tu şi curva de mă-ta o să fiţi mereu pe dinafară.

Nu apare niciun gând. Nicio intervenţie a lui Jiminy sau vreun imbold din partea drăcuşorului narcisist. Numai furie roşie şi mişcări înceţoşate, atunci când îl apuc pe Evan de gât şi îl trântesc de perete. Nu aud ţipetele de frică ale femeilor sau sunetele scoase de aparatele de fotografiat care îmi imortalizează mişcările. Nu o simt pe Ally, care mă trage de braţ şi mă imploră să mă opresc şi nici pe Riku, care încearcă să mă împiedice să fac ceea ce îmi doresc să fac de zeci de ani. Simt doar furia orbitoare care îmi amorţeşte mâna când îi apăs şi mai tare gâtul încordat şi privesc cum ochii lui albaştri, că ai mei, se măresc de groază.

O să-l omor.

O să-l omor pe nenorocit.

Mi-am ratat copilăria pentru că mama lui Evan a refuzat să-i permită lui taică-său să mă recunoască. Şi când a aranjat să urmez cel mai bun liceu din oraş nici asta nu a ţinut mult, pentru că Evan nu se simţea „în largul lui" în prezenţa mea. Iar acum mi-a furat fericirea. Puţin îmi pasă dacă, legal, Ally îi aparţine lui. Este a mea şi o simt până în măduva oaselor. Mi-a fost sortit să fie parte din mine. Iar Evan vrea să-mi ia şi asta.

Aşa că o să-i iau viaţa, aşa cum el şi javra de maică-sa au vrut să mi-o ia pe a mea.

— Justice, te rog, nu! Te rog, nu vrei să faci asta!

Vocea lui Ally acoperă sunetul sângelui care îmi vâjâie în urechi, dar pare atât de departe, ca o amintire aproape uitată. Îl strâng mai tare de gât pe Evan, iar el încearcă să ţipe, dar nu scoate niciun sunet.

— Acum, unde ţi-e mămica, Evan? îi şoptesc, cu maxilarul încordat. Acum cine te mai salvează de mine, a? Ăă? Răspunde-mi, jigodie!

Un scâncet răguşit îi scapă de pe buzele tremurânde şi îl strâng de gât atât de tare, încât încheieturile mi se albesc. Îmi apropii faţa de a lui, asigurându-mă că îmi poate vedea furia în ochi, iar eu pot vedea frica într-ai lui.

— Ce-ai zis? Nu te prea înţeleg printre toate bocetele, Evan. Ai de gând să mă spui mamei tale? Ai să o minţi din nou că am fost rău cu tine, aşa cum făceai când eram mici? Sau ce-ar fi să-i spui că ţi-am cotrobăit prin cutii şi ţi-am luat lucrurile?

Un zâmbet diabolic îmi joacă pe buze şi râd isteric, apoi mă aplec să-i şoptesc la ureche cuvintele dure:

— Ei bine, de fapt, chiar am luat ceva ce era al tău. Am luat şi am tot luat, iar şi iar, până când mi-a strigat numele şi m-a implorat să-i dau mai mult. Până când a terminat atât de violent, încât a început *să plângă.*

— Opreşte-te! Te rog! ţipă Ally. Cineva să facă ceva!

— Haide, frate.

E vocea lui Riku. Este departe, dar mai aproape decât înainte. Îi simt mâinile pe umerii mei, cum încearcă să mă readucă la realitate.

— Te vede toată lumea. Nu-ţi distruge viaţa pentru nenorocitul ăsta. Nu merită.

— Te rog, plânge un înger frânt. Te rog, nu. Te rog, nu face asta.

Vocea ei îmi tot răsună în minte, implorându-mă să mă opresc. Implorându-mă să-i cruţ soţul iubit. Da, m-aş simţi extrem de bine dacă l-aş răni pe Evan, dar ar distruge-o pe ea. O parte din ea ar muri cu el. Şi m-ar urî pentru totdeauna dacă aş lăsa-o văduvă la doar douăzeci şi şapte de ani. Iar asta… asta e ceea ce m-ar distruge pe mine.

Îi eliberez gâtul lui Evan, îl las pe Riku să mă tragă de lângă el şi îi permit lui Ally să-şi ajute soţul, care se prăbuşeşte la podea şi tuşeşte convulsiv. Ea îi îndepărtează părul de pe fruntea transpirată, îi mângâie faţa roşie ca sfecla şi plânge pentru el. Plânge, pentru viaţa pe care aproape i-am răpit-o, cu mâinile goale.

Cineva se grăbeşte să-l ajute pe Evan să se ridice şi, cu Ally lipită de el, se îndreaptă cu toţii spre ieşire.

— Nu mi-ai luat-o, încearcă el să împroaşte cu venin peste umăr, dar nu reuşeşte să scoată decât o şoaptă încordată. Ai plătit pentru ea şi ultimul ban din buzunar.

Nu-i răspund. Nici măcar nu mă uit la el. Doar continui să privesc cum Ally alege. Evan este răul cel mai mic. Iar eu… eu sunt cel mai rău.

El este steaua vieţii ei. Eu am fost doar un substitut.

Chiar înainte să treacă pragul, ea se întoarce şi mă priveşte pentru ultima oară. Soarele îi luminează singura lacrimă care i se prelinge pe obraz şi o transformă în durere cristalizată. Vreau să mă duc la ea, să i-o prind în palmă şi să i-o sărut, până dispare cu totul. Dar nu varsă lacrimi pentru mine. Le varsă din cauza mea.

Îngerul îndurerat îmi scapă printre degete şi fuge din iadul meu, cu o

limbă de foc în urma ei. Stele ard şi cad din cerul meu, iar norii plâng, întunecaţi de tristeţe.

Soarele a dispărut. Am pierdut-o pentru totdeauna.

Abandon

— Mesajul 12 din 23

Dragă Justice.

Un An Nou fericit! (cu întârziere)

Nu sunt sigură dacă ai primit mesajele mele, dar, în calitate de agent de publicitate, şi încă sunt agentul tău de publicitate, fie că îţi place, fie că nu, simt nevoia să păstrez legătura cu tine. Ştii, să te ţin la curent cu ce se mai întâmplă pe aici. Şi să-ţi spun că toţi ne facem griji din cauza ta.

Gata, am spus-o. Îmi fac griji pentru tine.

Din ultimele surse am auzit că ai fost în Tokio, după care te-ai ascuns într-un castel din Franţa. Mama ta m-a ţinut la curent şi mi-a spus că ai trecut şi prin Polonia, unde ţi-ai vizitat bunicii de sărbători. Că tot a venit vorba, este o femeie nemaipomenită. Mi-a spus până şi nefericita poveste a fostului tău nume. Sean Connery şi Michael Douglas? Pe bune? Dar nu pot să-i port pică.

Oricum, după Polonia, pista s-a răcit. Asta a fost acum trei săptămâni.

Uite, te înţeleg. În momentul ăsta eşti supărat pe toată lumea. Dar, măcar dă-mi un semn de viaţă, ca să ştiu că nu scriu mesaje unui cadavru.

Nu cred că eşti la curent cu ultimele evenimente, pentru că dacă ai fi fost, acum te-ai fi întors acasă. Aşa că o să te scutesc de detaliile savuroase şi o să trec direct la subiect.

Evan Carr a renunţat la toate acuzaţiile împotriva ta. Se pare că ai un înger păzitor care veghează asupra ta, pentru că echipa lui era pregătită de atac. Aşa că socoteşte asta ca pe o victorie; căminul tău este în siguranţă.

Cu toate astea, lucrurile s-ar putea să se schimbe radical dacă nu îţi mişti fundul mai repede înapoi. Diane şi Riku au venit cu o idee nebunească de a transforma Oasis într-o staţiune pentru cupluri care are la bază hedonismul. Şi având în vedere că oamenii vin să viziteze locul ăsta de parcă ar fi Disneyland pentru perverşi, cred că e un plan bun. Laura şi Brad sunt de acord să devină angajaţi cu normă întreagă şi să predea cursuri de yoga tantrică, printre altele. Ba chiar au vorbit şi cu Candi şi

Jewel despre un curs de striptease aerobic şi încă unul, mai intim, de striptease pentru cupluri. Toţi sunt gata să ajute, Justice. Le pasă de tine… Tuturor ne pasă.

Evident că Erin nu a mai fost invitată.

Ultima dată am auzit că a renunţat la medicină şi e pe cale să ajungă prostituată drogată. Din păcate pentru ea şi pentru schema ei de şantaj, după ce s-au publicat fotografiile din… ştii tu… ziua aia, înregistrarea ei audio nu a mai valorat nimic. Deci, nu numai că este o javră mincinoasă, ci este una falită şi fără job.

Nu ştiu dacă citeşti toate astea sau dacă te afli măcar într-o zonă cu acces la Wi-fi, dar vreau să ştii că suntem de partea ta. Nimeni nu te condamnă pentru ce i-ai făcut lui Evan; nemernicul a meritat-o. Iar acum că toată lumea a aflat că eşti fiul abandonat al lui Winston Carr al II-lea, toată lumea te compătimeşte şi înţelege de ce ai reacţionat aşa.

Ţi-au furat totul, Justice. Nu-i lăsa să-ţi ia şi tot ce ai realizat cu puterile tale.

OK, pe data viitoare! Poate că de data asta chiar o să-mi răspunzi, ca să ştiu că n-ai crăpat în vreun şanţ din Rio. Aşa cum am mai spus, cu toţii suntem aici pentru tine. Dacă vrei să-l uiţi pe Justice Drake, te înţeleg perfect. Dar nu ne uita şi pe noi. Nu-i abandona pe cei care te iubesc. Bine?

— Heidi

* * *

Acest e-mail este unul dintre multele pe care le-am citit şi le-am şters. Am adunat totul în acel loc latent din mintea mea, care nu are voie să jelească sau să aibă vreun alt soi de sentiment. Aşa e cel mai bine şi pentru mine, şi pentru restul lumii.

Heidi are dreptate, nu sunt la curent cu mondenităţile. Nu mă uit deloc la televizor. Uneori trec pe lângă vreun teanc de ziare în aeroport şi văd câte o faţă cunoscută pe prima pagină, dar şi asta se întâmplă din ce în ce mai rar. Potrivit conversaţiilor din rândul tinerilor localnici, am înţeles că o tânără vedetă de la Hollywood este însărcinată şi nu ştie sigur care dintre fraţii Franco este tatăl. Au! Având în vedere că abia a devenit majoră, pun pariu că e vorba de Franco cel Mare.

Stau într-o cafenea din Amsterdam, savurez o ceaşcă de ceai din plante, ştiţi voi… din ăla distractiv, şi ascult zgomotele oraşului. Este aglomerat,

viu. Şi totuşi, locul ăsta are ceva foarte relaxant şi blând. Poate că e efectul plantelor. Poate că mintea mea este, în sfârşit, suficient de distrasă ca să simtă şi altceva în afară de furie şi regret. Aproape zâmbesc. Aproape.

Fata din magazin îmi zâmbeşte şi îi fac semn din cap. E frumoasă, exotică, cu pielea şi părul întunecate, dar ochii ei sunt incredibil de luminoşi. Acum câteva luni, privirea mea ar fi zăbovit asupra ei câteva secunde în plus. Poate că i-aş fi zâmbit şi eu. Suficient cât să-i arăt că mi-a captat atenţia şi că ar putea să o păstreze timp de o noapte.

Magazinul este gol şi fata schimbă postul de televiziune de la fotbal la ceva ce pare a fi o comedie.

— Te superi? mă întreabă în limba engleză, cu un accent puternic.

Fără să mă uit la ecran, clatin din cap că nu şi îi ofer un zâmbet forţat. Ea percepe gestul meu ca pe o invitaţie şi vine la masa mea.

— E serialul meu preferat, îmi spune ea, zâmbind spre televizor. Şi mă bucur că dau reluările în limba engleză. M-au ajutat să învăţ.

În cele din urmă, îmi ridic ochii de la frunzuliţele care plutesc în ceaşca mea şi mă uit la televizor. Când privirea îmi poposeşte pe ecran, mă simt ca şi cum aş fi fost aruncat într-o piscină infinită cu apă rece ca gheaţa. Tocmai când credeam că i s-a făcut cuiva milă de mine şi mi-a aruncat un colac de salvare, îmi dau seama că e de fapt o greutate şi mă scufund de tot.

Nu pot să scap de asta.

Nu pot să scap de ea.

Indiferent unde mă duc, ea e cu mine. Chiar şi atunci când este la un milion de kilometri depărtare.

Phoebe cea excentrică îl consolează pe Ross, spunându-i să reziste, pentru că indiferent ce s-ar întâmpla, Rachel e homarul lui. Şi când homarii se întâlnesc şi se îndrăgostesc, se împerechează pentru toată viaţa. Se găsesc întotdeauna. Şi, mai devreme sau mai târziu, Rachel şi Ross vor fi împreună.

În următoarea jumătate de oră văd cum Ross cel alnic împărtăşeşte acest raţionament cu Rachel şi încearcă să o facă să înţeleagă că el este bărbatul potrivit pentru ea. Bineînţeles că nu reuşeşte, iar Rachel îl respinge şi caută perspective mai atractive. Perspective precum Evan Carr din lumea ei. Pentru că fetele ca Rachel nu se îndrăgostesc de bărbaţi ca Ross. Nimeni nu-l vrea pe înlocuitor.

Grupul stă aşezat în sufrageria Monicăi şi urmăreşte o veche casetă video, de la balul bobocilor. Rachel este supărată pentru că iubitul ei Chip a lăsat-o baltă. Undeva în spate stă singuraticul Ross, tăcut şi invizibil. Părinţii îl conving să o ducă pe Rachel la bal, iar după câteva insistenţe, el acceptă. Şi o văd: lumina din ochii lui

Ross. Momentul în care se umple de speranţă, de vise şi de nebunie oarbă.

Toate sunt zdrobite şi făcute praf când Rachel trece pe lângă el şi iese pe uşă… cu Chip.

Nimeni nu a ştiut vreodată cât de mult a iubit-o Ross pe Rachel. El nu a spus nimănui. S-a izolat în durere şi respingere, pentru că a crezut că nu este suficient de bun. A ştiut că era *alegerea mai proastă.*

Adulta Rachel îl vede, *în sfârşit* îl vede. Şi înţelege. Ross a fost făcut pentru ea. Ea a fost făcută pentru el. Şi nici timpul, nici distanţa, nici circumstanţele nu pot să schimbe asta.

Cei doi se sărută şi Phoebe, entuziasmată, repetă declaraţia de mai devreme. *Vedeţi, el este homarul ei!*

Când episodul ajunge la final, înţeleg. În sfârşit înţeleg ce a vrut să spună Ally în acea zi. Şi, fără niciun motiv, râd.

Râd *cu adevărat*.

Râd cu atâta poftă, încât mă ţin cu mâinile de burtă. Barmaniţa se îndepărtează încet, surprinsă de explozia mea de isterie. Probabil mă consideră drogat de-a binelea şi poate că sunt. Nici nu-mi pasă. E foarte plăcut să poţi elibera… *ceva.*

— Naiba să te ia, Phoebe Buffay, spun cu voce tare, clătinând din cap, cu un zâmbet stupid pe faţă. Naiba să te ia.

Revelaţie

Dragă Ally.

~~Ştiu că te întrebi unde am dispărut şi ce am făcut. Sau poate că nu. Poate că nu mai vrei să auzi de mine în viaţa ta. Şi cred… că e de înţeles. Dar, oricum.~~

~~— Trebuie să îndrept lucrurile. Trebuie să te conving~~ că nu am vrut ~~să te rănesc niciodată. Dar nu ştiu cum.~~

~~Ştiu că, pânbabil, Evan te-a făcut să crezi că te-am folosit ea să ajung~~

~~la el, dar asta este departe de a fi adevărat. Nu dau doi bani pe Evan.~~

~~Nu e vorba de eh~~

~~Ally, da, am ştiut de la început cine eşti, dar nu asta~~ m-a atras la t~~ine. Erai blândă ţi delicată, şi… nu:~~

~~Sincer să fiu?~~

~~Ally, erai incredibil de amuzantă, prostuţă, groaznic de neîndemânatică şi ori de câte ori îmi petreceam timpul cu tine, nu puteam să-mi şterg zâmbetul tâmp de pe faţă. Asta m-a atras la tine. Asta m-a făcut să-mi dau seama că atracţia mea pentru tine era mult mai mult decât curiozitate morbidă. Şi, odată ce am acceptat această idee, am ştiut că trebuia să fiu cu tine. N-am avut de ales.~~

~~Când ai apărut în viaţa mea, totul s-a schimbat. EU m-am~~ schimbat~~. Toate lucrurile pe care credeam că le doresc, bărbatul care credeam că sunt… nimic nu a mai avut sens. Nimic în afară de tine. Tu mi-ai dat un nou sens.~~

~~Bni plăcea cum mă simţeam când eram împreună. Îmi plăcea cum eram EU când eram împreună.~~

~~Nu ştiu ce-aş putea să-ţi spun ca să te fac să crezi că ai avut dreptate. Şi tu eşti homarul meu. Şi indiferent prin ce vom trece sau cu cine eşti căsătorită sau câtă distanţă e între noi, într-o zi ne vom regăsi. Trebuie.~~

Îmi pare rău.

Concluzie

Abu Dhabi

Am tot cochetat cu ideea de a mă întoarce acasă timp de săptămâni întregi. Dar de fiecare dată când mă gândeam să mă duc, dădeam peste aceeaşi revelaţie amară: nu mai aveam o casă.

Oasis a fost şi încă este a mea, dar a fost călcată de paparazzi şi turişti care sperau să-l zărească pe Justice Drake. Nu mai este refugiul pe care l-am găsit după ce am fost smuls din oraş, imediat după ce am terminat liceul. Obişnuiam să dau vina pe mama, pentru că a acceptat banii în schimbul tăcerii, dar apoi mi-am dat seama că a făcut ceea ce a trebuit să facă pentru a supravieţui. Să fi mers împotriva familiei Carr ar fi fost curată sinucidere, şi nu o spun la figurat. Dacă şi-ar fi dorit cu adevărat să dispărem, nu am niciun dubiu că am fi nimerit în vreun „accident” convenabil. Şi chiar şi în calitate de tânără imigrantă poloneză, cu vise

mari într-un oraş enorm, mama a ştiut câtă influenţă avea familia Carr. Aşa că ne-au cumpărat tăcerea, iar eu am învăţat adevărata putere a banului. Cu el poţi cumpăra fericire, dragoste şi libertate. Iar eu? Eu mi-am cumpărat o nouă viaţă.

Aşa că, iată-mă, schimbând o oază cu alta, încă încercând să îmi dau seama ce urmează şi cine eram cu adevărat înainte ca lumea să afle de existenţa lui Justice Drake.

Îl simt, eu sunt acela. Dar sunt şi Sean Michael Dovak, băiatul care trebuia să ajungă star de cinema. Băiatul care, cândva, semăna cu Winston Carr al II-lea şi cu fiul său Evan.

În încercarea de a mă separa de acest stigmat, am făcut tot posibilul să *nu* arăt ca ei. M-am tuns mai scurt, mi-am dezvoltat musculatura, pentru că bărbaţii Carr erau mai slăbănogi, şi am stat cât de mult am putut în aer liber, ca să îmi accentuez bronzul natural, moştenit. Din fericire, mama are trăsături europene puternice, care, când am crescut, au şters mare parte din materialul genetic al familiei Carr. Totuşi, din când în când, cineva se uita insistent şi îşi lăsa curios capul într-o parte, după ce mă vedea împreună cu Evan, când eram copii. Şi doamnei Carr, diavolul în persoană, nu îi plăceau speculaţiile.

Sean Michael a avut întotdeauna o conotaţie negativă. Aşa că am devenit Justice Drake. Şi nu mi-e ruşine cu asta.

Apartamentul pe care l-am închiriat este de trei ori mai mic decât conacul de la Oasis, dar mi se potriveşte. Nu mi-a plăcut niciodată să trăiesc pe picior mare şi m-am îndrăgostit imediat de designul curat şi modern al spaţiului. Şi din moment ce nu aveam în plan să mă întorc curând în Arizona, m-am gândit, *de ce nu?* Ce loc poate fi mai bun pentru a o lua de la capăt decât o ţară străină?

Asta a fost cam acum o lună şi mica mea bucăţică de Abu Dhabi încă nu mă face să mă simt ca acasă. Şi o parte din mine crede că, probabil, nu o să reuşească niciodată.

Ies din clădirea luxoasă în bătaia soarelui de dimineaţă şi trag pe nări mirosul de gaze de eşapament, alimente picante şi tămâie. Trec pe lângă târgurile şi zonele turistice din apropiere şi mă îndrept spre cafeneaua de pe plajă. Din fericire e devreme şi mă aşez direct la masa mea preferată. Unul dintre chelneri mă recunoaşte şi se grăbeşte să-mi aducă o ceaşcă de cafea.

— Fructe proaspete astăzi, domnule? mă întreabă, amintindu-şi comanda mea obişnuită.

— Da, te rog.

Mango şi pere.

Mă priveşte atotştiutor şi face o plecăciune, apoi dispare în restaurant, ca să-mi aducă platoul obişnuit cu pepene galben, struguri.

— Hmmm! Mă gândeam eu că o să comanzi ceva sănătos, ntrebare: dacă ai putea să mănânci numai fructe sau pui şi vafe pentru tot restul vieţii, ce ai alege?

Încremenesc şi aproape scap din mână ceaşca plină cu cafea fierbinte. O las pe masă, apoi mă întorc cu grijă spre voce. Spre femeia îmbrăcată complet în negru, de la hijabul care-i acoperă capul până la abaya lunga şi mătăsoasă care-i atinge gleznele.

Şi sunt acasă.

Mă simt acasă, în ochii ei nu chiar verzi, nu chiar albaştri. Ochi prea sălbatici şi prea luminoşi pentru a fi reali. O singură buclă de par roşu ca focul se desprinde şi îi cade pe ochii strălucitori. Încearcă să şi-o sufle de pe faţă şi hijabul i se umflă, iar ea râde. Râde cu poftă şi mi se pare cea mai dulce melodie compusă vreodată, după ani de suferinţă în tăcere asurzitoare.

Nu ştiu ce să spun.

Râd şi eu.

Sfârşit.

Ştiri 11

*

Proaspăt divorţata Allison Elliot se distrează la Coachella cu celebrul sexpert apetisant Justice Drake

Abia întorşi din vacanţa în St. Tropez, cei doi care formează noul Cuplu al Anului păreau odihniţi şi foarte îndrăgostiţi în timp ce ascultau acordurile lui Pharell şi se bucurau de focurile în aer liber de la festivalul muzical Coachella din California în acest weekend. Perechea s-a ţinut de mână şi chiar s-a sărutat de câteva ori, pe versurile melodiilor preferate. Allison chiar ne-a arătat câteva mişcări de dans mai îndrăzneţe, în vreme ce iubitul ei Justice a râs împreună cu ea. „Allison nu mi s-a părut niciodată atât de fericită”, a remarcat un participant. „Nu i-am mai văzut

niciodată această latură. Pare să fie un om obişnuit, exact ca noi, şi poate în sfârşit să fie ea însăşi!”

Asta se petrecea la numai o săptămână după ce s-a finalizat divorţul de fostul ei soţ Evan Carr. S-a aflat, de asemenea, în urmă cu câteva luni, că Evan Carr este, de fapt, fratele vitreg al lui Drake, rezultatul unei aventuri a tatălui său Winston Carr al II-lea de acum treizeci de ani. De asemenea, Drake a fost subiectul unui scandal în mass-media legat de activitatea neconvenţională pe care o desfăşura pe proprietatea sa Oasis. De atunci, nenumărate soţii de celebrităţi au sărit nerăbdătoare să-i ia apărarea.

„Mi-a salvat căsnicia” a declarat Lacey Rose, soţia legendarului rocker Skylar Rose. „Îmi pierdusem încrederea pe care o aveam în tinereţe şi de care se îndrăgostise soţul meu. Mă gândeam că dacă sunt mamă şi soţie nu mai pot fi şi sexy. Justice Drake a schimbat asta. El ne-a arătat că putem să fim sincere cu privire la sexualitatea noastră şi să ne satisfacem soţii, dar, totodată, să ne simţim bine în timp ce o facem. „De atunci, Justice şi-a restructurat programul şi a creat unul potrivit pentru cupluri.

„Îşi dă seama că într-o relaţie este nevoie de două persoane”, ne-a relatat o sursă apropiată „doctorului sexual”. „Punea toată responsabilitatea de a salva căsnicia pe umerii soţiilor, dar bărbaţii erau cei care le distrugeau. Acum vede lucrurile diferit… acum, că o are pe Ally”.

Mulțumiri

*

Nu mă pricep deloc la asta. Deşi sunt extrem de recunoscătoare fiecărei persoane care m-a susţinut în această aventură, mereu simt că nu reuşesc să transmit cu adevărat asta în secţiunea de mulţumiri. Şi oamenilor care au fost alături de mine la bine şi la rău, printre urcuşuri şi coborâşuri, de-a lungul şi de-a latul acestui montaigne russe literar, mă străduiesc să le arăt cât mai multă iubire, sprijin şi prietenie. Şi un text micuţ de la sfârşitul

unei cărţi nu poate descrie pe deplin acest lucru. Este imposibil.

Aşa că, în loc de asta, vreau doar să vă mulţumesc tuturor. Prietenilor autori, prietenilor cititori, prietenilor bloggeri… Vă mulţumesc pentru tot ceea ce faceţi şi pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine. Vă mulţumesc pentru încurajare şi amabilitate. Vă mulţumesc pentru fiecare distribuire, articol, comentariu şi recomandare. Vă mulţumesc pentru că îmi citiţi şi evaluaţi cartea.

Vă mulţumesc! VOI aţi făcut ca toate astea să devină realitate.

* * *

*   *   *

Expresie folosită pentru a descrie o soţie care nu gândeşte, ci doar are grijă de bărbat şi de copii. Are la bază filmul *The Stepford Wives (Neveste perfecte)* din 1975, în care un
grup de bărbaţi dintr-un orăşel rezidenţial, sătui de soţiile lor imperfecte, hotărăsc să fabrice copii sintetice ale acestora.
Aluzie la comedia romantică *Pretty Woman* (1990), în care o prostituată frumoasă (Julia Roberts) se îndrăgosteşte de un afacerist de succes (Richard Gere).
Manolo Blahnik, creator de modă spaniol renumit în special pentru colecţiile sale de pantofi de lux.
Page Six şi TMZ sunt numele a două reviste americane de scandal.
„Real Housewives" este un reality-show american care prezintă viaţa de zi cu zi a femeilor bogate.
Heidi Klum: model, producător de televiziune, designer vestimentar, prezentator TV şi actriţă, de origine germană.
Victorias Secret Angels: cele mai importante modele ale brandului Victoria's Secret, acestea fiind şi unele dintre cel mai bine plătite din lume.
Hugh Hefner: creatorul, fondatorul şi redactorul-şef al revistei *Playboy.*
Skeletor: personajul negativ al francizei „Masters of the Universe", creată de Mattel.
Ryan Lochte: înotător american care deţine mai multe recorduri mondiale şi este medaliat olimpic.
Joc de cuvinte. Dick în original înseamnă şi nemernic/măgar, dar şi penis.
Personaj secundar din franciza *Star Wars,* o creatură bipedă acoperită cu blană.
Referire la comedia „Magic Mike", în care Magic Mike, un stripper veteran, îl învaţă toate secretele meseriei pe ucenicul său Kid.
Stil de dans în care cele mai multe mişcări sunt concentrate în şolduri şi genunchi.
Personaj din desene animate, creat de Hanna-Barbera. Episoadele sunt o parodie după filmele de spionaj, în special seria James Bond.
Roman de Stephen King, în care un autor de romane de dragoste din epoca victoriană, avându-1 ca personaj principal pe Misery Chastain, este răpit de o fană înfocată, care, după ce află ce s-a întâmplat cu eroina ei preferată în ultimul volum, îl forţează să scrie o nouă carte pentru a modifica povestea.